

Giới thiệu Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thử Đan Đá)

Cuộc đời thử hỏi có ai chẳng muốn mình sang giàu. Hỏi có ai muốn bấp bênh trong cảnh nghèo khó. Đã trót sinh ra mang được ngay tiếng con nhà nghèo. Đành thế thôi học trèo cao chỉ thêm té đau. Nghèo thì thử hỏi có ai muốn kết bạn tâm tình. Hỏi có ai, thèm lắng nghe lời người nghèo khó. Muốn nói yêu ai nhưng lại thôi bởi thân phận nghèo. Chỉ mong sao, kiếp sau cho ta qua phận nghèo. Cầu mong sao cho kiếp sau, không còn nghèo khó.

Chẳng biết từ bao giờ cái bài hát ấy, cái giai điệu ấy như một thói quen khi đêm xuống lại nhẹ nhàng phát ra từ con 2730 huyền thoại của nó trong căn hộ rẻ tiền ở khu chung cư bình dân, nơi HN thủ đô xa hoa và lộng lẫy. Chẳng hiểu tại sao mà tối nào nó cũng nghe và chỉ nghe mỗi bài đó, nghe đi nghe lại mà không biết chán tai, phải chăng đó là cuộc đời của nó: Số Nghèo! Vâng! Nó-Nguyễn Nhật Bảo Nam, 24t, chàng sinh viên nghèo quê Hải Dương vừa mới tốt nghiệp trường đại học kinh tế quốc dân tròn vẹn 1 tháng.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thử Đan Đá) của tác giả Longthan98 nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thử Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Buồn cũng thế, đã trót sinh ra con nhà nghèo. Đành vậy thôi, ngay 2 buổi sớm hôm đi làm! Nghèo vì thế nên, bạn cũng không tình yêu cũng muộn! Tay trắng nên âm thầm quanh hiu! Rồi trời cũng sẽ có lúc cho ta qua phận nghèo. Vì không ai, giàu 3 họ khổ đau 3 đời. Một ngày biết đâu giàu có sao tự an ủi mình. Đời đâu phải riêng mình cơn áo gạo tiền”

-”Cuộc đời thử hỏi có ai chẳng muốn mình sang giàu. Hỏi có ai muốn bấp bênh trong cảnh nghèo khó. Đã trót sinh ra mang được ngay tiếng con nhà nghèo. Đành thế thôi học trèo cao chỉ thêm té đau. Nghèo thì thử hỏi có ai muốn kết bạn tâm tình. Hỏi có ai, thèm lắng nghe lời người nghèo khó. Muốn nói yêu ai nhưng lại thôi bởi thân phận nghèo. Chỉ mong sao, kiếp sau cho ta qua phận nghèo. Cầu mong sao cho kiếp sau, không còn nghèo khó!!!”

Chẳng biết từ bao giờ cái bài hát ấy, cái giai điệu ấy như một thói quen khi đêm xuống lại nhẹ nhàng phát ra từ con 2730 huyền thoại của nó trong căn hộ rẻ tiền ở khu chung cư bình dân, nơi HN thủ đô xa hoa và lộng lẫy. Chẳng hiểu tại sao mà tối nào nó cũng nghe và chỉ nghe mỗi bài đó, nghe đi nghe lại mà không biết chán tai, phải chăng đó là cuộc đời của nó: Số Nghèo! Vâng! Nó-Nguyễn Nhật Bảo Nam, 24t, chàng sinh viên nghèo quê Hải Dương vừa mới tốt nghiệp trường đại học kinh tế quốc dân tròn vẹn 1 tháng. Nó cũng đã từng có 1 gia đình chan chứa yêu thương, có ông bà, bố mẹ và cả nó nữa, tuy cuộc sống có nghèo khó vất vả nhưng họ rất hạnh phúc. Dòng họ Nguyễn nhà nó do 5ae ông nó làm gốc, ông nó là thứ 2 trong 5ng và bố nó cũng thế, là con thứ 2 của ông sau bác cả Dương trai và trên chú Lập út. Là con 1 nên từ nhỏ nó đã được cưng chiều, có miếng gì ngon họ đều dành cho thằng cháu trai, con trai của mình nhưng họ không “cưng quá”, phần vì hoàn cảnh gia đình, phần vì dòng máu kiêu hãnh a bộ đội đã chảy trong người bao thế hệ dòng họ nhà nó. Họ luôn dạy nó những điều hay lẽ phải, truyền cho nó nghị lực sống, dạy nó đạo đức làm người, cách đối nhân xử thế và hơn hết, đó là lòng tự trọng của người nghèo. Cũng chính cách “dạy con từ thuở còn thơ” đúng đắn của họ, từ bé đến lớn ai cũng khen nó đẹp trai, ngoan ngoãn, chăm chỉ và tốt bụng. Nó thấy tự hào lắm, về những lời khen kia và về gia đình của nó nữa. Nó mong muốn cuộc bình yên này cứ thế mãi diễn ra. Nhưng không, 1 ước mơ nhỏ nhoi đơn giản thế thôi mà ông trời cũng không cho nó được toại nguyện. Cuộc đời thật bất công với người nghèo mà, khi nó học lớp 8, bàn tay của thần chết đã cướp đi người cha, người mẹ vô cùng yêu thương của nó. Ngôi nhà đương xây dở dang của 1 người trong làng bắt ngờ đổ sập sau đêm mưa bão, bố mẹ nó đã không chạy kịp. Lớp 8, 13t đầu thôi nhưng nó đã đủ hiểu biết nhận ra nỗi đau quá lớn khi mất người thân, nó thật sự sốc trước sự ra đi của 2ng và tất cả người thân, họ hàng nhà nó cũng như vậy.

2 cô quan tài nằm song song trong căn nhà cấp 4 cũ kỹ ai nhìn cũng rơi nước mắt. Nhưng nó không khóc, ông nó dạy đàn ông con trai không được khóc, khóc là hèn hạ, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra phải mạnh mẽ mà đối mặt với nó, có thể ta mới trưởng thành được. Giọng nói rần rờ của người lính Trường Sơn năm xưa cùng cái vỏ vai truyền nghị lực sống làm nó đỡ tủi rất nhiều, nhưng nó biết ông cũng đang kìm nén nỗi đau mất con quá lớn, tóc ông bạc thêm và những nếp nhăn in hằn nhiều hơn trên khuôn mặt ông. Còn nó, làng xóm nhìn thẳng bé lắt choắt chống gậy chịu tang ai cũng vừa thương vừa khen, khen tí tuổi đầu mà bản lĩnh nhưng họ đâu biết, bên ngoài nó không rơi 1 giọt nước nào nhưng bên trong trái tim nó, huyết lệ đang dâng trào. Bố mẹ nó mất cũng chính là lúc cuộc sống lam lũ vất vả của nó bắt đầu. Sau đám tang, ông bà vẫn ở cùng nó, họ hàng đôi bên nội ngoại ai cũng góp tiền, góp gạo để nuôi nó và ông bà, nói thế cho oai thôi chứ họ cũng chẳng khá giả gì, gọi là thêm tí rau tí cháo cho qua ngày thôi. Nhiều lúc nó đã muốn chết theo bố mẹ, nhưng nó nghĩ làm thế thì 2ng đầu sống lại được, nó phải tiếp tục tồn tại để thay bố mẹ nó hiếu thảo với ông bà. Nó quyết tâm lao vào học, học miệt mài cho thật giỏi. Sáng đi học, chiều nó đi làm thuê để có tiền trang trải cuộc sống, họ hàng cũng chỉ giúp được phần nào thôi chứ không mãi được. Nó làm tất cả, từ giặt thuê, cắt thuê, phụ vữa,...bất kể nghề gì ra tiền là nó làm. Đáng người nhỏ bé, nhẽ nhãi mỗ hỏi, bậm môi gồng người ôm từng ôm lúa gắng sức, xách từng xô vữa nặng nhọc ai nhìn cũng thương hại. Biết được hoàn cảnh của....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thử Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

...của nó lên khi trả tiền những người thuê nó đều trả thêm, tuy là 1,2 chục nghìn thôi nhưng đối vs người nghèo như nó cũng là quý lắm rồi. Mọi người trong làng ai cũng thương và quý mến nó nhưng nó luôn mặc cảm về bản thân, 1 thằng nghèo và mồ côi. Đến năm lớp 9, nó phải chịu nỗi đau mất người thân 1 lần nữa, người ông nội đáng kính của nó đã ra đi vì con đột quỵ bất ngờ ở cái tuổi 73. Sau đó, bác Dương đã đón bà nội về an dưỡng, vậy là chỉ còn nó vs căn nhà quanh hiu. Nhiều đêm trong gian buồng tối om không 1 ngọn đèn leo lắt, nỗi cô đơn và buồn tủi bủa vây bao trùm lấy nó, nó có 1 ước muốn, đó là vong linh của bố mẹ hay ông hiện về thăm nó nhưng đều vô vọng, tất cả chỉ là màn đêm cùng sự im nặng đến nao núng. Cũng vì cái tội nhà nghèo lại mồ côi nên nó không có lấy 1 thằng bạn, ngoài miệng họ gọi nó 1 điều bạn, 2 điều bạn, nhưng sau khi nó đi thi buổi lời khinh mặt, nó biết những người cười cho qua, nụ cười cay đắng cho số phận mình. Nói hết đến bạn giờ đến tình, tình yêu ư? Không, trong từ điển của 1 thằng nghèo như nó không có 2 từ tình yêu. Nó biết bây giờ chỉ có học, học mới giúp nó thoát khỏi kiếp nghèo và lời khinh mặt của lũ bạn. Nó học rất giỏi, 12 năm nó đều nổi danh nhất trường về hành tích học tập dù không đi học thêm 1 buổi nào, tất cả là do sự cố gắng nỗ lực không ngừng của bản thân nó. Ngoài sự giúp đỡ của họ hàng ra, nó còn có được sự yêu thương quý mến của sư cụ Giác Nghiêm, chủ trì ngôi chùa ở xã nó. Thầy coi nó như con đẻ, nó cũng vậy. Cứ mỗi buổi chiều không có việc làm hay thứ bảy chủ nhật, nó lại lên chùa nghe thầy đọc kinh, quét dọn chùa, học những bài học đời từ thầy và học võ nữa, vì thế mà nó cao to hơn chúng bạn cùng trang lứa nhiều. 12 năm đèn sách, cuối cùng nó cũng đỗ đại học, thừa tới 5 điểm lận. Đó là niềm tự hào của cả dòng họ khi cả xã gần trăm đứa đi thi chỉ có vồn vẹn 12 đứa đỗ. Nhận được tin nó rất mừng nhưng lại buồn ngay, vì nó làm gì đủ tiền mà theo được 5 năm trời đại học chứ.

Biết được suy nghĩ của nó lên cả bác Dương và họ hàng đã chuẩn bị cả rồi. Nó định nghỉ để đi làm nhưng ai cũng cản, nhất quyết bắt nó đi học, nó đành phải nghe theo và hứa sẽ không làm họ thất vọng. Ngày nó lên HN, cả họ đã sắm cho nó con xe Dream khá mới để tiện đi lại và e nokia2730 thần thánh để liên lạc cùng với số tiền kha khá. Ngày đầu đến đó, nó như con gà công nghiệp bị thả ra giữa lòng thành phố, nhưng tính tự lập sớm đã giúp nó hoà nhập nhanh. Nó thuê được phòng trọ vừa sức, cách nơi nó học hơn 10km. Ngày đầu tiên đi học, cảnh cổng trường đại học cao vời vợi nhưng cuối cùng nó đã với tới. Ở đây sinh viên ai cũng con nhà khá giả, ăn mặc sành điệu, lead, ịch, lết nhiều như bày bán, con Dream nó dựng bên cạnh mà ngượng gao. Lớp nó, khoa nghiên cứu trứng khoán và bất động sản, ngày đầu đi học và suốt kéo dài 5 năm liền, nó nhận được ánh mắt kì thị của đám bạn nhà giàu, vẻ điển trai và cao to của không tài nào lấp đi chữ nghèo trên mặt nó được, nó chỉ biết cười nhếch mép cái cuộc đời đầy bất công. Nó vừa đi học vừa làm, tới 2,4,6 nó lái xe ôm, còn lại nó làm phục vụ ở quán cà phê, như thế cùng với số tiền mà họ hàng dưới quê gửi lên cùng gọi là tạm ổn để thằng nhà nghèo như nó bám trụ nổi ở cái đất HN này. Nếu người tốt sẽ gặp nhiều may mắn, quả không sai. Mấy tuần đầu đi học nó đã gặp được ân nhân của mình, người đã giúp nó rất nhiều trong 5 năm trời đại học, đó là thầy Lâm, vị giáo sư nổi tiếng của trường. 2 thầy trò gặp nhau khi ông là khách xe của nó. Tạt vào quán cafe, nó và ông tâm sự như đôi tri kỉ, nó kể hết cuộc đời của mình cho ông nghe. Hiểu được tính cách, nghị lực sống đáng nể phục của nó, thầy đã ra sức giúp nó thành tài. Chính vì thế mà thằng nghèo như nó mới có căn hộ trong khu trung cư giá rẻ mà lại đầy đủ tiện nghi. Thầy đã truyền dạy tất cả kinh nghiệm mấy chục năm cho nó. Điều đó vs sự thông minh sẵn có của nó, cuối cùng sau 5 năm miệt mài, thành quả là đây, tấm bằng đại học xuất sắc đang nằm trong tay nó và 1 tuần nữa thôi, nó sẽ được đi làm ở 1 tập đoàn lớn. 5 năm trời đó cũng xảy ra bao nhiêu biến cố, bà nội, ông bà ngoại, sư thầy Giác Nghiêm lần lượt ra đi, nó buồn lắm nhưng quy luật sinh lão bệnh tử không chữa 1 ai. Và kết thúc 5 năm ấy cũng là lúc thầy Lâm nghỉ hưu và trở về sống cùng với vợ hiền và con cháu ở Nha Trang. Lúc tiễn thầy ra sân bay, thầy đã cho nó quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

...quá nhiều mà nó chẳng có gì đền đáp công ơn của thầy, biết vậy lên thầy vỗ vai nó

-Thầy hiểu ý e! Nhưng thầy giúp e không phải để em trả ơn thầy đâu Bảo Nam ạ! Hãy dùng những gì mà ta đã dạy và tài năng của em mà cống hiến! Có lên chàng trai trẻ, thầy tin em sẽ thành công! Còn đối với thầy, ta không cần con trả ơn, chỉ cần con luôn nhớ là đã từng có 1 người quan tâm, giúp đỡ con và coi con như con đẻ là được!

Nghe những lời ấy nó đã bật khóc, lần đầu tiên nó khóc, cũng lúc ấy tiếng nhân viên vang lên báo hiệu chuyến bay sắp bắt đầu. Thầy cười hiền hậu lau nước mắt cho nó, nó tiễn thầy ra đến chỗ xe lên máy bay và đứng ở đó cho đến khi nó biến mất vào những đám mây. 1 tuần trôi qua thật nhanh, ngày đi làm đầu tiên cuối cùng cũng đến. Nó dậy từ 6j để chuẩn bị cho ngày đi làm đầu tiên. 7h, nó đứng trước gương lần cuối trước khi đi ra khỏi nhà. Quần áo trắng sơ vin, thêm cái cà la vát và chút gel romano khuôn mặt bánh trai trông nó không đến nỗi nào. Okê rồi, đút e 2730 huyền thoại vào túi quần, sách cặp lên rồi nó đi xuống dưới lấy con ngựa chiến gắn bó với cả chủ cũ lẫn mới tất cả 13 năm. Vừa dong xe ra khỏi cổng trung cư nó đã nghe thấy giọng của 1 người đàn ông vang lên

-Bảo Nam hôm nay đi làm hả con?

Nó quay lại, là ông Quân bảo vệ

-Dạ! Nó cười chào ông, ông gật đầu

-Ồ thôi con đi đi kẻo muộn!

-Dạ! Con chào chú!

-Ồ! Đi cẩn thận!

-Dạ!

Nó trèo lên, vịn khoá, xe nó vụt đi

Sau 30p lăn bánh, cuối cùng cũng đến được công ti. Chào hỏi ông bảo vệ 1 tí rồi nó cất xe vào. Ngược nhìn lên, nó thật sự choáng ngợp, trước mắt nó là toà nhà cao vút, mấy chục tầng lặn, ở cửa chính có tấm biển chữ nổi mạ vàng sáng loáng” Tập đoàn Thành Long“. Chưa hết ngỡ ngàng, đưa mắt sang bên trái 1 phân xưởng to đùng mang tên “xưởng chế tạo cơ khí Thành Long“. Nó chắc chắn 1 điều rằng ông chủ tập đoàn này tên Long và ngoài kinh doanh chứng khoán và nhà đất ra, ở đây còn chế tạo máy móc nữa. Nuốt nước bọt ực một cái, hít thở thật sâu rồi bước vào trong, rất nhiều người qua lại, gặp ai nó cũng chỉ biết cười chào họ. Gặp chị tiếp tân, nó đưa giấy cho chị, chị xem 1 lúc rồi nói

-Em đợi chút nhé!

-Dạ!

Chị nhấc điện thoại lên. 5p sau, một người phụ nữ tầm hơn 30t mặc bộ đồ công sở đi ra, bước đến chỗ nó

-Chào em, chị là Vân, trưởng phòng kinh doanh, rất vui khi được làm quen với em!

Chị nói rồi đưa tay ra. Xếp của nó đây rồi, nó đưa tay ra đáp lễ

-Dạ! Em là Bảo Nam! Ngày đầu còn ngỡ mong chị giúp đỡ!

-Ukm! Giờ chị sẽ đưa e đến nơi làm việc!

-Dạ!

Chị Vân dẫn nó đi vào cầu thang máy. Cánh cửa thang máy mở ra khi ở tầng 26, tầng cuối cùng. Đi bộ một chút nữa đến phòng nó làm. Mở ra, trong đó có 3 nam 2 nữ đều có tuổi đang ngồi làm việc. Thấy 2 người họ đứng dậy. Chị Vân giới thiệu cho nó từng người một, 3nam lần lượt Thiện, Tài, Tuấn, 2chị Ánh và Bích. Màn chào hỏi kết thúc, chỗ làm việc của nó là góc bàn cuối cùng bên phải từ cửa nhìn vào. Công việc chính của phòng nó là kiểm tra sổ sách, khảo sát sự lên xuống của giá cổ phiếu cũng như nhà đất. Sau đó chị Vân dẫn nó tham quan sơ sơ công ty, phòng nó gần với phòng chủ tịch, phòng giám đốc, và phòng của chị Vân luôn, xong chị và nó xuống mấy tầng cơ bản và thăm phân xưởng. Khá ổn, chị Vân dẫn nó vào phòng hồ sơ, lát sau nó đi ra, trên tay ôm 1 tập hồ sơ

-Ok! Giờ e có thể về và bắt đầu làm việc rồi!

-Dạ!

Nó đứng ở cửa thang máy. Cánh cửa vừa mở ra, một người con gái lao ra, quá bất ngờ lên nó không kịp tránh, hai người lao vào nhau

-A..A! Loạt xoạt!

Hai người ngã ra kèm theo đó là tiếng rơi của tập hồ sơ. Nó ngược lên nhìn. Trời ơi, trước mắt nó là 1 cô gái xinh đẹp. Làn da trắng hồng hào, tóc nhuộm màu vàng búi cao, khuôn mặt tròn trịa nhìn dễ thương lắm. Đôi mắt to tròn, đen láy, được bao bọc bởi làn mi cong vút và đôi lông mày thanh tú, sống mũi cao thon gọn, xuống dưới là đôi môi nhỏ hồng hào và mềm mại. Thân hình cô quyến rũ, mũm mĩm vừa phải. Cô mặc áo phông hồng, quần Jean và đôi giày teen cũng màu hồng luôn. Lần đầu tiên trong đời, nó đàn mặt há hốc mồm ra khi nhìn thấy con gái. Những lần trước chỉ là thoáng qua rồi biến mất, nhưng lần này lại khác, cô có sức hút lạ kì với nó

-Này này tên kia, anh làm sao thế hả? Giọng nói của cô gái làm nó đôi chút bưng bít

-Ơ..ơ tôi xin lỗi! Nó vùng dậy và nắm lấy tay cô ấy kéo dậy

-Bỏ tay ra! Cô gạt phắt tay nó ra rồi tự mình đứng dậy, còn nó cúi xuống nhặt tập hồ sơ lên

-Đi với đứng, mắt mù hả.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4

Câu nói, giọng điệu đó đã phá tan ấn tượng đầu tiên của nó về cô. Không ngờ khuôn miệng ngọc ngà ấy lại thốt lên những lời chua ngoa, hồng hách, đúng

chất giọng của một nàng tiểu thư nhà giàu đánh đũa

-Tôi thành thật xin lỗi!

-Trưởng xin lỗi là xong thôi à! Nhưng thôi, thấy cung đẹp trai đây tha cho đó!

Cô nàng cười đưa tay xoa xoa mặt nó

-Bỏ ra! Ai là cung của cô? Vừa phải thôi! Nó giật phắt tay cô ra, giọng bức tức vì bị xúc phạm

-A! Cung ngon ha! Ở công ty hơn nghìn người chưa ai dám nói với đây bằng cái giọng đó đâu! Sao, cảm thấy bị xúc phạm à! Đã nghèo còn bày đặt tự với chả trọng!

-CÔÔÔ!

Không kiềm chế được nó giơ tay lên định tát, e vênh mặt lên, nó nén cơn giận từ từ hạ tay xuống, đánh con gái là điều tối kỵ

-Bảo Nam!

Nó và e quay ra, là chị Vân. Chị tiến lại chỗ hai người

-Yến Mi! E hơi quá đáng rồi đó! Nào đi đi nào, đừng quấy rối nữa! Chị lườm e tỏ vẻ không hài lòng

-Dạ! E xị mặt xuống rồi bỏ đi mà không quên vắt cho nó một cái lườm và

-May cho a đó!

Khi e đi khỏi, nó mới hạ hỏa

-Chị! E xin lỗi!

-Không sao đâu e, không riêng gì e mà cả công ty này không ai ưa gì cô con gái diều của ngài chủ tịch ấy đâu!

-Hả à dạ! Chị nói sao ạ?

-Uhm! Đó là Yến Mi, con gái cung của ngài chủ tịch đó!

Nó tròn xoe mắt ra khi mới ngày đầu đi làm đã động phải thứ “không phải dạng vừa đâu” rồi. Thấy bộ dạng ấy của nó chị bết ý

-Không sao đâu e! E ấy chỉ gây sự thôi chứ không thù hận ai cả! E về làm việc đi!

-Dạ!

Nó chào chị rồi đi vào cầu thang máy. Vào bàn làm việc, nó hít thở thật sâu để quên chuyện vừa xảy ra nhưng hình của e cứ luẩn quẩn trong đầu nó làm nó không tài nào làm việc được, chả nhẽ nó...e từ cái nhìn đầu tiên ư?

-”Không !!! Tỉnh lại đi Bảo Nam! Mày nghĩ thứ như mày mà xứng à, mày chỉ là một thằng nghèo mày hiểu chưa? Mày vừa động phải tổ kiến đó, tránh xa ra”

Nó nhủ thầm thầm rồi nhắm mắt lắc đầu thật mạnh như để xóa sổ tất cả. Khá ổn, bắt tay vào làm thôi. Nhờ kinh nghiệm xử lý hồ sơ chứng khoán mà đã học được lên nó làm rất nhanh, dư thời gian để kiểm tra lại toàn bộ đến 2 lần. 11h30 trưa, công ty được nghỉ, người thì ra về, người thì ở lại. Cả phòng nó đi xuống căn tin ăn cơm, bữa nay nó mới coi như gặp mặt. Ăn xong, nó và anh chị tán gẫu đủ chuyện, nó biết thêm ngài chủ tịch rất ít khi đến công ty và cái tập đoàn này còn thiếu một phó giám đốc nữa. Giờ nghỉ trưa đã hết, 13h30, họ trở về phòng làm việc đến 5h chiều. Cả buổi chiều nó ở trong phòng suốt nên không gặp lại “bà la sát” kia. Trước khi ra về nó nhận được phong bì 15 triệu từ chị Vân, đây là phần thưởng cho những sinh viên xuất sắc vào được đây làm. Số tiền này như phao cứu sinh cho nó, việc đầu tiên nó làm là rẽ ngay vào bưu điện gửi 5 triệu kèm theo lá thư về quê cho bác Dương vì hai ngày nữa là giỗ bà nội, mà nó mới đi làm không nghỉ được

Mấy hôm sau, ở trong công ty nó đi lại rất nhanh để tránh gặp e, nhưng đôi mắt như mơ, không gặp ở trong nhưng bên ngoài lại dính. Buổi tối thứ 6 rảnh rồi, mặc quần áo rồi nó lên xe tới quán bar quen thuộc nơi nó đã từng làm. Gặp được ngay a Tùng chủ quán, thế là 2ae ngồi tâm sự và hỏi han về nó. Ngồi được 15p thì cánh cửa quán mở ra. Nó ngạc nhiên và có tí giật mình, “bà la sát” và cùng đám bạn 2nam 2nữ của e đi vào. Tất cả đều là cô/cậu chủ, ăn mặc sành điệu, tóc tai nhuộm màu. Riêng e, tóc vẫn búi nhưng giờ e đi bốt cao, cái quần đùi ngắn lộ ra đôi chân dài trắng trẻo, áo dây bạc sáng loáng trễ ra bộ ngực đầy đặn. 2 thằng con trai gọi đồ uống, e ngồi không còn hai cô kia mở điện thoại lướt lướt. Nó định quay đi nhưng e đã nhanh hơn nó. E cười khiêu khích hôn gió nó kèm theo ánh mắt hằn học của hai thằng ôn kia, hai cô còn lại nhìn qua loa rồi lại dán mắt và lướt lướt. Nó cười nhạt rồi quay nói chuyện tiếp với anh Tùng. Anh Tùng có điện thoại, nghe xong a tỏ ra lo lắng

-Sao vậy a? Nó hỏi

-Thằng Quang bị kẹt xe chưa đến được, mà quá 8h rồi! (Q là ca sĩ không chuyên hay hát ở đây)

-Dạ!

Thêm 15p nữa, vẫn chưa đến

-Hát đề ông chủ ơi!

-Đúng đó, trễ quá!

1 vài vị khách than vãn

-Nam! Chú lên hát một bài chữa cháy giúp a tí!

-Hả e á? Nó tròn mắt

-Ukm! Lần trước mày vừa làm vừa hát a thấy giọng mày được đó! Giúp a không khách người ta mắng chết a!

-Nhưng..!

-Khô nhưng gì hết, thế có phải là ae không?

A nghiêm giọng, nói câu đấy ra là nó có chối cũng không được. Đành vậy, hít một hơi thật sâu rồi bước lên, mọi người vỗ tay(trừ e và hai thằng ôn) nhưng không khỏi ngạc nhiên khi thấy nó

-Kính chào quý khách! Vâng vì một vài lí do lên a M.Quang đến hơi trễ, rất.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thử Đan Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

-...rất vinh hạnh cho Bảo Nam tôi được đem lời ca tiếng phục vụ quý vị trong buổi tối ngày hôm nay! Để mở đầu cho chương trình văn nghệ tối hôm nay, xin gửi tới quý vị và các bạn bài hát lâu đài tình ái! Xin hãy lắng nghe và thưởng thức!

Nói xong nó cúi chào, một tràng pháo tay nữa vang lên rồi nhạc bắt đầu phát. Đến lúc, nó hít một hơi thật sâu

-A sẽ vì e làm thơ tình áiiii!

-Hú hú! Hay! Hay quá!

Mọi người reo lên và vỗ tay rầm rộ, e và thằng thẳng ôn tròn mắt, hai cô gái còn lại cười tươi nhìn nó. Nó như được tiếp thêm động lực, lấy hơi thật nhiều để hát. Hát xong một đoạn lần hai

-Tinh tú trời cao thành vương miện sáááang!

một giọng nam trầm vang lên, nó quay lại, Quang đang từ trong đi ra, thấy a, mọi người lại vỗ tay hồ hởi. Quang cười đưa tay ra, nó gật đầu nắm lấy đáp lễ, 2 người cùng song ca bài đấy. Xong, họ xuống sân khấu trong sự vô cùng hài lòng của khán giả

-Thanks hai đệ đệ! Tuyệt lắm! A.Tùng mỉm cười gật đầu nhìn hai người

-Dạ! Đồng thanh

-Bảo Nam! Cậu hát hay thế mà giấu tôi và a Tùng! Quang cười cười

-Ủầy! Hay gì đâu, giọng đuôi muỗi ấy sao sánh với cậu được! Tuy sướng bỏ m* nhưng nó vẫn tỏ ra khiêm tốn

-Ồ ờ! Hai tôi hơn cậu có tí thôi, giọng đuôi ruồi mà! Hehe!

-Ukm! Đứa chúng mày đuôi ruồi đuôi muỗi để cho người vào đông quán a là được!

A.Tùng chen vào, thế là cả ba nhìn nhau cười toe toét

-Thôi a và Bảo Nam ngồi chơi! E xin phép! Quang nói

-Ukm! Đồng thanh

Quang lại bước lên sân khấu và thể hiện thêm thành phố buồn và nửa vầng trăng. 22h, quán vẫn đông khách, thấy muộn nên nó chào a Tùng ra về. Đi qua chỗ e, nó đi qua thật nhanh nhưng

-Đứng lại!

Nó quay vào, thằng ôn ngồi cạnh e gọi nó, thằng đó hơi gầy, mặc cây trắng hoa văn lòe loẹt, tóc đỏ rực vuốt mào gà. Một bên tai bắn đầy đinh, bên kia lủng lẳng một con rồng bằng bạc. Nó tiến lại

-Có gì không a bạn?

-Mày là Bảo Nam?

-Phải?

-Nghe người yêu tao nói mấy hôm trước mày va vào e ấy phải không?

Thì ra là người yêu của e

-Đúng! Nhưng tôi đã xin lỗi rồi!

-Ừ! Nhưng mày chưa xin lỗi tao!

-Sao tôi phải xin lỗi ? Nó nhăn mặt

-ĐM! Chả sao hết, nhưng mày phải xin lỗi tao! Thằng ôn quát lên

-Thôi đi a.Phong! Tha cho a ta đi! E lên tiếng ngăn cản

-Không e! Để a dạy cho thằng nghèo này một bài học!

-Giờ mày có xin lỗi không?

Đến lúc này thì nó điên tiết lắm rồi

-Không đấy! Mày làm gì tao! Mặt nó lạnh đi

-Mày ngon!

Thằng chó lao vào nó, nó cúi xuống sút rất mũi giày vào chân thằng ôn làm thằng đó ngã ra sàn ôm chân. Thằng bạn thấy thế cầm chai bia tính đập nó nhưng nó bắt được, kéo người thằng đó xuống và lên gối không hề nhẹ. Hai thằng nằm ra nhà, mọi người và a.Tùng đi ra

-Mày nhớ đó! Tao với mày chưa xong đâu con ạ! Thằng PH kéo thằng kia chạy ra khỏi quán, trèo lên xe đi mất. A.Tùng, nhân viên quán và khách xúm lại

-Không sao chứ Bảo Nam? A.Tùng hỏi nó

-Dạ không sao a ạ! Lũ chó không làm gì được e cả! Thôi e về đây a!

-Ukm! Đi CẦN THẬN! A nhấn mạnh 2 chữ cẩn thận, nó gật đầu đi ra, bỏ lại đằng sau là tiếng a.Tùng xin lỗi và trấn an khách. Đi qua chỗ e, nó đáp cho e một cái lườm sắc lẹm

Trên đường về, nó thấy ba xe đang đuổi theo. Thấy có truyện, biết là có chạy cũng không thoát, đành phải đổi mặt thôi, nó tấp vào lề đường, mau chóng xuống xe, lấy mũ bảo hiểm như 1 tấm chắn và vũ khí luôn. Là hai thằng kia, có thêm ba thằng nữa, mỗi thằng mang theo 1 ống tuýp sáng loáng

-ĐMM! Chạy đằng trời con chó!

Thằng PH chửi to xuống kằm tấp lao vào nó. Nó lấy mũ đỡ được, nhanh tay đâm vào bụng thằng chó làm nó đau điếng đánh rơi thanh tít. Nhanh, nó bắt được cây tuýp, tiện tay vụt tưng thằng chó một phát vào đùi trái. Cú vụt làm thằng ôn lờ đờ ngã xuống, nó nắm lấy rồi giật mạnh con rồng trên tai. Thằng chó ôm tai ôm bụng

-ĐM chúng mày giết nó!

Bọn kia xông vào, nhưng

-DỪNG TAY!

Cả lũ đứng lại, e đi SH trắng tiến lại, xuống xe, thằng PH đứng dậy

-Bốp! Một cái tát từ e vào mặt thằng PH

-CÔÔÔ!

-Lũ hèn! Biển!

E quát, thằng chó lùm e, lùm nó rồi ra hiệu bọn đó lên xe. Xe chúng đi khỏi, e tiến lại

-A không sao chứ?

-Cảm ơn! Cô tốt quá! Nó buông lời mĩa mai

-Này! Tôi vừa cứu a đấy! E nhần mặt

-CẢM ƠN! Nếu hôm nay không có tiểu thư thì thằng nghèo rách chắc chết rồi! Cô có con mắt chọn được a người yêu tốt thật!

-A..!

-SAO! Bọn nhà giàu các người chỉ biết ăn hiếp và sống trên sự đau khổ và nước mắt của người khác thôi! Tôi đã tránh gặp cô nhưng đòi đéo cho!
ĐÚNG LÀ OAN GIA NGỒ HẸP!

Nó quát lên rồi lùm e, cái lùm làm đôi môi e nhọt đi vì sợ. Mặc kệ e đứng ngậy ra đó, nó hăm hăm lên xe, nổ máy rú ga ầm lên đầy tức giận, xe nó vọt đi cho đến khi đèn xe sau của nó biến mất vào màn đêm hiu hắt.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đanh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nó về đến nhà cũng đã 23h20, tất cả nhà đều đã tối om, nhưng nó chưa phải người ngủ muộn nhất, muộn nhất là bác bảo vệ. Cất xe nhanh, chào bác một câu rồi nó phi ngay lên phòng. Thay đồ, quần đùi còi trần nó đồ luôn xuống giường. Giờ nó nằm suy nghĩ về những lời nói của nó dành cho e, có hơi quá đáng không nhỉ? E là người giúp nó thoát khỏi trận đánh nhau không cân sức mà! Thôi kệ, như vậy là trong lòng nó e vẫn còn một chút...chấp nhận được. Cắm sạc vào điện thoại, số nghèo lại vang lên, nó thả hồn mình vào nghe và thiếp đi lúc nào không biết. Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy, nhạc vẫn bật tại hôm qua quên chưa tắt, nó tắt đi rồi phi vào nhà tắm. Xong, vẫn như hôm qua, chào bác Q xong nó dắt xe ra, ông chào tạm biệt nó bằng một tràng rít thuốc缭绕 ròn rã. Đang đi thì một chiếc ô tô màu đen đi trước xe nó lao đảo hết sang trái lại sang phải và kết thúc là một cú đâm đầu xe vào cây to trước đó nghe cái “RẦM“. Nó mau phi tới và xuống xe, mọi người xung quanh cũng bu vào. Cửa xe được mở ra, bên trong là một người đàn ông ăn mặc sang trọng tầm 60t, to béo đang bất động, trên trán có vết va đập, máu đang chảy ra, phải gồng cứng người nó mới bế được ông cùng cái cặp ra

-Ai phụ cháu đưa bác ấy đi viện với ạ!

-Đây đây! Nhà tôi ở ngay đây để tôi giúp!

Một bác trai 40t đi ra, nó gật đầu. Mọi người phụ nó đưa ông lên xe. Nó lái, bác trai ngồi sau cho ông ngồi giữa ngã vào. Đến bệnh viện, đặt ông lên giường đẩy rồi bác sĩ và y tá đưa ngay vào phòng cấp cứu. Nó và bác ngồi đợi, trong lúc đó nó đã gọi cho chị Vân xin phép tới muộn và biết được bác kia tên Thuận. Sau 30p đồng hồ, đèn ở phòng cấp cứu tắt, cửa mở, bác sĩ tháo đi ra, nó và bác Thuận đứng dậy

-Dạ, ông ấy sao rồi bác sĩ? Bác Thuận hỏi

-Không sao ạ, chỉ bị ngất do va chạm vào đầu thôi, nằm ở đây hai ngày là khỏe lại!

-Dạ! Cảm ơn bác sĩ! Đồng thanh, bác sĩ cười rồi bước đi, cùng lúc ấy giường chở ông đi ra

-Ai là ng nhà bệnh nhân? Cô y tá gọi

-Dạ e! Bí quá nó nhận bừa

-Em theo chị đi làm thủ tục nhập viện!

-Dạ!

Nó đi theo mà không quên chào bác Thuận. Chết cha, hôm nay nó mang tiền với lại không biết ông ấy tên gì? Nó đánh bạo mở cặp ông ra. Ngăn đầu tiên đã thấy ví và một con Iphone ở đây. Mở ví ra, nào là bằng lái xe, chứng minh, thẻ ATM, và vài giấy tờ linh tinh nữa, tất cả đều mang tên Trần Long

Làm thủ tục xong, nó đi ra thì không thấy bác Thuận đâu nữa, bác ấy đã rời đi từ lúc nào không hay. Nó đi vào, ông mặc quần áo bệnh nhân nằm bất tỉnh, nó cầm điện thoại của ông lên, loay hoay mãi mới tìm được danh bạ, có “Bà Xã”, nó bấm gọi

-Alô ông xã à? Giọng của một người phụ nữ gần 50t trầm ấm vang lên

-Dạ cháu xin lỗi! Bác có phải là vợ bác Long không ạ?

-Ồ! Cậu là ai, sao lại cầm máy chồng tôi?

-Dạ thưa bác! Bác ấy bị tai nạn, cháu đưa bác ấy vào viện rồi! Giờ bác ấy đang ở viện ABC trên đường HHT, dãy nhà A phòng 109 ạ!

-Vâng vâng, tôi sẽ đến ngay!

-Vâng! Chào bác!

Nó vừa cúp máy thì ông cựa mình

-Bác tỉnh rồi ă?

-Ơ cậu là..?

Nó không nói gì, đỡ ông ngồi dậy, ông nhắm mắt lấy tay day day lên trán

-Dạ! Bác bị tai nạn, cháu đưa bác vào đây đây ă! Bác yên tâm đi, bác chỉ bị chấn thương nhẹ thôi, nằm ở đây 1,2 ngày là khỏi!

-Ukm! Sáng tôi nhớ là đang đi thì xe mất lái, sau đó đâm vào gốc cây và không biết gì nữa!

-Dạ!

-Cảm ơn nha chàng trai! Ta nợ cậu một mạng sống!

-Ấy chết! Bác đừng nói thế, đi đường thấy người gặp nạn giúp đỡ là chuyện bình thường mà!

-Ukm! Cậu tên gì?

-Dạ cháu tên Bảo Nam !

-Ồ! Tôi là...

-Vâng, bác là bác Long!

-Ơ? Sao cậu biết?

-À, là thế này bác! Chị y tá kêu cháu vào làm thủ tục nhập viện. Ngất nổi cháu không mang theo tiền, bí quá cháu đánh liều lấy ví và điện thoại của bác nên cháu biết đó thôi! Nhưng mà bác yên tâm đi, ngoài điện thoại và ví tiền những thứ khác cháu không động đến đâu ă! Còn tiền, trong ví bác có 20 triệu, cháu nộp 2 triệu tiền viện phí và 200 ngàn tiền linh tinh, vậy là còn 17triệu 800. Nếu không tin bác có thể kiểm tra lại!

Nói rồi nó đưa tay định lấy cái cặp đang nằm trên tủ để đồ bệnh nhân xuống

-Thôi thôi! Cậu để đây đi! Ông xua xua

-Dạ! Nó thôi

-Khà khà! Tôi chưa thấy ai nói chuyện lại thật thà như cậu đâu! Mà kể cả cậu có lấy tiền đi thì cũng đâu có sao, cậu đã cứu tôi mà!

Nghe câu này mặt nó trùng hần xuống

-Tiền thì ai mà chả quý phải không bác, đối với một đứa vừa nghèo vừa mồ côi như cháu lại càng quý! Cháu cần tiền thật nhưng lương tâm và lòng tự trọng của con người còn quý hơn! Tiền của ai người ấy hưởng, lấy đi khác nào quân ăn cướp! Khác nào.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

-....khắc nào bán rở nhân cách! Vớ lại hôm nay con đưa bác vào đây đâu phải để lấy đi tiền và nhận lời cảm ơn của bác!

-O! Con cho bác xin lỗi, bác không có ý đó đâu!

-Dạ không sao ạ! Hihi!

Nó gượng cười chua chát

-À mà này giờ bác quên không hỏi con bao nhiêu tuổi? Ông hỏi để chữa cháy

-Dạ con 24! Còn vừa tốt nghiệp và giờ đi làm được hơn một tuần rồi!

-Ukm, bằng tuổi con gái ta. Thế con đang làm ở đâu?

-Dạ, con làm ở tập đoàn Thành Long ạ!

-Hả? Ông tròn mắt

-Sao ạ?

-À..không có gì?

Nó cười nhìn đồng hồ, 8h15

-Thôi, bác nghỉ ngơi đi, cháu đã gọi cho vợ bác rồi, chắc tí bác gái vào đây thôi! Giờ cháu xin phép cháu phải đi rồi! Nó đứng dậy

-Cho ta địa chỉ để hôm bữa ta qua cảm ơn!

-Dạ không cần đâu ạ! Nếu có duyên bác cháu ta sẽ gặp lại!

Nói xong nó chào ông rồi đi ra luôn, bỏ lại đằng sau là một nụ cười cùng những cái gật đầu hài lòng. May quá, quần áo không bị dơ, nó lên xe. Xe nó vút đi ra khỏi công bệnh viện, cũng vừa lúc ấy, một chiếc SH trắng đi vào. Đến công ty, nó mau mắn vào phòng làm việc. Mấy anh chị đã biết lí do nó đến muộn nên phải qua một đợt tra khảo thì nó mới làm việc được. Một ngày làm việc đầy hiệu quả, nó cùng e Dream huyền thoại trở về. Thấy thêm nó vô quán bên đường mua nước mía. Trong lúc chờ đợi, nó đưa mắt nhìn xung quanh, HN cuối hạ đầu thu nhìn thật đẹp. Bỗng bên kia đường, con SH của e đi qua, thằng chó PH cầm lái, e ngồi sau ôm rất chặt lấy nó, trên tay thằng đó còn đeo băng tườ vự đánh nhau lần trước. Tự dưng nó thấy tức khi chứng kiến cảnh ấy, nó cũng chẳng hiểu sao nó lại như thế nữa. Nhưng thôi, nó gạt phăng ý nghĩ đó đi, đón lấy túi nước mía, trả tiền rồi lên xe trở về nhà. Mấy ngày sau đi làm cổ phiếu của công ty nó vẫn cao và ổn giá, không biến động nhiều lắm, nó cũng gặp e ở công ty vài lần, những lần đó e có điều gì muốn nói với nó nhưng nó coi e như người vô hình, bước đi thật nhanh qua mặt e. Buổi tối, hôm nay trăng than gió mát nên nó cười xe lòng vòng hóng gió. Thấy có quán trà đá đông khách nó đi vào. Nhưng vừa định phi xe vào thì đập vào mắt nó là cảnh tượng của vụ xô xát trước cửa một khách sạn lớn. Không ai khác đó là e, thằng PH và một con nhỏ xinh xắn ăn mặc không thể hờ hạng hơn được nữa. E đánh nhỏ kia thì bị thằng PH tát và đẩy e ngã. E đứng dậy lên xe đi luôn, thằng khốn kia ôm con nhỏ vào trong. Chứng kiến cảnh ấy mà bàn tay nó siết chặt lại lúc nào không hay! Nó đang căm phẫn thằng chó kia vì đối xử với e như vậy sao? Nó chẳng hiểu thế nào nữa! Thở dài một cái rồi nó quay xe đi về. Nằm vật ra giường, nó trằn trọc mãi không tài nào ngủ nổi. Lòng nó như lửa đốt, nó đang lo lắng cho e, một người con gái xa lạ, một cô nàng tiểu thư đánh đá đã gây cho nó bao rắc rối! Không biết e có làm gì đại đột kô?...Hàng trăm câu hỏi đặt ra trong đầu nó về e và cùng với đó nỗi lo cứ tăng dần lên. Chả nhẽ nó...e rồi sao?

-”Không! Thằng điên này! Mày nghĩ cái quái quỷ gì thế? Việc gì mày phải lo lắng cho cô ta chứ! Cô ta là tiểu thư khinh người như rác mà! Mày ghét cô ta, đứng rồi mày ghét, cực kì ghét”

Nó tự dẫn lòng mình ra rồi đem bao suy nghĩ và lo lắng ấy chìm vào giấc ngủ! Nhưng chàng trai trẻ ạ, “ghét của nào Trời trao của ấy”, ông Trời đã gán gếp hai người thành một đôi Bảo Nam à!

22h15, đang ngủ thì điện thoại reo, nó lờ đờ mở mắt cảm lên, số lạ

-Alô!

-A Bảo Nam phải không? Một giọng nói quen quen

-Ukm! Mà ai vậy?

-E là Yên Mi đây!

Nó choàng tỉnh, là e. Nó mừng quýnh lên vì e vẫn bình thường nhưng có bình tĩnh

-Sao cô có số của tôi vậy?

-E xin chị Vân!

Hôm nay e ngoan dữ, gọi a và xưng e cơ đấy

-Gọi có việc gì?

-E đang buồn! A ra nói chuyện với e được không? Đang thất tình thì có, nhưng mà giọng e như đang say thì phải

-Xin lỗi! Tôi và cô chả có chuyện gì để nói với nhau cả! Mà tôi là gì của cô mà cô gọi tôi ra nói chuyện chứ?

-Bạn!

Câu trả lời của e làm nó ngỡ ngàng

-Bạn ư? Thế lại phải xin lỗi cô thêm lần nữa nhé! Tôi và cô hình như đang ghét nhau đấy! Mà lũ bạn của của cô đâu, anh người yêu quý hoá của cô đâu rồi?

-A đừng nhắc đến thằng khốn đó nữa! Hai đứa bạn kia giờ này không ra ngoài được, e chỉ biết còn mỗi a thôi, e đang ở quán Mây Chiều trên đường XXX! A đến đi!

-Nếu tôi không đến thì sao?

-Tùy a!

Rồi e cúp máy cái rụp. Nó cũng đứng dậy và đi luôn vì ló no cho e, thân gái một mình ở ngoài trong đêm tối thì không ổn. 25p đi xe, kia rồi, e đang một mình ngồi trên bàn, quán chỉ còn lác đác vài khách ở bàn khác. Nó dựng xe, tấp vào lề rồi tiến lại chỗ e ngồi, trên bàn, 4 chai heineken đã hết nhãn, từ lượng e ghé thật

-Tưởng a không...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Tưởng a không đến? E lờm yêu nó

-Tuy ghét cô nhưng tôi cũng là một thằng đàn ông! Không thể bỏ rơi một cô gái xinh đẹp như cô được! Nó ngồi xuống

-Sao? Hôm nay có việc gì mà tiểu thư nhà ta uống bia một mình vậy? Tuy biết hết nhưng nó tỏ ra không hay

-Hừ! Thằng PH chó chết! E cho nó bao nhiêu thứ và yêu nó, thế mà nó giám lừa e dẫn gái vào khách sạn ngủ!

-Hừ! Thì ra cô bị đá à?

Nó cười nhếch mép, e roi nước mắt rồi róc ngược chai bia, nhìn mà khiếp

-Cô tưởng một tình yêu dùng tiền để gắn kết là được sao, thằng đó nó chỉ yêu tiền của cô thôi! Đừng roi nước mắt vì nó, ngoài đời còn nhiều người tốt mà!

-Dạ! Hihi! E chia tay nó rồi! Giờ e uống cho hết mai là quên luôn!

-Okê! Để tôi uống với cô! Người thất tình với kẻ không tình yêu, hợp cạ quá còn gì! Hehe!

-Hihi! E cười tút mắt

Nó búng tay

-Cho e 10 chai bia chị ơi!

-Ồ! Có liền e!

Nói cho oai thôi chứ 2 chai là nó ngà ngà say rồi, còn e uống ghê quá, 5 chai nữa đi bay. Thấy không ổn, nó ngăn e lại

-Thôi! Cô say quá rồi, đừng uống nữa!

-Không! E chưa say, e muốn uống!

E lắc đầu rồi gục xuống bàn, nó đỡ e dậy, người e mềm nhũn ra rồi, một hương thơm nhẹ toả ra làm nó dễ chịu

-Tỉnh tiền chị ơi!

Xong nó dìu e ra

-Xe cô đâu?

-E không đi xe! Giọng e xin nghe đáng yêu lắm

-Ồ! Nhà cô ở đâu để tôi đưa về?

-Khu trung cư Hoà An, tầng 3 phòng 102!

-Ừ!

Nó phải nhờ chị nhân viên đưa e lên xe. Nó cởi áo trắng ra buộc hai người lại vì sợ e đổ. Về đêm mặc áo phông đi ngoài đường rét sun tờ rím rồi, như giờ người nó nóng hừng hực, cơ thể e áp sát vào lưng nó, lần đầu trong đời nó gần phụ nữ đến vậy. Đến nơi, nó dìu e lên, e không biết nữa rồi. Quái, giờ nó mới khó hiểu, ba e là chủ tịch tập đoàn lớn sao e lại sống ở đây nhỉ? Nhưng mà thôi chả còn hơi đâu mà thắc mắc, mau đưa e về nhanh kẻo cảm thì xong. Toát mồ hôi mới đưa e lên được. Vừa đến gặp ngay một chị khá trẻ, trên 25t

-Dạ e chào chị!

-Ukm! Cậu là bạn trai Yên Mi à?

-Không! E là bạn thôi! Cô ấy uống say e đưa về ạ!

-Uk! Thôi mau vào đây!

Nó tròn mắt khi chị có chìa khóa phòng e. Oh, phòng e không khác gì phòng nó cả! Đỡ e gần vào đến giường thì

-Ậm ọẹ!

E nôn ra đầy người nó và e, nữa, nó lấy cái áo húng luôn, kinh vì luôn

-Cậu chịu dơ một chút, tôi thay đồ cho Yên Mi xong sẽ lấy đồ của chồng tôi cho cậu thay!

-Dạ!

Nó đi vào nhà tắm giặt sạch những gì mà e để lại. Sau 10p chờ đợi thì chị cũng quần áo cho nó thay và đóng đồ của nữa. Rửa ráy xong, cho quần áo vào máy giặt rồi nó đi ra, đồ của chồng chị vừa phết. Đi qua, e đang nằm đắp chăn. Ngồi nói chuyện vs chị, tâm sự hết tất cả cuộc đời của nó cho chị nghe và chuyện của e nữa, và nó cũng biết được chị tên Hạnh, 27t, chồng tên Chung, hai anh chị là hàng xóm thân thiết nhất của e, đó là lí do mà chị có chìa khóa phòng e, chồng chị đi công tác, chị ở nhà vs con gái chị 2t

-Haizzz! Khổ thân con bé! Cảm ơn e đã đưa e ấy về!

-Dạ! Không có gì chị!

-Xin lỗi e chị phải về rồi! Bé Bi cũng đang ốm, e chịu khó chăm sóc Yên Mi nhé!

-Dạ! Mà chị không sợ e làm gì cô ấy à?

-Không! Ánh mắt của e khi chị gặp và lời tâm sự của e, chị tin e không phải là loại người ấy! E không giống như những đứa con trai khác đưa Yên Mi về đây!

-Uầy đâu biết được chị! Hehe!

-Thăng quý! Chị cốc nhẹ đầu, lườm yêu nó rồi đi ra

Giờ chỉ còn nó và e, một nam một nữ trong phòng. Nó ngồi xuống giường. E xin ngủ trông thật đẹp và dễ thương, khuôn mặt tròn vs hai má bầu bĩnh ửng lên vì bia, đôi môi chúm chím mời gọi. Trong tình cảnh thế này nó có thể chiếm đoạt mà không gặp bất kể sự phản kháng nào, nhưng nó không phải là loại

người khốn nạn đó

-Nếu không chanh chua thì e là thiên thần đấy Yến Mi à!

Nó cười véo má e rồi đi ra bàn máy tính. Cắm USB nó tiếp tục làm nốt bản khảo sát. Sau đó nó phơi quần áo, quá giấc lên nó thức đến sáng luôn. 4h, vscn xong, nó mặc quần áo rồi đi chợ mua đồ nấu cháo cho e. Nồi cháo vừa xong được 10p thì

-A.A.A! E hét lên, nó từ trong bếp phi ra, e đang ngồi tựa lưng ôm chăn, tay day day đầu

-Cô tỉnh rồi à?

E nhì nó , sau đó khẽ nâng tấm chăn lên rồi cúi xuống, lại ngẩng lên nhìn nó đầy tức giận

-Thằng khốn! Hôm qua mày làm gì tao?

-Ơ? Làm gì làm gì?

Nó ngo ngác, e khóc bật dậy đi vào nhà tắm với tấm chăn quấn thân. Nó đứng hình luôn, chả nhẽ e không mặc gì? Thôi! Xong đòi nó rồi. 5p sau e đi ra

-Mày còn đứng đó à? Cút ra khỏi nhà tao ngay! E quát

-Nghe tôi giải thích đã!

Thế là e tiến lại đẩy nó ra khỏi nhà

-Giải thích cc gì! Tao cứ tưởng mày tử tế lắm ai ngờ mày cũng khốn nạn cả thôi!

-Cô hiểu nhầm rồi!

-”BỐP”! Một cái tát rất mạnh từ e vào mặt nó, và cũng....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

...cũng coi như chấm dứt tất cả sự biện bạch từ nó cho e, nó thần thờ để e đẩy ra khỏi cửa

-”RẦM!” Cửa phòng đóng lại, nó đứng bàng hoàng ở cửa, bên trong là tiếng khóc nức nở của e. Cửa phòng đối diện mở ra, là chị Hạnh

-Chị! Sao hôm qua chị lại...? Nó nhăn mặt nhìn chị, 5 đầu ngón tay còn in hằn trên má nó

-Chị xin lỗi! Thôi e về nghỉ đi! Mọi chuyện để chị lo liệu! Ổn thôi!

-Vâng! À e nấu cháo cho Yến Mi để trên bếp đó! Nếu cô ta hiểu ra thì chị cô ta ăn giùm e, không thì chị đổ đi cũng được! Nó hơi tức

-Ukm! Thành thật xin lỗi e, sáng chị định sang nhưng bé Bi quấy quá!

-Dạ không sao, e hiểu mà! Thôi e về đây ạ, chào chị!

-Ukm!

Nó thở dài rồi bước đi. Về đến nhà, việc đầu tiên nó làm là nhúng khăn mặt vào nước đá rồi đắp lên má để xua đi sự nóng rát của cái tát e vừa cho nó. Xong nó gọi cho chị Vân

-Alô! Chị nghe nè Bảo Nam!

-Dạ chị! Nó giả giọng uể oải

-Uà e sao vậy?

-E bị sốt chị ơi! E xin chị e nghỉ làm một ngày được không ạ?

-Ukm! E mệt thì nghỉ, không sao cả!

-Dạ! E cảm ơn chị! E làm xong bản khảo sát rồi, tí e gửi vào mail cho chị!

-Ukm! Thôi e nghỉ đi nha!

-Dạ! Bye chị!

-Ukm! Bye e!

May mà có sếp tốt bụng, mấy tuần đi làm mà 1 đi muộn 1 nghỉ ốm chắc chết nó quá! Thôi đã ổn ổn rồi, chuyện của nó và e ra sao thì ra, nó mặc kệ! Con buồn ngủ và mệt mỏi vì 1 đêm thức trắng ủa tối, bỏ bao công sức ra, không được cảm ơn mà còn phải một cái tát đau đớn làm nó càng chán nản

-Ông trời ơi, sao ông lại đùa cợt với con! Con vừa nghèo vừa mồ côi chưa đủ hay sao giờ lại còn bị người ta hiểu lầm nữa chứ! Đúng là làm phúc phải tội mà huhu!

Nó than vãn rồi đập đầu rất mạnh vào gối bất tỉnh luôn.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Giờ còn mình e vs căn phòng trống, vì hiểu lầm nó lên giờ đây tất cả đối với e như sụp đổ. E nức nở ngồi khoanh tay bó gối trên giường như người mất hồn vì cho rằng đêm qua nó đã lấy mất sự trong trắng của e rồi

-Huhu! Sao a lại làm như vậy vs e chứ? Sao a lại làm vậy hả Bảo Nam? A có biết là e...!

-Cốc! Cốc! Cốc!

Dòng suy nghĩ và lời nói của e bị những tiếng gõ cửa của ai đó. Biết là nó đã đi lên e thần thờ bước xuống giường, cánh cửa mở ra, là chị Hằng. Chị cười với e rồi đi vào trong, e thùng thảng đi theo

-E làm sao thế Bồng? Mà cậu thanh niên hôm qua đưa e về đây đi đâu rồi?

Tuy chị biết hết nhưng vẫn tỏ vẻ lo lắng

-Hức! Chị đừng nhắc thằng khốn đó nữa, e đã bị vẻ đẹp trai, chính trực của thằng đó lừa gạt rồi! E nghĩ nó là người tốt, e thích... nhưng thật không ngờ!

Đôi mắt e lại chảy nước ra

-Ý e là Bảo Nam à? Như được thể chị vô đề luôn

-O? Sao chị biết? E lau nước mắt ngơ ngác

-Chị xin lỗi Bồng! Vì chị mà e đã hiểu lầm Bảo Nam?

-Xin lỗi là sao? Vì chị mà e hiểu lầm a ta là sao? E tròn mắt

-Là thế này! Đêm qua e ấy đưa Bồng về đây và gặp chị! Chị định bụng để cậu ấy đỡ e vào giường rồi đuổi ra như những lần trước mấy cậu thanh niên đưa e về! Nhưng vừa vào e đã nôn hết vào e và cậu ấy rồi. Đánh ra e ấy phải ở lại, chị thay đồ giúp e rồi mới về lấy quần áo a Chung cho Bảo Nam mặc tạm. Sau đó hai chị e ngồi tâm sự, chị đã biết được hoàn cảnh của e ấy! Bảo Nam là người đàn ông tốt, chị giám khẳng định với e như vậy! Chị rất an tâm nên đã để e ấy chăm sóc e, nhưng chị đăng trí đã không mặc đồ cho e vào, đó là lí do mà e hiểu lầm Bảo Nam! Sáng chị định sang đây từ sớm nhưng bé Bi quý quá chị không đi được! Chị xin lỗi nhưng thực tình e đã hiểu lầm Bảo Nam rồi!

-Biết là vậy nhưng...!

E đã hiểu, hiểu ra nhưng vẫn nghi ngờ, cũng đúng thôi, ai dám khẳng định đêm qua không có chị ở đây nó không làm gì e chứ

-Chị biết e đang định nói gì? E vẫn còn nghi ngờ không có chị ở đây cậu ấy sẽ làm gì e đúng không? Chỗ phụ nữ với nhau chị nói thật. Đã là người từng trải, a.Chung đã lấy đi cái đó của chị, chị biết cái cảm giác lần đầu tiên nó như thế nào! Tuy a ấy rất khéo nhưng mấy ngày sau chị vẫn âm ỉ! Yên Mi, nếu e bị thế thật thì chị hỏi giờ e cảm thấy thế nào?

Câu hỏi của chị như sét đánh ngang tai làm e choàng tỉnh

-Dạ...e...bình...thường!

-Thế e còn gì nữa! E đó, vừa tỉnh dậy, chưa hỏi rõ đầu của tai nheo gì mà đã xồng xộc đuối với chửi người ta ra ngoài rồi, lại còn tát một cái in 5 đầu ngón tay trên mặt người ta nữa chứ!

Chị khẽ trách e. Như hiểu ra tất cả mâu thuẫn đã được giải quyết, mặt e xị ra, e thần thờ ngồi phịch xuống ghế. E giờ tay phải lên, cái tay đã tát nó, nó như tê dại đi vì vừa làm việc không lên làm. Chị Hằng biết ý ngồi xuống kéo e vào lòng vỗ về

-Huhu! E xin lỗi! E sai rồi! Huhu!

E úp mặt vào ngực chị thút thít. Chị nâng đầu e dậy, rút khăn mùi xoa lau nhẹ nước mắt cho e

-Bóng của chị ngoan nào, nín đi e! Chị hiểu mà! Người e cần xin lỗi là Bảo Nam chứ không phải chị! E tát và chửi e ấy là lòng tốt và lòng tự trọng của Bảo Nam bị tổn thương lắm đấy e biết không!

-Dạ! E biết phải làm gì rồi hức!

-Ukm! Bóng ngoan lắm! À chị quên Bảo Nam còn dậy sớm đi chợ mua đồ về nấu cháo cho e nữa đấy, e ăn đi cho nóng!

-Dạ! E ngượng ngịu

-Thôi thế nhé! Giờ chị phải về xem bé Bi thế nào đây!

-Dạ!

Chị cười rồi đi ra, giờ lại còn một mình e. E đứng dậy đi ra phía cửa sổ nhìn ra ngoài. Đập vào mắt e là bộ quần áo MU của a Chung đang phơi ở hiên, e buồn đi vào nhà tắm vscn. Vào trong bếp, e mở vung nồi cháo nó nấu ra, vẫn còn nóng. Một mùi thơm phả lên kích thích cơn đói trào dâng trong bụng e. Múc một tô để lên bàn, e ngồi xuống. Đưa thìa cháo vào miệng, vị ngọt ngon và ấm áp cứ tăng dần lên ở lưỡi e. Tự dưng e nhớ đến lời của mẹ e

-”Khi ta ăn đồ của người khác nấu cho mình mà ta cảm thấy ngon thì đó là do nguyên liệu tốt và nấu giỏi nhưng chỉ là một phần nhỏ, còn lại chính là sự quan tâm, lo lắng và yêu thương mà người nấu đã bỏ vào đó”

Giờ e thấy rất ân hận, thìa cháo ngon bao nhiêu e lại thấy lỗi lầm của mình tăng lên bấy nhiêu. Tuy thế nhưng e không dừng ăn được, cháo nó nấu thực sự rất ngon! Ăn xong, e lên giường ngủ một giấc đến chiều.

Còn nó, sau giấc ngủ mê mết, nó uể oải thức dậy. Cái cảm giác đầu tiên nó cảm nhận được không phải thứ gì khác ngoài sự đau rát ở má phải. Nó mắt nhắm mắt mở đi vào nhà tắm, soi vào gương

-Đệch! Sao sưng to dữ vậy?

Nó chửi khi mặt nó như lệch hẳn sang bên phải

-Không xong rồi! Sáng mai mà tha cái mặt này đi làm chắc ông bà.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

-...trong phòng tra khảo mình chết mất!

Nó mặc quần áo rồi xuống nhà đi xe ra hiệu thuốc. Nhìn mặt nó, chị bán thuốc cười cười

-E bị người yêu đánh ghen à?

-Hả à dạ không? E...e đánh nhau ạ!

Chị không nói gì đưa cho nó lọ thuốc bôi. Trả tiền xong nó đeo khẩu trang té vội về nhà. Sáng hôm sau nó tỉnh dậy, may quá mặt nó đã gần trở lại bình thường. Vscn, ăn uống, thay đồ xong, nó cùng e Dream huyền thoại đi làm. Đến công ty, tuy là người bị hiểu lầm nhưng nó vẫn rất sợ, sợ đối mặt với e, nó bước thật nhanh lên phòng làm việc. Vâng, vẫn phải trải qua một cuộc hỏi han về việc nó ốm của anh chị xong nó mới được ngồi vào bàn làm việc. 3h đồng hồ trôi qua, không thấy ho he gì, nó thở phào vì bà la sát không tới, thế nhưng nó đã làm. Đang tung hứng làm việc thì cánh cửa phòng mở ra, nó

tròn xoe đôi mắt khi e bước vào. Tất cả(trừ nó) đứng dậy

-Dạ chào cô chủ! Đồng thanh

Nó không ú ớ gì, ngồi im thín thút

-Dạ! E chào mọi người!

E chào xong tiến lại chỗ nó, tìm nó đập thành thích

-A..a ra đây gặp e một lát được không?

E cúi mặt nói nhỏ nhẹ, giọng e thật ngọt. Nó lạnh mặt đứng dậy đi theo e, bỏ sau lưng là những con mắt ngạc nhiên của anh chị. Ra chỗ ban công khá vắng, nó quay lại nhìn e, e đứng lại ngượng ngùng nhìn nó

-Sao? Cô gọi tôi ra đây có chuyện gì? Nếu gọi tôi ra đây để nghe cô chửi ruà thì xin lỗi tôi không có time!

-E..E xin lỗi! Là e không tốt! E đã hiểu lầm a! Là e không tốt! E xin lỗi!

Nghe những lời ấy từ e nó thấy vui sướng và nhẹ nhõm lắm vì e đã hết hiểu lầm, nhưng nó không thể hiện ra bên ngoài

-Cô chẳng có gì phải xin lỗi tôi cả, luôn bị người khác đề phòng và nghi ngờ đối với một thằng nghèo như tôi đã trở thành chuyện quá đổi bình thường. Nhưng tôi muốn nói cho cô điều này! Hãy tìm hiểu kỹ lưỡng mọi việc trước khi đưa ra hành động, đừng như tôi và cô, đến lúc đó cô hối hận cũng đã muộn rồi! Thế thôi, chào!

Nói xong, nó bỏ e đứng chờ người ra đây mà đi về phòng làm việc, từ lúc đó nó không thấy e nữa. Một ngày làm việc hiệu quả trôi qua, nó lên xe ra về. Từ nhà xe đi ra, nó lại bắt gặp e và thằng PH đang giăng co, thằng ôn nắm tay e, e vùng vằng bỏ ra

-Mặc kệ! Chuyện của mấy người đâu liên quan gì đến tôi, lượn cho nó lành!

Nó phóng qua, nhưng vừa chỗ hai người thì

-A! Thằng chó chết! Mày đây rồi!

Thằng ôn quát lên, rút dao ra rồi lao vào nó. Vì phản xạ tốt lên nó tránh kịp, nhưng vẫn bị xướt qua tay, nó ngã ra sau, tiện chân đạp vào bụng thằng chó. Xe và người nó đổ, nó nhanh đứng dậy, thằng kia cũng thế. Thằng chó lại lao vào nó đâm loạn xạ, nó loay hoay đỡ đòn và thêm một phát cửa nhẹ vào tay trái

-Tao...A.A.A! Thằng ôn giờ dao lên thì bị e đập mạnh mũi bảo hiểm vào đầu

-Vì thằng đó mà cô dám đánh tôi?

-Thì sao? A ấy còn tốt gấp vạn lần thằng khốn nạn như mày!

Thằng ôn kia định lao vào e nhưng vừa lúc ấy hai anh bảo vệ cầm côn lao ra và nó cũng thế. Thấy khờ ôn

-Chúng mày nhớ mặt tao đấy! Chưa xong truyện đâu!

Thằng chó quát rồi chạy đi. E hốt hoảng đến chỗ nó

-Tay a chảy máu rồi kìa, qua đây để e băng lại!

Nói xong e nắm lấy tay nó, nó gạt phăng ra, e thần thờ nhìn nó

-Cảm ơn! Tôi không sao! Từ lúc gặp cô tôi gặp không ít phiền toái rồi đấy!

Nó thở dài rồi ra dựng xe lên, e theo ra

-E..e xin lỗi!

-XIN LỖI THÌ LÀM ĐƯỢC QUÁI GÌ CHỨ! ĐEN ĐỦI!

Nó quát rồi rồ ga phi luôn, bỏ e ở đằng sau khóc rầm rức. Về đến nhà, nó thấy mình hơi quá khi mắng e, nhưng mà thôi, mắng cho bồ tức, mấy kh thằng nghèo như nó được mắng người giàu hĩa hĩa

Mấy ngày sau, bà la sát không làm phiền nó nữa, chắc bị mắng ghét nó luôn rồi, nhưng mà nó kệ, quen biết ế j đâu Nói thể thôi chứ nó cũng thấy nhớ, nhớ đôi mắt mĩt ướt, giọng nói chanh chua của e, bộ dạng lúc e say xin và đặc biệt là cái tát của e, nó chẳng hiểu ra làm sao nữa. Ngày 25/9, sau một ngày làm việc mệt mỏi, nó mau chóng về nhà. 20h40, đang ngủ thì điện thoại reo, nó cầm lên, là chị Vân

-Dạ e nghe chị!

-E đến công ty mau, có chuyện gấp, ta phải họp ngay!

-Dạ! E đến liền!

-Phòng 305 trên cùng đó!

-Dạ!

Nó hít 1 hơi thật sâu rồi bật dậy mặc quần áo. Khi đến nơi thì phòng tối om. Nó mở cửa ra

-Ooơ!

Nó ngó người ra, anh chị phòng nó, chị Vân và cả e nữa, họ đang cười tươi với nó, đằng trước là chiếc bánh sinh nhật đầy ắp nến. Và bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên, nó thật sự hạnh phúc, vì mãi mê làm việc đến ngày sinh nhật mình nó cũng quên và hơn Hai chục tuổi đầu đây là lần đầu tiên nó được tổ chức sinh nhật. Nhạc vừa dứt

-Bảo Nam vào ước rồi thôi nên đi e!

Chị Vân cười, lúc này nó....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Đến lúc này nó mới bừng tỉnh, ngượng cười tiến lại, ước rồi thôi nên

-Hoan hô!

Tất cả vỗ tay, đèn bật lên, căn phòng trang trí thật đẹp bằng nhiều bóng bay và dây kim tuyến

-Bảo Nam cắt bánh đi e! Lại là chị Vân

-Dạ!

Nó cầm dao xắt bánh ra, còn lại mọi người bày bánh kẹo và nước ngọt. Họ quây quần bên nhau như a chị e một nhà

-Hôm nay e thật sự rất vui, rất hạnh phúc vì đây là lần đầu tiên e được tổ chức sinh nhật! E cảm ơn tất cả mọi người!

-Uầy! E cảm ơn mọi người ít thôi! Người mà e cần gửi lời cảm ơn nhiều nhất là Yến Mi đó, e ấy đã làm tất cả mọi thứ đó! E ấy chuẩn bị từ sớm lắm đấy e biết không! Chị Vân nháy mắt cười nhìn nó

-Đúng đó! Anh chị chỉ việc đến dự và ăn bánh thôi! Chính anh còn bắt ngờ khi cô chủ à nhầm Yến Mi gọi điện đến mời mà!

A Thiện nói, cả bọn gật đầu. Nó nhìn e bằng đôi mắt chân thành nhất, e đỏ mặt cười ngượng gạo. Ăn uống xong, mọi người chào nhau, chào nó và e đi về, hai người ở lại dọn dẹp. Làm thì lâu nhưng phá thì nhanh lắm. Có những lúc thật trùng hợp tay nó và e cùng chạm vào một thứ, hai đôi mắt lại nhìn nhau không chớp, nó như bị hấp hồn bởi khuôn mặt thiên thần và đôi mắt long lanh biết nói của e. Nhiều lần nó cứ dơ ra, e phải chủ động rút tay lại, nó mới choáng tỉnh cười ngượng gãi đầu, e cũng chẳng kém, mặt e đỏ ửng lên, e lảng đi dọn cái khác. 20p sau, cuối cùng nó và e cũng xong, hai người đi xuống lấy xe. E không đi xe, e gọi cho ông lái xe cho cha e tới đón. Nó và e quốc bộ đi ra, nó dong xe còn e vẫn đang ăn đĩa bánh

-Hôm nay, thật sự tôi à nhầm a rất cảm ơn e! Nó nói nhỏ nhẹ như con gái vì ngượng

-Hihi! Cuối cùng a cũng xưng a và gọi e với e rồi! E cười tít mắt, nụ cười thật đẹp, nó bị nụ cười ấy của e mê hoặc

-Ồ! Nhưng mà chưa hết ghét đâu đấy! Vẫn có thể xưng tôi và cô ngay và luôn à!

-Hihi! Không sao ạ! E sẽ làm cho a hết ghét e! Hihi!

Câu nói và nụ cười của e làm hồn nó lia khỏi xác lần hai

- Ý quên!

Nó giật mình, e nói rồi mở túi xách lấy ra một tệp quà nhỏ nhỏ được bao giấy bạc bóng loáng, gắn thêm một chiếc nơ xinh xắn

- Quà sinh nhật của a này! Hihi!

- Ukm! A cảm ơn! Nó đốn lấy

- Mà khi này a ước gì vậy, nói e nghe được không, tò mò quá à! E chu mỏ lên nhìn đáng yêu lắm

- Không! Đó là bí mật!

- Đi mà! Nói e nghe đi!

- No!

- Năn nỉ đó! E xị mặt xuống làm nũng nó, lần đầu tiên nó được một người con gái nũng nịu

- Thôi được rồi! Dù sao khanh có công lớn với trẫm nên trẫm sẽ cho khanh biết bí mật quốc gia đó!

- Ghét! Nào nói e nghe!

- A ước sau này sẽ lấy được e đó! Hehehe! Nó cười toe toét

- Đáng ghét! E đỏ mặt đấm nó một phát, tiện tay quệt bánh vào mép nó

- Nè! Giỡn mà! Quệt gì thế, không đùa trẻ trâu bôi bánh be bét đâu nhé!

- Hihi! E cười tít mắt rồi bỏ thứ thừa vào thùng rác

- E xin lỗi! Giờ e lau cho nha!

Nói xong e kiễng chân lên. Nó tưởng rằng e sẽ lau bằng tay nhưng không ngờ e...dùng miệng. Nó đứng hình khi môi e chạm mạnh và mép nó, nó cảm nhận được lưỡi e đang liếm. E bỏ ra, nó tròn mắt nhìn e, e đỏ mặt nhìn nó nhưng đôi mắt e long lanh và mặt e không cúi xuống, đúng lúc ấy xe chở e đến. E thấy thế lại kiễng chân lên và “chụt”, “chụt“. E tặng mỗi bên má nó một nụ hôn, reng má phải e còn giữ 5s. Đôi mắt nó mở to hết mức có thể vì hành động rất chi là “ngầu” từ e

- Bảo Nam ngốc! Chàng ngốc! Hihi!

E đỏ mặt cười rồi le te chạy ra xe, chiếc ô tô đi mất, bỏ lại nó đàn ra như động cơ chết máy

Về đến nhà nó vội mở quà của e ra, là sếp giấy nhỏ xinh được e làm rất tỉ mỉ. Rất nhiều thứ tiếng khác nhau, sau đó không biết bao nhiêu từ e xin lỗi tròn trịa nắn nót. Vài dòng cuối

- Hihi! Chúc mừng sinh nhật a! Xin lỗi vì thời gian qua đã làm a phải giận, e xin lỗi! E đã mất rất nhiều thời gian để tra mạng và làm nó cho a, tròn 2400 từ đó! Đừng giận e nữa, hết giận thì nhắn tin lại cho e! Bé Bống!

Nó vui sướng quá, nếu có thể nó sẽ bắn lên cung trăng rồi lộn ngược về trái Đất để diễn tả sự vui sướng ấy. Nó cầm điện thoại lên

- E hèm!

- Hihi! E biết thế nào a cũng nhắn lại à!

- Đừng tưởng bỏ! Hết giận mới được 65% thôi!

- Êo ít quá à! Nhưng mà không sao, e sẽ cố gắng hihi! (đăng sau là hàng loạt icon quyết tâm)

- Ukm! Mà nè, sao vừa này...hôn tôi!

- Cái a này kì quá à!(đăng sau là icon đỏ mặt và giận dữ)

- Hi! Thì e làm kì thì a hỏi kì!

- Híc! Không thèm nhắn tin với a nữa! A ngủ ngon!

- Ukm! Ngủ ngon thiên thần giấm ăn!

- Icon tức giận!!!

E không nhắn tin lại nữa, nó cũng vậy. Cắm sạc vào điện thoại rồi nó lại đập đầu vào gối bất tỉnh luôn đến sáng, kết thúc một ngày vui.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đanห์ Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Sáng hôm sau, một ngày mới bắt đầu. Trời cao trong xanh, trắng sáng à nhảm mây trắng lung linh, đàn em nhỏ tung tăng chở nhau trên những con tay ga đất tiền đến trường. Nó bật dậy, việc đầu tiên nó làm là vô ngay lấy e 2730 đã đi vào lịch sử xem giờ, nhưng hiện lên là tin nhắn của e

-A dậy chưa?

30p sau

-Đúng là heo (.)!

-H mới dậy hìhì!

Nó nhắn lại, chết cha, 7h05 rồi, nó tá hỏa phi ngay vào nhà tắm vsen, chẳng kịp ăn sáng, thay đồ xong nó lao xuống nhà phi xe đi luôn. May quá vẫn kịp, chào anh chị xong nó ngồi vào bàn làm việc. Điện thoại rung, là tin nhắn từ e

-A ngủ như heo ấy cơ mà giờ e mới dậy hìhì!

Nó:-!!!

-A ăn gì chưa?

-Dạ chưa, e ngủ quên lên chưa ăn chị ạ!

-Khép!

._^^!

Không thấy e nhắn lại nữa nhưng cũng đủ để kích cmn thích nó làm việc hăng say tuy cái bụng đang biểu tình rồi. Đang làm việc thì cánh cửa phòng nó mở ra, một chị tiếp viên mặc bộ đồng phục của nhà hàng nào đó bước vào, tất cả ngơ ngác

-Dạ cho e hỏi ạ là Nguyễn Nhật Bảo Nam ạ?

-E ạ!

Nó đứng dậy đi ra chỗ chị, chị cười đưa nó một hộp giấy màu trắng khá khá

-Cô Yến Mì gửi cho e một suất pizza tôm biển!

Chị vừa nói xong thì một tiếng “Ồ!” rõ to của anh chị trong phòng vang lên làm nó chỉ biết cười ngượng mà đón lấy

-Ok! Giờ e kí vào đây giùm chị!

-Dạ!

Xong xuôi, chị chào cả phòng rồi đi ra, nó trở lại bàn làm việc. Mở ra, ngoài bánh ra còn hai mẫu giấy, một ghi tên giá, 800 ngàn đất vãi, đủ để nó ăn no nì tôm sống trong một tháng, hai là mẫu giấy từ e

-Heo ăn vào mới có sức làm việc heo nhá! Iu heo lấm cơ hìhì!

Nó bật cười khi đọc những câu chữ dễ thương từ e, hình ảnh cô tiểu thư đanห์ đá ngày nào giờ đã không còn trong tâm trí nó. Nó không chối cãi hay phản bác gì, nó đã thực sự thích e. Nó định cầm điện thoại lên nhắn cho e thì

-Ku e sướng nha! Mới gặp nhau có mấy ngày mà đã được hot girl gửi hân pizza ăn sáng rồi! A Tài đá đều nó

-Phải thôi! Thằng đệ bọn mình cao to, đẹp trai, tốt bụng và tài giỏi nữa, đến Ngọc Trinh còn đồ nữa là Yến Mì hehe! A Thiện nói xong cười toe toét, tất cả(trừ nó) gật đầu lia lịa, nó gãi đầu ngượng ngừng

-Bảo Nam khi nào truyền dạy bọn a bí kíp tán gái nhá. Mấy ae nhà nghèo chúng mình chặn mấy e nhà giàu lấy tiền uống bia!

A Tuấn nói xong thì ba ông già nhìn nhau cười ầm lên nhưng nó thì khác. Mặt nó sầm lại, nụ cười tắt hẳn trên môi, “nghèo yêu giàu để lấy tiền” trong câu nói của Tuấn nó biết là không có ác ý gì nhưng khi nghe xong trái tim nó như quặn thắt, nó cúi xuống, tay nắm chặt. Trông thấy nó như thế, chị Anh biết ý lên tiếng

-Thôi đi mấy bồ, để yên cho e nó làm việc, tính rủ rê nó vào hội hư hỏng của mấy ông hả?

Chị nói xong héch mắt ra hiệu cho ba anh, ba người nhìn sang nó, không phải là người chậm hiểu biết lên họ im re, lúi rúi làm việc. Nó đẩy nắp hộp pizza lại, đẩy nó ra xa vào góc bàn làm việc rồi cầm điện thoại lên nhắn cho e

-CẢM ƠN!

-Oh yeah! A ấy đã nhận và ăn bánh mình gửi! Hihi! (Đằng sau là một loạt icon nhe răng cười và chiến thắng). Dù tin nhắn của e rất ngộ nghĩnh và dễ thương nhưng chúng chẳng tài nào kéo mép nó cho răng lộ ra được. Nó như người mất hồn, làm việc uể oải với khuôn mặt buồn khó coi

Trưa hôm đó, cả phòng lại kéo nhau xuống căng tin ăn trưa. Nó mang theo cái bánh của e xuống luôn, cắt làm 5 phần cho chị ăn, ai cũng hỏi tại sao nó không ăn, nó chỉ có một hành động và lời nói duy nhất: lắc đầu; -E không quen! Tuy nó nói thế nhưng ai cũng biết được nguyên do. Làm việc mà lời nói ấy cứ đeo bám nó suốt lên hôm nay là một ngày làm việc không hiệu quả, chính vì thế hết giờ làm nó phải ở lại làm thêm. Đợi mọi người trong phòng về hết, giờ chỉ còn nó và a. Tuấn, lúc này a mới tiến lại

-Bảo Nam! Anh rất xin lỗi vì lời nói sáng nay, a biết nó đã làm tổn thương e! Nhưng e đừng để bụng, a chỉ bông đùa thôi chứ a không có ý gì cả đâu!

-Vâng! E không sao đâu ạ!

Nó gượng cười

-Hihi! Thôi thế a về nhé! A vỗ vai nó

-Dạ, a về!

Nó gật đầu, a cười đi ra, đến cửa a quay lại

-Bảo Nam! Tuy anh em mình nghèo thật! Nhưng anh em ta vẫn có cái để người giàu phải ghen tỵ và kính nể đó là NHÂN CÁCH của một con người chân chính!

Xong a khoá cửa lại, câu nói ấy đã làm nó phấn chấn hơn rất nhiều, nó trở lại trạng thái ban đầu được 90%. 7h, cuối cùng cũng xong, nó sắp đồ vào cặp ra về, điện thoại lại rung, là tin nhắn của e

-Hừ! Grừ! “icon tức giận”!

-???

-Sao a không ăn bánh của e? Hừ!

-Không quen!

-Sao không quen?Không ngon à?

-Không phải!

-Hay a chê bánh rẻ tiền?

-Không đúng!

-Thế a làm sao vậy?

-Không biết!

Ngay sau đó, e gọi đến, nó bấm nút

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

-A thực sự rất ghét e đến thế sao?

-Không!

-Huhu! A quá đáng lắm! E ghét a! E ghét a! Huhu!

E nức nở rồi thì cúp máy cái rụp. Nó thích e, nó thấy đau khi khóc, nhưng nó làm thế sẽ tốt cho cả hai. Thở dài một cái rồi nó đeo cặp lên vai ra về. 19h25, thành phố lại đèn, nó hoà vào dòng xe đi lại nối đuôi nhau bất tận trên đường. Nó cố ga đi nhanh về cho mau lẹ vì con đói và sự mệt mỏi đang dâng lên, nhưng không ngờ tai họa lại ập tới. Đang đi thì có 4 xe máy lao đến bao vây xe nó hình dấu cộng, thành thử ra nó không thoát được. Lại là thằng PH và đồng bọn của nó. Một thằng đi xe bên tay phải giờ còn lên đập, nó vùng cặp đỡ được, đập vào thân xe làm hai thằng kia chao đảo ngã ra đường, thế là nó thoát ra được thế vây, phóng nhanh lên phía trước, xuống xe, lại lấy mũ bảo hiểm ra là vũ khí, có thêm cái cặp làm lá chắn

-Chúng mày giết chết mẹ nó cho tao!

Thằng PH hét lên, thế là cả bọn bảy thằng lao vào nó

-Đm tao liều với chúng mày!

Hai bên hỗn chiến, nó đã hạ được ba đứa nhưng cũng ăn khá gậy vào lưng và chân, tuy thế nhưng toàn bọn ẻo lả nên nó không thấm lắm. Thằng PH và ba tên còn lại đang hăm hăm đứng đối diện nó

-Vútттт phập! A.A.A!

Một con dao từ đằng sau nó bay ra cắm trúng đùi một thằng bên kia. Tất cả quay lại, e đang ngồi trên xe, bên cạnh là năm người mặc cây đen toàn tập

-Các a đập chết lũ chó cho e!

E chỉ mặt thằng PH mà quát, năm anh kia lao đến

-Bộp! A.A.A!

Nó ôm đầu quay lại, mặt nhăn nhó nhìn thằng PH, tay nó mát mát, mắt chao đảo

-Đm đảng nào cũng chết, bỏ cùng mày xuống gặp diêm vương!

Thằng chó hét lên giờ còn định kết liễu nó nhưng không được, một viên gạch lao thẳng vào giữa chân thằng đó. Thằng PH đổ xuống, nó cũng vậy

-Huhu! Tỉnh dậy đi Bảo Nam! Đừng làm e sợ! Huhu!

E nức nở lay người nó, còn nó thì người mềm nhũn ra, hình bóng e tối dần, tối dần và đen kịt

Nó lơ lơ mờ mắt, hình ảnh đầu tiên nó nhìn thấy được là cái quạt trần đang quay tít, nó biết mình còn sống. Đầu nó đau nhức, toàn thân ê ẩm không chút sức lực, nó đưa mắt nhìn xung quanh. Nó quá bất ngờ khi thấy e đang bên cạnh nó, gục đầu gối lên tay mà ngủ ngon lành, đôi mắt e sung mọng. Nó cố đưa tay xoa má e nhưng chạm mạnh vào. E giật mình tỉnh giấc, nó rút tay lại nhưng e đã nắm lấy áp vào má e âu yếm, mắt e lại chảy nước ra

-Cô đừng khóc, tôi đã chết đâu!

-Đáng ghét! Bây giờ a còn giờ cái giọng đầy vói e nữa à! E siết tay mạnh tay nó hơn

-Tôi...a xin lỗi! Nào đỡ a dậy nào!

-Dạ!

E đỡ nó dậy, nó lấy tay day day phía sau

-A còn đau không?

-Không! Hehe! Nó cười mà như mèo, e bấu môi lườm yêu nó

-A đói không để e đi mua cháo?

-Không a không đói! Mà hôm qua sao biết mà cứu a?

-E có biết đâu! Hôm qua đây là e đưa năm anh mới vào làm đến chỗ trọ chung thuộc hạ của bố e! Nhìn bộ dạng dờ dờ ương ương quen quen, ai dè là a thật! Hìhì!

E cười toe toét, nó đàn ra vì bị troll

-Thế lũ kia sao rồi?

-A yên tâm đi, chúng không chết nhưng cũng tàn đời!

-Ồ! Nghe e nói mà nó xanh mặt

Nó nhìn đồng hồ, 7h25 sáng, vậy là nó mê mệt từ tối qua đến giờ

-E trông a từ tối qua đến giờ hả?

-Dạ! E đỏ mặt cúi xuống nói lí nhí. Nó không hỏi thêm gì nữa vì đang sợ hãi ra hĩa hĩa. Một lúc sau

-A khát!

-Dạ! Đề e đi lấy nước!

E ngoan dữ

-A này! Tí ba e đến thăm a đây!

Tí thì nó phụt nước ra khỏi miệng

-Hả?

-Hihi! Thế nhá, a chuẩn bị đi!

Chuẩn bị ư, một thằng bệnh như nó thì chuẩn bị gì chứ, với lại một thằng nhân viên quèn sao lại được Chủ tịch của một tập đoàn lớn đến thăm nhỉ, thật là khó hiểu?

-Thôi kệ! Trước giờ mình thế nào thì như thế, dân quê chân chất mà!

Nó thở dài thấp thỏm. Đang đọc quyển tạp chí thì tiếng e rõ to từ ngoài vọng vào

-Dạ, ba đã đến!

-Ukm, con gái! Cậu ấy nằm phòng này à?

-Dạ!

Cánh cửa phòng mở ra, trống ngực nó đập thình thịch, e và ba e đi vào

-Ồ...ơ..bác..bác...Long! Nó tròn xoe mắt há hốc miệng ra

-Chào chàng trai! Bác cháu ta lại gặp nhau rồi! Ông cười hiền từ nhìn nó

-O! Vậy là ba và a đã quen biết từ trước rồi ă? E cũng ngạc nhiên không kém

-Ukm, con gái! Đây chính là người thanh niên đã cứu ba, người mà thống kê chỉ li ti từng tí một trong ví của ba, ba đã kể cho con đó!

-Dạ! Đôi mắt e long lanh nhìn nó

-Trái Đất quả là tròn con nhỉ!

-Dạ! Hihi! Nó gượng cười

-Con thấy sao rồi?

-Dạ con ỏn bác ạ!

-Ukm!

-Con cảm ơn bác đã đến thăm con!

-Không có gì đâu! Mà ta xin lỗi đã không mua gì đến đây, nhưng ta nghĩ con gái ta chăm sóc con cả đêm qua đã thay cho món quà của ta rồi! Nhất con đó Bảo Nam, đến ta là bỏ đề lúc bệnh mà không được chăm bẵm như thế....

Chương 15

-...như thế đâu! Con là người đầu tiên khiến con gái ta phải thức trắng cả đêm để chăm lo cho từng li từng tí một đó! Ông cười tươi nhìn nó, nó gãi đầu ngượng ngịu

-Ba này! E đỏ mặt nói

-Khà khà! Con gái ba đang ngượng, mặt đỏ lên rồi kìa!

-Huhu! Bồng ghét ba! Ú thêm chơi với ba nữa!

Nói rồi e vợ lấy cái cặp lồng để trên tủ rồi lon ton chạy ra ngoài, bỏ lại ba e lắc đầu cười còn nó thì đơ ra vì sung sướng. Giờ nó mới biết tên ở nhà của e là Bồng

-”Tên Bồng mà khinh người dữ ta! Híc” nó nhủ thầm

-Bảo Nam này?

-Dạ?

-Ta chắc con đã gặp con gái ta ở công ty?

-Dạ vâng!

-Cảm nhận đầu tiên của con về Yên Mi là một cô tiểu thư đánh đá phải không?

-Dạ..con...con..!

-Không sao, ai gặp nó đều khẳng định điều ấy mà! Nhưng sai rồi, con bé rất ngoan và tốt bụng nữa, không phải là ta khen đâu. Con bé như vậy là lỗi ở ta, hồi nhỏ ta đã nghiêm khắc với Yên Mi làm cho con bé không có bạn chơi. Đến khi lớn lên, vì công việc làm ăn nên bác đánh phải để e nó giao du với con của mấy đối tác, toàn loại không ra gì nên ít nhiều có chút hư, không thi đại học mà chơi bời mấy năm liền. Ta lo lắm nhưng giờ thì ta yên tâm rồi, gặp được con là Yên Mi sẽ tốt lên. Nó đã thay đổi rất nhiều khi gặp được con đó con biết không?

-Dạ! Nó gật đầu

-Ukm! Giờ còn nghe ta hỏi, con có thích con gái ta không?

Nó tròn xoe mắt nhìn ông, ngập ngừng

-TRẢ LỜI ĐI! Ông nghiêm giọng

-Dạ..dạ..có!

Nghe câu nói đó, mặt ông như tươi tỉnh lên

-Tốt lắm con trai! Vậy bây giờ ta muốn nhờ con, nhờ con thay người cha vô tâm này yêu thương và chăm sóc cho Yên Mi được không?

-Vâng con hiểu rồi ạ! Con không biết mình làm được tới đâu nhưng con hứa sẽ cố gắng hết sức!

-Ukm! Ta tin con, chàng rể tương lai của ta ạ!

Nó gãi đầu cười ngượng mà trong lòng rất vui sướng! Vâng, nó xứng đáng được như vậy, chính vẻ đẹp nhân cách cao cả trong con người nó đã chiếm lĩnh được lòng tin và yêu thương của một người giàu có nổi tiếng gần như là nhất ở HN này. Thêm một lúc nữa, bác ra về vì có cuộc gặp mặt đối tác quan trọng. Lúc ông đi ra thì e cũng mua cháo về, nó ở trong nhìn ra, bác lại nói gì mà e lại cười tươi và mặt lại đỏ ửng lên, xong e đi vào

-E xin lỗi, đông người mua quá, a đói lắm phải không?

Nó không nói gì, mỉm cười lắc đầu

-Đề e vào lấy khăn rửa mặt cho a nha!

Nói rồi e đi luôn nhưng dừng lại vì nó đã nắm tay e

-Tại sao e tốt với a vậy! Thằng nghèo như a đâu có gì.....!

Miệng nó bị tay e bịt lại, e bỏ ra rồi cúi xuống, lại một lần nữa hai khuôn mặt thật gần, e nhìn nó không chớp mắt

-E cảm a không nói linh tinh! E làm tất cả vì ba chữ thôi:E YÊU A! “Chụt”

E thơm má nó rồi đi vào nhà tắm, nó lại tròn xoe mắt ra. Rửa mặt xong, e dứt cháo cho nó ăn, nó ngoan ngoãn há miệng đón nhận từng thìa cháo từ e

Đang ăn thì chị Vân và anh chị phòng nó vào thăm, trên tay là một giỏ trái cây và một giỏ toàn thuốc bổ nữa. Giỏ trái cây đích thị là anh chị mua rồi còn giỏ thuốc bổ chắc chắn là của bác Long, gần hai chục hộp mà hộp nào cũng gì 2-3triệu/hộp/2 vì 10 viên nén. A chị chỉ hỏi qua loa thôi, còn chủ đề chính là troll nó và e, thế là 2ng lại bị một phen đỏ mặt ngượng ngịu. Bala tầm 30p anh chị ra về. Buổi trưa, e mua cơm cho hai người cùng ăn. Ăn xong, nó đọc tạp chí còn e thì gọt táo cho nó ăn, nhìn từng đường dao vung về của e mà nó hạnh phúc biết nhường nào. E ngáp ngắn ngáp dài

-Lên đây nằm với a!

-Không, e còn phải chồng a nữa!

-Thế e có yêu a không?

-Dạ..có!

-Nghe lời a, lên đây nằm!

-Dạ!

E trèo lên nằm luôn, nó ngồi dậy nhích ra mép giường để nhường cho e

-Ngủ đi e! E sẽ thấy dễ chịu khi tỉnh dậy đó!

-Vậy còn a?

-A khỏe rồi, con trai ngủ nhiều không tốt! Ba e đã giao cho a rồi, với lại e là người yêu a, a sẽ chăm sóc cho e!

-Dạ! Hihi!

-Nhưng đừng tưởng bỏ nha cô Bống. Cô mà hư là tôi tụt quần ra đánh đít rồi cho cô bơi trong chảo mỡ đó hehe!

-Đáng gét! A dám không? E vênh mặt lên lườm lườm nó

-Không hihi! Ai nỡ làm vậy với một thiên thần như e chứ! Thôi ngoan nào ngủ đi!

-Dạ! Hihi!

E cười rồi nhắm mắt và 5p sau đã tít như bọ, e ngủ ngon lành, nó đưa tay vuốt lọn tóc mềm óng ả của e. Ngồi ngắm e ngủ mà không biết chán mắt. Đến giờ nó vẫn không tin được giữa nó và e-chàng sinh viên nhà nghèo và cô bé tiểu thư giàu có lại xuất hiện một thứ mà người đời hết lòng ca tụng: đó là TÌNH YÊU. Nó là người không mê tín nhưng nó tin vào chữ duyên và chữ phận! Nó cảm ơn ông Trời đã cho nó được gặp e và cả ba e nữa. Đối với e, đó là chữ duyên phận và sẽ là cả nợ nữa. Còn đối với bác Long ba e, đó là một cuộc tái ngộ đầy bất ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

3h chiều, nó tỉnh dậy, đầu đã bớt đau, nó quay sang, e vẫn đang ngủ ngon lành như chú mèo con trên gối, nó đưa tay vuốt sửa làn tóc rồi cho e. Nó cười véo nhẹ gò má bầu bĩnh của e rồi nhẹ nhàng bước xuống giường và đi ra ngoài. Một ngày một đêm nằm dài, Giờ đi lại động chân động tay nó cảm thấy thoải mái và tỉnh táo hẳn ra, đầu nó cũng gần như hết đau hẳn. Tìm mãi mới được một góc ban công nhỏ, nó vội ra đấy đứng, gió tốc vào mặt rượi, tăng 6 mả. Nó uốn người, hít thật sâu đẩy một lồng ngực khí trời. Muốn thở thì chỉ có chỗ này là tốt nhất, chứ đứng ở hành lang bệnh viện mà hít thì chả khác nào sát trùng đường hô hấp. Đứng thêm một lúc nữa thì nó đi về phòng, e vẫn ngủ, nó thấy yên tâm phần nào, e thức trắng từ tối hôm qua đến trưa nay còn gì nữa. Nó lại thông thả đi dọc hành lang bệnh viện. Qua mỗi buồng bệnh, nó thấy người thì gãy chân, người thì bó tay, có người lại quần vải trắng

toàn thân, nó thấy có mỗi tấm vải quấn quanh đầu mình còn may chán. Đi gần hết hành lang nó bắt gặp hai người phụ nữ đang ngồi ở hàng ghế, một khóc thút thút còn người kia vỗ về an ủi. Nó tò mò lên tiến lại, vờ đọc mấy tấm bìa hướng dẫn sơ cứu vết thương để xem đang có chuyện gì xảy ra với họ

-Thôi đừng khóc nữa e, e đã khóc cả ngày hôm qua rồi! Tuy chị e mình không quen biết nhưng cùng phòng, có gì e cứ nói ra, đừng khóc, e mà ôm lấy ai chăm sóc cháu nó chứ!

-Hức! Dạ, số e khổ lắm, chồng mất sớm nhà lại nghèo, một tay e nuôi con đến lúc nó đi làm. Nó yêu một đứa con nhà giàu, còn bé xinh và biết điều lắm, gia đình ông bà bên ấy cũng thương và không chê bai gì mẹ con e, hai bên định cuối năm làm đám cưới cho hai đứa. Nhưng miệng lưỡi thế gian nó độc ác quá chị ơi, con e nó bị xúc xia, nguyên nguyền đủ kiểu, nói nó làm rở nhà bên ấy để lấy tiền. Nó ức quá đánh nhau với người ta, con bé lao vào can thì bị một nhát thùng ở bụng, còn con e bị một trận nên thân! Hức, sao họ lại ác độc thế chị, tuy nhà e đến rau còn không có mà ăn nhưng chưa bao giờ mẹ con e ăn chặn hay móc mồi của người ta bao giờ cả, vậy mà họ nở lòng nào! Hức!

-Thôi! Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh mà e!

-Dạ! Hức!

Nghe những lời cay đắng ấy mà không biết nó rơi nước mắt từ lúc nào không hay? Phải chăng đó là số phận của nó? Quẹt nước mắt đi rồi nó đi về phòng. E từ trong đi ra, thấy nó, e cười tươi tiến lại nhưng thấy mặt nó nhạt, e không cười nữa

-E mới ngủ dậy à?

-Dạ! A sao vậy?

-Không!

-A chịu khó một mình một tí! E về tắm một lát rồi e vào ngay

-Ừ!

E bước đi, thỉnh thoảng e lại quay lại nhìn nó, nó lơ đãng tựa đầu vào tường thờ dài. 20p sau có tin từ e

-E xin lỗi, tí e phải trở mẹ đi thăm dì ốm nhưng e sẽ cố gắng vào sớm!

-Uk

-E yêu a!

-Uk

Nó chỉ trả lời e được như thế mà thôi

6h chiều, có y tá vào thay băng và thay quần áo bệnh nhân cho nó, 30p sau nó lết xuống căn tin ăn cơm, xong nó lại lên chỗ ban công đứng hóng gió. Suốt từ chiều đến giờ mà cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ ban nãy cứ hiện lên trong tâm trí nó và còn nữa, đó là e! Dư luận xã hội có sức mạnh ghê gớm thật, một công ty còn sụp đổ huống chi một thằng nghèo như nó. Nó sợ rằng mình không đủ sức để chống chọi với lời ra tiếng vào, phải làm sao đây? Một thằng nghèo yêu gái nhà giàu kết quả sẽ thế nào hỏi ông Trời? Mãi suy nghĩ mà nó không hề hay biết e đã đứng ở sau nó

-A nghĩ gì mà đắm chiêu thế?

Nó giật mình quay lại

-Không!

-A nói dối e!

-Uk!

-Bóng!

-Dạ! E nhìn nó chăm chăm

-E yêu a?

-Đúng! E gật đầu

-Nhưng..a không yêu e, chỉ thích thôi! Nó nói rồi quay mặt đi, thật ngượng ngùng khi phải nói ra những lời dối lòng mình

-Dạ!

-A sẽ chăm sóc cho e, vì a đã hứa với ba e rồi

-Vâng!

Nó giật mình khi bàn tay mềm ẩm của e chạm vào người nó, e xoay người nó lại, hai đôi mắt nhìn nhau không rời, tim nó lại đập loạn lên

-E không cần gì từ a, a chỉ cần biết e..e yêu a là đủ!

Nói xong e kiễng chân lên, lấy tay kéo mặt nó xuống. Môi e chạm môi nó và quần lấy, nó đứng hình nhưng rồi nhắm mắt lại tận hưởng nụ hôn đầu đời. Một lát sau e bỏ nó ra, đỏ mặt cười nhìn nó rồi bước đi nhanh, nó đứng dưng vì còn “phê”

-Chàng ngốc về ngủ thôi, 10 rưỡi đêm rồi!

Nó bùng tỉnh

-Uk!

Về phòng, e và nó mỗi người một giường, tối om

-Không sợ đêm a làm gì e à!

-Dạ không a!

Im lặng, một lúc sau

-A ngủ ngon!

-Ukm! E ngủ ngon!

Lại im lặng và thêm một lúc sau

-A!

-Sao e?

-A có thể không tin nhưng đó là nụ hôn đầu đời của e đó!

-Uk!

Lúc này cuộc nói chuyện giữa hai người mới thực sự chấm dứt. Nó chìm vào giấc ngủ ngay vì không muốn nghĩ ngợi thêm nữa, một đêm dài.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Sáng hôm sau, tia nắng ban mai từ bên ngoài cửa sổ phòng bệnh rọi thẳng vào mắt làm nó khẽ cự mình, nhắm mắt vì chưa muốn mở mắt. Thấy có gì nặng đè lên bụng, nó đưa tay lên, một cái gì đó mềm mại và mát rượi. Nó vuốt tay xuống, cảm giác thứ đó nhỏ dần, đến một chỗ nó vãn về, lúc ấy đã đủ để cho nó biết mình đang chạm vào thứ gì rồi. Nó mở bừng mắt nhấc đầu lên nhìn, nguyên một cái chân trắng trẻo của ai đó đang đè lên nó, rung mình quay sang, e đang nằm cạnh nó ngủ ngon lành, e mặc quần đùi ngắn áo ba lỗ Full Màu Đỏ, lộ cả ra dây áo con cũng màu đỏ nốt

-A.A.A!

Nó la lên rồi bắn khỏi giường, thấy động e tỉnh giấc, nhìn nó bằng đôi mắt ngái ngủ

-A dậy rồi à? Giọng e thật nhẹ nhàng như không ý

-E..e..ngủ chung với a từ khi nào thế? Nó toát mồ hôi hỏi e

-Dạ đêm qua! Tại e sợ mà hihi!

Nói rồi e ôm lấy cái gối nó nằm nhìn dễ thương lắm và cũng dễ sợ luôn, rất là khiêu cmn khích!!!

-Sợ ma thì ở nhà ngủ đi chứ vào đây làm cái gì rồi tự dưng chui sang giường người ta ngủ hả? Lỡ ai thấy họ hiểu lầm thì sao? E không thấy ngại à? Nó gất lên

-Hiểu lầm kệ họ! Còn ngại, người yêu thì ngại gì chứ! Hôm qua e còn thay quần áo cho a để mặc đồ bệnh nhân kìa! E nói giọng tỉnh bơ

-!!!

Nó tròn xoe mắt nhìn e như không thể tin nổi vào những lời e vừa nói. Người ta nói con gái thành phố bạo hơn con gái quê mùa quả không sai mà, bằng chứng là đây! Thôi Bảo Nam ơi! Thế là mất đời zai tân rồi nhá hĩa hĩa!

-Ghét a! Làm người ta mất giấc ngủ ngon híc!

E lờm nó một cái rồi đi vào nhà tắm, nó vẫn còn đơ ra đấy. 10p sau e đi ra, tóc búi cao và mặc nguyên một chiếc váy màu hồng rất chi là dễ thương. Nhưng mà mặt e vẫn không hề thay đổi, thùng thảng e tiến lại tủ đồ cầm lấy điện thoại và cặp lông, sau đó e ra ngoài mà không quên đáp cho nó ánh mắt biết nói kiểu như là “tí mày chết với bà” ấy! Nó quệt mồ hôi rồi đi vào vsen, lúc nó đi ra e cũng vừa vào, e không thèm nhìn mặt nó luôn. Đồ cặp lông ra, ạc một tô phở bò toàn thịt là thịt

-Này! Giận a à!

-Không thèm híc! E cầm đĩa đồ qua rồi ngồi phịch xuống ghế, gấp một đĩa phở giờ lên

-A tự ăn được mà!

-Không, há mồm ra!

-Không phải a không muốn e giúp, a tự làm được mà!

-Có há ra không hay để e đồ đi đây!

E nó giận rồi, nó đành ngoan ngoãn ngồi ăn thôi. Sợ vợ khổ thế đấy í lộn, đã là vợ dâu nhì, tự gach phát!

-Đấy! Ngoan như thế có phải e thương không!

-!!!

E lờm yêu nó rồi mang đồ đi rửa

Một lúc sau có y tá vào thay băng cho nó, e phụ chị ấy luôn. Chỉ mất 10p thôi mà tí tí e lại hỏi nó có đau không, làm nó gật gật mấy chục lần, chị y tá thì tùm tùm cười

-Xong rồi! Giờ e đi theo chị sang phòng bác sĩ nói chuyện về vết thương của bạn trai e!

-Không a ấy là chồng e chị ạ!

Nó:-!!!

-Ừ thì chồng! Tôi biết hai anh chị là vợ chồng rồi, hôm qua còn gác chân gác tay tình cảm thế cơ mà!

Nó đứng hình

-Dạ! E cảm ơn chị! Hìhì!

E cười toe toét, nó lờm e, e lè lưỡi ra rồi kéo chị đi luôn. Một lúc sau e bước vào, trên tay là mấy tờ giấy

-Về nhà thôi a!

-???

-A khỏi rồi, không có vấn đề gì nữa, bác sĩ bảo chiều hãy xuất viện nhưng e nghĩ về sớm tốt hơn!

-Uk!

Nó thấy vui vì ít ra e cũng làm được chuyện tốt cho nó. 10p sau, hai người lên taxi. Đi được một đoạn

-A ơi! Giọng e ngọt xót

-Ôi e?

- Khi này làm thủ tục ba có điện cho e đó! E nói a xuất viện, ba gửi lời xin lỗi a vì không đến được, ba đang ở Hải Phòng!

- Ukm! Không sao hihi!

E cười rồi ngả đầu vào vai nó, nó để yên. Về đến nhà, người đầu tiên gặp nó không ai khác là bác bảo vệ, ông hỏi nó đủ thứ chuyện, còn e, nói chuyện với ông mà e cứ một điều người yêu hai điều vợ của nó làm nó ngượng chín mặt. Vào phòng, e xem xét lục lọi mọi thứ như là nhà của e ý, nó quét nhà mà nhìn e bằng con mắt khó hiểu, e chu mỏ lên nheo mắt đáp lại, lúc đó nó chỉ muốn lao vào đè e ra cắn cho bồ ghét! Chán thì e ra bật máy tính lên, mở từng thư mục một ra xem

- Làm gì thế? Nó cầm ly nước uống một ngụm rồi hỏi e

- Xem có hình con nào không thôi!

- Có đấy, toàn JAV idol không à! Nói rồi nó uống nước tự đắc vì trêu e

- Ô hay quá! Thần tượng của e đó! A có phim không bật xem đi!

Nó phụt ngay ngụm nước trong miệng ra tròn mắt nhìn e

- Tính troll chị á, còn lâu nhá cưng há há!

E cười toe toét rồi mở trò picachu lên chơi. Nó ngồi ngắm e, e thật đẹp. E không chỉ đáng yêu mà còn rất đáo dẻ và thông minh nữa, không ai vạ vạ e được cả. Uống nước xong, đặt cái ly lên bàn, nó mỉm cười nhìn e rồi nói nhỏ nhẹ 1 lời như câu chốt

- Cá Bống con! A yêu e! Và a cũng bắt đầu thấy sợ e rồi đấy bà La Sát dễ thương ạ!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đanh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Sau hai ngày bế quan trị thương và phun thuốc kích thích cho tóc mọc nhanh, nó trở lại công ty làm việc. Các sư huynh, sư tỉ chào đón nó nồng nhiệt. Ngồi vào bàn, việc đầu tiên nó làm là nhắn tin cho e, hai hôm nay nó làm đồng hồ báo thức cho e rồi. 5p sau

- Hihi! Giờ e mới dậy! “icon ngáp ngủ”!

- Ukm! Nhớ phải đánh răng rửa mặt, thay bím rồi xuống nhà tự nấu bột nghe chưa!

- Đáng ghét! Cứ trêu người ta không à!

- Hihi! Thôi a làm việc đây, Bống ngoan dậy đi nào!

- Dạ! E dậy liền đây khò khò!

- Bó tay e!

- Hihi!

Thế thôi, nó không nhắn lại nữa, bắt đầu vô náy tính giải quyết mấy bản khảo sát nhà đất. Đang làm thì tiếng kêu to của a Thiện làm cả phòng giật mình

- Không hay rồi mọi người ơi! Cô phiếu Thành Long không ngừng tụt hạng!

Nghe thấy thế tất cả chạy sang bàn a, nó mau mải save rồi cũng qua luôn

- Anh, Tài! Tìm hiểu nguyên nhân mau! A Thiện nói

- Ok! Đồng thanh rồi a chị về bàn làm việc. Cửa phòng mở ra, chị Vân bước vào mặt đầy lo lắng

- Mọi người cùng nhau tìm hiểu nguyên do đi, có gì bất thường trong chuyện này!

- Rõ! Đồng thanh

Lúc này nó thấy sợ, mới đi làm đã gặp phải chuyện này rồi, mà nó còn non nớt chưa có kinh nghiệm gì cả, nó muốn giúp nhưng thực sự nó bất lực. Nó ra

ngoài gọi cho e

-E nghe! Giọng e buồn thiu, e biết truyện rồi

-Đừng sợ nha Bồng! Anh chị đang tìm cách giải quyết!

-Dạ! Ba e đang về rồi!

-Ukm! Thôi bye e!

-Dạ!

Nó đi vào

-Lại là bọn chúng! Lũ chó đầu! A. Tuấn chủ động

-Sao vậy chị? Nó quay ra hỏi chị Vân

-Là liên minh ba tập đoàn Hưng/Hoa/Mạnh/Hùng! Họ luôn đố kị với tập đoàn mình e à, việc này do họ gây ra đó!

Nó gật đầu nhìn vào màn hình máy tính, 3 vị trí đầu là tên ba công ty đó và Thành Long đã tụt xuống thứ 18 trong 20. Mọi người đang im lặng bối rối thì chị Vân đi vào

-Chuẩn bị họp thôi các bạn! Chủ tịch và tiểu thư đang trên đường đến đây đó!

-Rồ! Tất cả chuẩn bị sổ sách. 15p sau có lệnh triệu tập, nó cùng mọi người đi vào phòng họp, e và ba e đã ngồi ở đó, họ chào hai người rồi vào chỗ, ông cười hiền nhìn nó, nó gật đầu đáp lễ. Công ty bị như vậy mà ông vẫn thản nhiên như không, quả là vị lão tướng rạn dày kinh nghiệm trên thương trường

-Nào mọi người! Chúng ta cùng nhau nghĩ cách! Ai có gì cứ nói! Ông đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả im lặng

-Vân ! Cháu xem trong quỹ chúng ta còn bao nhiêu?

-Dạ vâng thưa Chủ tịch!

Chị bấm máy tính

-Dạ còn 75t!

-Ukm! Ông gật đầu nhăn mặt suy nghĩ đăm chiêu

-Lần này họ quyết hạ chúng ta bằng được đây! 15 công ty cùng hợp sức, ghê gớm thật! Ông lắc đầu thở dài. Thì ra rất nhiều công ty coi Thành Long là cái gai trong mắt, cũng đúng thôi vì giá cổ phiếu của công ty nó luôn nhất nhì trên sàn và hầu hết các công trình xây dựng trong thành phần chủ thầu đều có tên Thành Long

-Nào mọi người ! Ai có cách gì không?

Ông lại đưa mắt nhìn xung quanh, đáp lại vẫn là sự im lặng và cúi đầu

-Haizz! Giờ chỉ còn cách bán toàn bộ số cổ phiếu rút gĩa thu chút tiền về thôi, chịu lỗ vậy!

-Dạ! Chị Vân và mọi người gật đầu lưỡng lự vì nếu vậy lỗ rất lớn nhưng đành vậy, một chọi vs 15 sao nổi chứ

-Xấu hổ quá! Giá có bí kíp gì thì tốt! A. Thiện ngồi bên nó lí nhí

-Bí kíp ư? A nhớ ra rồi, nó đứng phắt dậy

-Bác Long, bác cho con 30p, con có thứ này muốn cho bác xem! Bác đừng quyết định vội!

Nói xong nó phi ra ngoài, mọi người bên trong ngỡ ngàng, ông Long bình thản nhâm nhi ly trà, chờ đợi chàng trai trẻ

Nó phi như bay về. Đến nhà, gặp ông bảo vệ

-Bảo Nam! Đi đâu vội thể con?

-Cháy nhà bác ạ!

-!!!

Còn hơn cháy nhà nữa áy! Vào phòng, nó lục tung trong ngăn kéo đầy tài liệu của mình ra, đây rồi, một quyển sổ được đựng cẩn thận trong túi silicon, có được thứ mình cần, nó phi ngay xuống nhà, trèo lên xe vụt đi. Đến phòng, nó vào luôn, mọi người hồ hởi nhìn nó, nhất là e

-Dạ cháu xin lỗi, e xin lỗi!

Nó lấy tay quệt mồ hôi rồi xé túi, móc ra quyển sổ ghi chép còn rất mới, dở đến trang cần thiết

-Bác xem đi ạ!

-Ukm!

Ông đón lấy quyển sổ từ tay nó. Đọc xong ông vô cùng ngạc nhiên

-Bảo Nam! Từ đâu con có cái này?

-Dạ, đây là kinh nghiệm con học được từ thầy giáo của con sau những lần khảo sát sản giao dịch ạ!

-Tốt lắm! Vậy là con đã cứu cả công ty rồi đây! Một ý tưởng cực kỳ táo bạo! Mọi người xem đi nào! Ông nói đầy hài lòng rồi chuyển tay cho từng người một đọc, tất cả thần phục nhìn nó

-Ok! Mọi người bắt đầu chiến đấu nào! Phản công!

-Vâng thưa Chủ tịch!

Đồng thanh rồi họ về phòng triển khai phương án của nó. Hai ngày sau, cổ phiếu Thành Long lại dẫn đầu và lãi to. Một tài năng trẻ mới xuất hiện.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Ba ngày mệt mỏi vật lộn với việc “phục hưng tập đoàn”, 6h, nó tỉnh dậy sau một đêm dài ngon giấc. Vươn vai chào ngày mới, bây giờ trong nó cảm giác thật tuyệt vì một nhân viên trẻ như nó mới ngày đầu đi làm đã lập chiến tích, hơn nữa là với một công ty “không phải dạng vừa” ở đất HN này. Từ nhà tắm đi ra thì điện thoại reo, là e gọi

-2 cu!

-Cu cái đầu a đó, e đang ở trước cửa nhà nè!

-Ukm! A ra liền!

-Dạ!

Cửa mở ra, e mặc chiếc váy màu vàng, tóc búi nhìn dễ thương lắm

-Hihi! E cười tươi rồi hai tay hai túi đồ ăn giờ lên. Vào trong

-Chẹp chẹp! Nó lắc đầu tỏ vẻ lo sợ

-A sao vậy? E chau mày khó hiểu

-À! A đang lo hôm nay e dậy sớm, không biết tí trời có mưa to hay bão lũ gì không? Hehe!

E lờm nó rồi bỏ đồ ăn ra, bún thịt xiên nướng ngon hết sảy à. Ăn uống, thay đồ xong, nó cùng e xuống dưới nhà

-Bỏ ra đi Bống, e không thấy ngại à!

-Ừ ừ! E thích!

E không nhẽo rồi khoác tay nó chặt hơn

-A đi xe e nè, e tiện đường qua công ty mà!

-Thôi, a đi xe a được rồi! Nói rồi nó trèo lên

-Hả hết xăng! Không phải chứ?

Nó đờ người ra, e thì cười cười nhìn nó với ánh mắt như là “lên xe chờ bà đi làm mau” ý, nó đành mặt mo nhảy lên xe e, hai người đi ra

-Hai đứa đi làm hả? Tiếng bác Q bảo vệ oang oang

-Dạ chào bác vợ chồng chúng con đi đây ạ! E cười tươi

-Ồ!

Nó lườm e từ kính chiếu hậu, e cười tít mắt rồi ôm chặt lấy nó, nó phê vì thứ gì đó vừa mềm vừa ấm áp chặt vào lưng. Đến nơi, nó xuống

-Thôi a vào làm đây! E đi cẩn thận nhé!

-Dạ! Bibi ông xã!

-Nè! Ai là ông xã của e hả?

-A! Hihi!

E choai lên thơm má nó rồi phi xe đi, nó lắc đầu cười rồi đi vào. Cửa vừa mở ra, một tràng vỗ tay làm nó bất ngờ, một xe e ích bóng loáng dựng ở đó, đứng sau là chị Vân và anh chị phòng nó, chị Vân cười đi đến

-Bảo Nam chúc mừng e! Đây là phần thưởng mà công ty dành tặng cho e! Chị nói rồi đưa chìa khoá và một túi giấy tờ ra

-Ồ..e..e!

-E đừng từ chối, e xứng đáng nhận nó mà!

-Đúng đó Bảo Nam! Anh chị cùng cười

-Dạ! Thôi thì cung kính không bằng tuân lệnh hihi!

Ngồi vào bàn làm việc mà nó vẫn chưa “hết sướng“. Một lúc sau có tin nhắn từ e

-Chàng ngốc! A thấy xe đẹp không? Té ra

-Á à! E biết trước rồi lên xe a hết xăng đúng không?

-^^!

-Ba e đích thân mua và làm giấy tờ cho a đó!

-Ukm! Hihi! Thôi a làm việc đây!

-Hihi! Yêu a lắm đó! Chụt!

Nó cười rồi đặt điện thoại xuống rồi bắt đầu làm việc. Nhưng 10p sau lại có cuộc gọi, số lạ

-A lô!

-Bảo Nam hả con?

-A bác Long!

-Sao con hay vậy!

-Giọng người khác có thể sai nhưng giọng bác thì không lầm vào đâu được hihi!

-Khà khà!

-Con cảm ơn bác rất nhiều về chiếc xe ạ!

-Ukm! Con xứng đáng được nhận nó, mà con đã giúp ta thu lãi hơn trăm tỉ và cho tập đoàn ba tên kia lỗ nặng, một chiếc xe thôi đâu đủ hết công lao của con được!

-Dạ hihi! Nó phồng mũi lên

-Bảo Nam này!

-Dạ!

-Trưa ta mời con về nhà ta ăn cơm nhé, hai bác cháu ta tâm sự!

-Dạ..con..con!

-Sao! Con không muốn à?

-Dạ không phải ạ! Vâng thưa bác!

-Thế chứ! Hẹn gặp lại con sau!

-Vâng ạ!

Nó vừa mừng vừa lo, nhưng mà thôi, đến đó tùy cơ ứng biến vậy

11h30 có tin nhắn từ e

-A xuống đi! E đang ở cổng công ty nè!

-Ukm!

Nó thu dọn rồi đi ra, nhưng vẫn phải trả lời những câu hỏi của anh chị với một lí do là đi thử xe. Đi xe ra đến cổng, e đã ở đó, nó không dừng mà bấm còi làm hiệu, e song hành cùng nó, cảm giác đi ích thật tuyệt. 30p đi đường lớn rồi rẽ trái vào khu phố. E dừng xe thì nó biết là đã đến nơi, hiện ra trước mắt nó là một ngôi biệt thự kèch xù sang trọng. Nó và e ở cổng, e bấm chuông, nó ngửa mặt lên đã thấy 2 camera soi chăm chăm vào hai người rồi. 5p sau có người ra mở cổng, là chị giúp việc khá trẻ, tầm 32,33 gì đó

-Bóng đã về rồi hả e? Mà ai đây? Chị hỏi

-Dạ! Đây là Bảo Nam, bạn e và cũng là người cứu ba e hôm bữa đó chị!

E nói rồi quay sang nó

-A! Đây là chị Xuân, giúp việc cho gia đình e!

-Dạ e chào chị! Giờ nó mới lên tiếng

-Ukm! Chị chào e! Thôi hai đứa vào nhà đi!

-Dạ! Đồng thanh

Nó và e dong xe vào, chị Xuân ở sau khoá cửa. Ấn tượng đầu tiên của nó là đường đi vào nhà lát đá cuội, chắc sân cũng thế, hai bên là dây hoa loa kèn đỏ rực không có lấy một cọng cỏ xanh, đi vào trong thêm một đoạn là nhà để xe, ở đó có ô tô của ba e và hai con tay ga màu trắng sữa nữa, hai người vô trong cất xe, trời lại có camera giám sát. Đi ra, nó đơ ra vì nhà e quá đẹp, có hồ bơi, hòn non bộ, vườn cây cảnh xanh rì có bóng mát để đặt một chiếc đu, xa hơn một chút nơi cao ráo và thoáng mát nhất, có đặt hai bức tượng của phật a di đà và phật quan âm lộ thiên, đủ để nó biết nhà e xứng đạo phật. Trước nhà có hai con sư tử đá to vĩ ra

-Minhvào....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thụ Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

-Minh vào nhà thôi a! A.A! E vỗ vai nó

-Ồ ukm!

Mó giật mình theo e, cửa mở ra, nó phải lau chân thật kĩ mới dám bước vào. Mùi củ sấp thơm hương hoa lan bay vào mũi nó. Nó choán ngợp vì trước

mất nó là một cung điện thu nhỏ chứ không phải là ngôi biệt thự nữa, toàn bộ đồ đạc đều đắt tiền và xa xỉ, đại gia mà

-Mẹ ơi Bồng của mẹ về rồi nè!

-Ukm! Mẹ ra liền! Giọng mẹ e thật dịu, từ trong đi ra với chiếc tạp dề, mẹ e nhìn còn rất trẻ và cũng không thua gì e, đúng là mẹ nào con nấy mà. Thấy mẹ, e tiến lại, mẹ cười vuốt tóc e

-Dạ con chào cô! Nó kính cần chào

-Ukm! Con là Bảo Nam hả?

-Dạ!

-Cô là Lan! Con đẹp trai thật đó!

-Dạ cô quá khen hihi!

-Ba đâu rồi mẹ?

-Ba ở trên lầu đó! Con lên gọi đi!

-Dạ! E toan đi lên thì

-Đây rồi! Xuống rồi đây!

Ba e từ trên đi xuống

-Ba! E cười, ba xoa má e

-Dạ con chào bác!

-Ukm! Chào con rể!

-Ba này! E đỏ mặt giậm chân xuống đất, nó gãi đầu cười

-Đây! Mẹ cái Bồng thấy chưa, con gái mình đỏ mặt kìa. Mấy lần trước ông bạn dẫn con trai đến giới thiệu, a cũng gọi con rể mà con mình tỉnh bơ, thế mà hôm nay lại...khà khà!

-Dạ hihi! Mẹ e cười gật đầu

-Huhu! E lấy tay làm điệu khóc nhe rồi chạy lên lầu, còn lại ra bàn ngồi. 10p sau e đi xuống, hoá ra e thay đồ, nhìn quần áo e mặc mà nó phải vận hết nội lực ra khỏi cơ thể theo đường tò rim để tránh tẩu hoả nhập ma xịt máu mũi. Lát sau, e và mẹ đi vào trong bếp chuẩn bị, nó và ba e ngồi nhâm nhi ly trà. Ba e dạy nó cách uống, không rành cho lắm nên nó chỉ ậm ừ gật đầu tiếp thu. 10p sau e đi ra

-Ba và a vào ăn cơm ạ!

-Ukm được rồi ba vào liền!

-Ta vào thôi Bảo Nam!

-Dạ!

Nó và ba e đi vào, trong đó còn có một người đàn ông tầm 40t nữa, chào hỏi nó mới biết đó là bác Hai tài xế. Trên bàn toàn đồ ăn ngon và bắt mắt. Mọi người ngồi xuống, nó thấy an tâm vì nhà e cho người giúp việc ăn cùng mâm, e ngồi cạnh nó

-Con tự nhiên nhé Bảo Nam! Toàn cây nhà lá vườn thôi! Bác Long nói

-Dạ!

Sau đó mọi người mời nhau ăn rồi cùng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện đời thường rất vui vẻ. E chỉ gắp cho nó làm nó đỏ mặt ngượng ngùng, bốn người lớn tuổi chỉ còn biết nhìn nó và e lắc đầu cười

Ăn xong, nó ra bàn uống nước cùng ba e và bác H. 15p sau ba người phụ nữ đi ra cùng với đũa lê bụi bừa. Giờ ba e tâm sự cho nó về gia đình mình, nó biết thêm là e đã từng có một người a trai tên Hoàng Thiên, hơn e 5t, nhưng a ấy đã mất được gần chục năm vì căn bệnh ung thư máu quái ác, a cũng là người bạn thân nhất của e! Nó rất khâm phục ba e, vì từ một người hai bàn tay trắng bác đã gây dựng lên cả cơ nghiệp này. Còn về phần nó, nó bộc bạch cho họ nghe về cuộc đời đau khổ và đầy bất hạnh của bản thân, có men rượu vào lên nó thật lắm. Nghe xong, mẹ e, e, chị X ai cũng rom rốp nước mắt, ba e và bác H vỗ vai nó

-Đừng buồn con ạ! Không ai biết trước được số phận cả! Con trai, con có nhiều thứ đáng để người khác nể phục và noi gương đó! Ba e nói

-Ông chủ nói đúng đó con! Con có một nghị lực sống và ý trí vươn lên thật phi thường! Nếu ta là ba con thì người cha này rất tự hào về con đó! Bác Hai cười

-Dạ! Hihi! Nó lấy tay lau nước mắt rồi cười thật tươi

-Mẹ cái Bồng chăm cho con rề tương lai mấy điểm đây?

-Dạ 10 a ạ! Mẹ e cười

-E cho 11 đ!

-Tôi cũng thế!

Chị X và bác H thêm vào

-Khà khà! Con gái của ba, con thì thế nào hả?

Ba nháy mắt rồi nhìn e cười, e đỏ mặt xấu hổ núp sau lưng mẹ e, nó cũng ngượng không kém. Sau đó ba e dẫn nó đi lên lầu tham quan, e đi cùng, Vip nhất là phòng thờ ông bà tổ tiên, đẹp nhất là phòng của e, một màu hồng con gái baby chính hiệu. Ngồi nói chuyện với mọi người thêm 15p nữa thì cũng gần đến giờ đi làm, nó xin phép được chở về công ty. Biết ý lên ba mẹ để e tiễn nó ra cổng. E cài quai mũ bảo hiểm, thắt lại cà vạt rồi sửa áo cho nó như người vợ thực sự vậy!

-Thôi e vào nhà đi! A đi làm đây!

-Dạ! A đi cẩn thận!

-Ukm! Hihi!

-A Bảo Nam!

-Oii!

Nó quay lại thì “chục”, một nụ hôn từ e vào môi nó, 10s sau e mới bỏ ra, nó lại một phen đứng hình. E nhìn nó âu yếm

-E yêu a nhiều lắm đó chàng ngốc ạ hihi!

E đỏ mặt cười thật tươi rồi lạch bạch chạy vào trong, được một đoạn e vẫy tay chào nó, nó búng tỉnh đáp lại e rồi phóng xe vụt đi. Giờ đây nó rất hạnh phúc vì được ba e mời đến ăn cơm. Hạnh phúc không phải vì

bữa cơm có rượu ngon, cơm ngọt và sơn hào hải vị mà là e và nhà e, họ đã cho nó tìm lại được một thứ thiêng liêng nhất mà từ lâu số phận nghiệt ngã đã lấy đi của nó. Vâng! Không phải thứ nào khác quá xa vời, đó chính không khí hạnh phúc ấm áp của một gia đình.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Vậy là chỉ còn vài hôm nữa là đến cái ngày đen tối nhất của cuộc đời nó. Trong mấy ngày này, nó như người mất hồn, không trú tâm vào việc gì cả. Lúc nào nó cũng buồn thiu, một nụ cười nhếch mép nhạt nhẽo nó cũng chẳng làm được. E và anh chị phỏng nó thấy thế đều đã đụng hỏi han nhưng ai nó cũng lắc đầu “không sao”. E gọi điện, nhắn tin làm trò để cho nó vui nhưng nó cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Công việc cũng bị ảnh hưởng không ít và hậu quả là đây, đang làm việc thì điện thoại rung, nó cầm lên, là chị Vân

-Dạ e nghe chị!

-BẢO NAM! E vào phòng chị một chút! Giọng chị có chút bức

-Dạ..ạ! Nó chột dạ

Chị cúp máy, nó cũng đứng dậy thùng thảng đi ra luôn

-Cốc! Cốc! Cốc!

-Mời vào!

Nó vặn nắm cửa

-Dạ chị gọi e!

-Ukm! E ngồi đi!

Nó gạt đầu rồi đặt đít xuống ghế đối diện với chị, chị gấp quyển sổ lại

-Bảo Nam! E đang có chuyện gì vậy? Mấy ngày nay chị thấy e không được ổn cho lắm!

-Dạ..không có gì đâu chị ạ!

-E đừng giấu chị! Không có chuyện gì mà tất cả bản khảo sát mấy ngày nay của e rất nhiều chỗ sai, chị phải sửa lại toàn bộ. E có biết vì thế mà nhờ hai cuộc họp rồi e biết không? Tuy Chủ tịch và mọi người rất quý e nhưng e như thế thật sự chị không hài lòng đâu!

-Dạ! E rất xin lỗi! Nó cúi mặt

-Có chuyện gì nói cho chị nghe được không?

-Dạ không ạ! E xin lỗi, e sẽ chỉnh đốn lại ngay!

-Ukm! Chị mong là thế!

-Dạ! Nhân tiện e xin chị hai ngày nữa cho e được nghỉ ba hôm, e về quê có chút việc ạ!

-Ukm, chị đồng ý! Nhưng chị muốn sau ba ngày nữa chị lại được gặp một Bảo Nam nhanh nhẹn và năng nổ được không?

-Dạ! Tất nhiên là được ạ!

-Ukm thôi e về làm việc đi!

-Dạ!

Nó đứng dậy chào chị và đi ra, từ lúc ấy nó thấy phấn chấn lên một chút. Hai ngày sau, nó dần trở lại bình thường tuy nỗi buồn tê tái kia lúc nào cũng bua vây lấy nó, nó phải gạt sang một bên để làm việc cho thật tốt vì nó không muốn phụ tình yêu thương và lòng tin của bác và mọi người dành cho nó. Buổi chiều, sau khi đã bàn giao công việc một cách ôn hoà ,nó chào a chị một câu rồi về nhanh để còn chuẩn bị cho chuyến về quê.

Sáng hôm sau, xong xuôi mọi thứ, nó đeo chiếc ba lô cũ đã theo nó suốt 5 năm đại học và cũng là món quà của thầy Lâm tặng cho nó. Đang đi nửa đường cầu thang thì điện thoại reo, là e

-Tại hạ xin nghe!

-Hihi! E đang ở dưới nè! Phù phù! E thờ gấp

Càng tốt, nó xuống tạm biệt e luôn nhưng ai ngờ. Khi nó xuống đến dưới, e đang ngồi trên xe đò, e mặc kín mít và cũng đeo ba lô như nó

-E tính đi đâu vậy Bông?

-E về quê vớ a hìhì!

-Hả? Mà ai nói e biết? Nó ngạc nhiên

-Chị Vân còn ai nữa! Đáng ghét, a định bỏ e ở đây hả? E chống tay vào mạn sườn rồi chu mỏ lên

-Khô phải thế, a sợ về quê e khô quen thôi!

-Hừ! Có gì mà không quen chứ! E lườm lườm nó

-Rồi rồi, vậy thì đừng hối hận nhé!

-Ok!

-Thế đợi a lấy xe đã!

-Dạ! Hihi!

Nó đi vào cưỡi e Dream huyền thoại ra, thấy vậy e bỏ ngay dọ mồm xuống

-Uà, xe mới đâu mà a đi xe này?

-À, tiện đi nó về cho bác a, ở quê thế này còn dùng tốt! Mà khi về tôi làm tài xế cho cô Bồng cô không thích à?

-Dạ! Hijihi! Nói xong e kéo dọ mồm lên, giờ trông em như ninja. Xong, nó và e mỗi ng một ngựa lên đường. Sau 2h lăn bánh, quê hương yêu dấu đã hiện ra trước mắt hai người. Nó và e đi vào nhà bác Dương vì ngôi nhà trước đây của nó đã sụp đổ vì quá cũ. Dong xe vào, nhà bác cũng khang trang, vậy là nó yên tâm e không quen khi về quê rồi. Thấy tiếng xe bác Lệ, vợ bác Dương đi ra

-Bảo Nam về đấy hả con?

-Dạ vâng thưa bác con đã về!

-Con chào cô ạ! E tiến lại kính cẩn

-Ukm chào con! Mà con là..?

-Dạ con là Yến Mi, bạn cùng công ty và cũng là bạn gái của a Bảo Nam ạ!

-A thế hả, mừng quá! Thôi vào nhà cho mát đi hai đứa

-Dạ! Đồng thanh

-Con hâm, a đã yêu e đầu mà bạn gái gì hả? Nó nói nhỏ rồi lườm e

-Con hâm yêu thẳng ngực hii! E cười tít mắt, nó đỏ mồm. Đặt ba lô xuống, bác gái cầm chai côcacôla mát lạnh ra

-Uống nước đi hai con, đi đường mệt không?

-Dạ không ạ? Đồng thanh, hai người nhìn nhau, e cười tủm

-Bác ơi bác trai và a chị đâu bác? Nó hỏi

-Bác trai đi đặt lễ, còn vợ chồng thẳng Khánh con Huyền đi làm trợ luận ở trên tỉnh rồi không về được!

-Dạ!

Giờ nó ngồi nghe e và bác L nói chuyện, e mau miệng lắm lên nó yên tâm. 15p sau bác Dương cũng về, thấy nó về bác mừng lắm tuy rằng biết nó về vì việc gì, nó giới thiệu e cho bác. Đợi ba câu thì nó và e đi vào phòng vợ chồng a Khánh vì nhà bác chỉ có ba phòng. Sau đó, việc nó làm là ra thấp hương cho ông bà và ba mẹ nó. Đứng trước di ảnh của họ mà nỗi đau lại ủa về, tuy cố kìm nhưng mắt nó vẫn đỏ hoe

-Bố mẹ đây hả a? E đứng từ lúc nào mà

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

..mà nó không hay biết. Nó quay ra nhìn e cười nhạt gật đầu một cái rồi lại ngược lên nhìn ba mẹ. 11h thì nó và mọi người ăn cơm trưa. Cơm nước xong, nghỉ ngơi vài giờ nó và bác Dương đi xem và đặt đồ mai làm cơm. Đến nhà ông Lương bán gà vịt, đặt xong nó toan trả tiền thì bác Dương ngăn lại

-Ơ bác, con lo được cho công việc của bố mẹ con mà!

-Thế bố mẹ mày không phải là e trai e dâu bác à? Tiền của mày giữ lại mà tiêu đi, lên thành phố cái ví không dày dày khó sống lắm! Nhà vừa thu vụ cá xong, thêm vài triệu tiền đền bù ruộng nữa lên bác có dư một ít, với lại mai hai bên nội ngoại kiểu gì chả góp gổ. Việc của con bây giờ là cố mà làm ăn cho khấm khá lên cho cả họ nở mày nở mặt nghe chưa?

-Dạ dạ!

Xong hai người tạt qua mấy nhà nữa rồi đi về. 6h trời đã tối om, “ngày tháng 10 chưa cười đã tối” quả không sai mà. Cơm nước xong, nó và e đi dạo trên con đường làng thân quen. Đi mãi, nó dẫn e ra bờ đê bao quanh con sông quê hương. Gió đồng nội lồng lộng là đưa đưa mấy rặng tre trên bãi. Đêm nay

trăng sáng in hằn xuống mặt sông thật đẹp. Trên đê không chỉ có nó và e mà còn nhiều đôi và đám thanh niên trai gái tụ tập hóng và chém gió luôn. Nó quay sang nhìn e

-Quê a bình yên và trong lành thật đấy!

E nói mà đôi mắt e xa xăm nhìn ra cánh đồng, tóc e thả dài bồng bềnh trong gió. Không gian lại chìm vào im lặng. Gần một tiếng sau, trời lạnh hơn

-A!

-Oii!

-Lạnh quá, e tựa vai a được hơn? E nũng nịu, nó mỉm cười gật đầu

-Hihi!

E mừng quýnh lên khoác tay nó ôm chặt luôn. Mùi hương từ tóc và cơ thể e hoà cùng gió phả vào mũi nó thật dễ chịu. Thật lâu sau nó cầm điện thoại lên, 21h10

-Minh về thôi e, ở quê ngủ sớm lắm! Minh về không mất công hai bác đợi cửa

-Dạ! E nói giọng đầy tiếc rẻ làm nó khó hiểu. E khoác tay nó bước đi

-Thích thế này hả? Nó tỏ vẻ nhưng thực là đang sượng bmẹ ra

-Dạ! Ấm lắm hihi!

Nó bấm môi véo nhẹ má e, e cười tít mắt rồi ôm tay nó chặt hơn, hai người trông chẳng khác gì đôi vợ chồng trẻ. Đi qua đám thanh niên, ánh trăng rực sáng đủ để nó nhận ra “những người bạn cũ” của nó và họ cũng thế. Nó nở nụ cười thật tươi nhưng cũng có chút mĩa mai vào những đứa ấy rồi ngẩng cao đầu cùng e rào bước, bọn kia chỉ biết cúi mặt. Phải thôi, ngày xưa bọn này chê nó, khinh miệt nó không làm được cái mẹ gì cho đời nhưng giờ chúng mới là những đứa bỏ đi, rớt đại học, ăn bám bố mẹ. Thấy nó đang hoàng, lại có gái theo lên mặt đứa nào hẳn rõ chữ xấu hổ!

Hai người về đến nhà thấy bác L đang ngồi xem tivi, bác D chắc đã ngủ

-Bác chưa ngủ ạ? Nó hỏi

-Ukm! Bác đợi hai đứa về!

-O bọn con xin lỗi!

-Không sao! Thế giờ Yến Mi ngủ với ai đây?

-Dạ với a Bảo Nam! Giọng e tỉnh bơ, nó há hốc mồm ra

-Ồ! Thế ngủ sớm, cô ngủ đây! Nói rồi bác gái đi vào luôn

-O..ơ bác! Nó ú ớ

-Đi ngủ thôi a! E le te chạy vô phòng a Khánh, nó nhấn mặt tắt tivi, đóng cửa rồi đi vào. E đã nằm trên “chiếc giường chia đôi” với ba lô của hai người làm ngăn, nó đặt xác xuống luôn. Căn phòng im lặng, e lấy điện thoại chơi chém hoa quả. 15p sau e tắt đi và

-A oiii!

-Hử?

-E khát nước, a lấy giùm e với! Giọng e ngọt sớt

-Không! Ra mà lấy!

-Đi mà! Em sợ tối lắm!

-No!

-Năn nỉ đó! E lại chu mỏ lên làm nũng, e thể thắng đỡ còn siêu nữa là nó

-Híc! Được rồi, mệt cô quá đấy! Nó vùng dậy

-Hihi!

Một lát nó quay lại

-Dạ mời chị húp ạ!

-Khիếp! A nói nghe kinh thể không biết! E lờm yêu nó rồi đón lấy. Vừa đưa miệng uống một ngụm thì e sặc sụa nước

-Ơ e không sao chứ?

Hoảng, nó đưa tay lên vuốt ngực e như để cho xuôi ý. Còn e, e tròn mắt nhìn nó chăm chăm

-E không sao chứ Bồng? Nó vẫn tiếp tục

-A...!

Nó nhìn e, e đỏ mặt vẫn nhìn nó không chớp mắt. Đến lúc này nó mới nhận ra cái hành động mình vừa làm và tay nó vẫn ở trên ngực e, nó đỏ mặt hốt hoảng rút tay lại

-A..xin lỗi..a..chỉ muốn..giúp..e..thôi..! Nó ngập ngừng gãi đầu

-A..A hừ hừ! Ứ thêm chơi với a nữa! Mặt e đỏ hơn, e đặt ly nước lên bàn và nằm xuống giường, núp vào chiếc ba lô của e

-A xin lỗi! A không có ý thật mà!

-Hừ không thêm nghe! A toàn lợi dụng làm vậy không à! Đáng ghét! E quay ra lờm yêu nó rồi lại úp mặt vào

-A.a.a! Thôi e ngủ ở trong này đi, a ra ngoài ngủ!

Nó té luôn. Ra ghế, lấy khăn lau mồ hôi rồi nó nằm ườn ra. Trông ngực vẫn đập thành thịch, nó vừa làm việc không nên làm, biết đối mặt với e ra sao đây? E sẽ nghĩ gì về nó? Càng nghĩ tim nó càng đập nhanh và mồ hôi lại vã ra, chưa lần nào nó sợ như lần này! Được 10p, điện thoại reo, nó run run cầm lên, là tin nhắn của e

-A định bỏ e một à, vào đây!

-Nhưng..!

-Nhanh! E nhấn cút lùn

-Ukm, a vào!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Nó lững thững đi vào. Gặp ánh mắt hình sự của e, nó cúi mặt xuống, tim nó lại đập loạn lên, nó nằm xuống, thở gấp vì sợ. E lờm nó rồi giơ tay lên, nó nhắm mắt nhắm mặt lại chờ đợi cái tát từ e. Nhưng không, thứ mà nó nhận được không phải tay mà là môi e. Nó bùng mất sững sờ e hôn nó. 30s sau e bỏ ra, nhìn nó âu yếm mà mặt e đỏ ửng lên rồi

-Bảo Nam ngốc! E không giận a đâu! A ngủ ngon! Chụt!

Lại thêm thơm má nữa, nói rồi e quay lưng lại phía nó. Nó cứ nằm đơ ra rồi thiếp đi lúc nào không biết. Sáng hôm sau, 5h nó dậy, e vẫn còn ngủ say, nó nhẹ nhàng đi ra. Ở ngoài hai bác đang cắt tiết gà và vịt, bên cạnh là bếp than rực hồng. Chào hai người một tiếng nó đi vào vsen rồi ra làm luôn. Một lúc sau thì vợ chồng chủ Lập và cô Hoa cũng tới nhập hội luôn. Hai cô chủ vừa làm vừa hỏi thăm nó rồi rút. Gần 7h người thân họ hàng đến đông đủ hai bên nội ngoại, đại diện thôi. Mỗi người phân chia nhau, đảm nhặt rau, đảm mổ cá,..E từ trong đi ra với bộ dạng ngái ngủ. Thấy đông, e ngơ ngác, họ cũng thế. Nhưng sau đó e cười tươi kính cẩn chào, bác L giới thiệu để giải toả mối hồ nghi

-Người yêu thằng Bảo Nam xinh đáo để!

-Phải đó, gái HN mà! Thằng Bảo Nam có phúc thật đó! Mới đi làm đã có gái theo rồi!

-...!

Mọi người khen làm e đỏ mặt xấu hổ phải lặn vào bên trong, nó cũng ngượng không kém. 9h, mọi việc đã hòm hòm, nó và bác D xách làn đầy lễ đi ra

mộ, e lẻo đẻo theo sau. Đến giờ e mới biết hôm nay là ngày giỗ của bố mẹ nó. Ba người dọn cỏ lau chùi đầu vào đấy rồi mới bày lễ ra. Bác D khấn còn hai người đứng lặng nhìn lên làn khói hương nghi ngút

-Bảo Nam! E xin lỗi, e không biết hôm nay là ngày giỗ của bố mẹ a! Giọng e buồn thiu, nó quay sang không nói gì mà chỉ lắc đầu mỉm cười. Đốt tiền xong, nó và bác thu dọn rồi đi về, còn mình e đứng đó, chấp tay kính cẩn

-Chú Minh, cô Dịu! Con là Yên Mi, người yêu của a Nam! Con xin lỗi vì không biết hôm nay là ngày giỗ của 2 cô chú. Con mong cô chú hãy yên nghỉ, con sẽ luôn ở bên Bảo Nam! Con biết mình không làm được nhiều nhưng con hứa sẽ cố gắng hết sức những gì con có thể làm để a ấy được vui! Cho phép con được gọi cô chú là ba mẹ được không ạ?

E vừa dứt lời thì làn khói hương bay tới xung quanh người e, e cười thật tươi nhìn vào hai bức ảnh

-Con hôm kia không về còn đứng đấy làm gì thế hả? Nó vọng lại

-Dạ! E về liền!

-Hihi! Tạm biệt ba mẹ!

E cười tí mắt rồi lạch bạch đuổi theo nó và bác. Trưa, mọi người quây quần bên mấy mâm cỗ. Nó ngồi cạnh e ở mâm dưới. Các bá và di cứ khen lấy khen để rồi gấp liên tục cho e làm e đỏ mặt không ăn được gì mặc dù bát e đầy tú lù. Bữa cơm thật lâu sau mới kết thúc, 3h chiều mới thu dọn xong. Không thấy e đâu cả, nó tìm, thì ra e đang ăn vụng xoi ở trong bếp. Thấy nó, e cười tí mắt như bị phát hiện thêm cái miệng đang phồng lên nhìn e đang yêu ghê. Nó mở tủ lạnh lấy thịt gà xé cho e ăn, e làm điệu lấy tay lau nước mắt vì cảm động làm nó chỉ muốn lao vào dè e ra mà cắn cho bồ ghét

Tối đến, hai người không đi đâu cả, ở nhà xem tivi cùng hai bác đến 22h thì đi ngủ. Điều lạ là thấy nó và e ngủ chung phòng hai bác không nhắc nhở hay tỏ ra có thành kiến gì cả. Hôm nay e không lấy ba lô làm ngăn nữa rồi. E lấy điện thoại lướt Face, nó nằm nghe nhạc, số nghèo lại vang lên nhưng chỉ đủ cho nó và e nghe, mấy lần mà không biết chán. 20p tiếng e vang lên

-A!

-Oí?

-A thích nghe bài này lắm hả?

-Ukm, rất thích! Đó là cuộc đời của a mà!

Nó khoanh tay trước ngực nói, mắt nhìn thẳng lên trần nhà. E tiến lại tắt nhạc đi rồi ghé sát người nó. Nó đứng hình khi e và nó thật gần, e vuốt tóc nó, tìm nó lại đập loạn lên

-A đừng nghe bài này nữa! Nó không hợp với a nữa rồi! A tài giỏi và được ba e quý mến, nhất định a sẽ thành công trong sự nghiệp mà!

E nhìn nó âu yếm, nó mỉm cười gật đầu

-E yêu a!

E từ từ cúi xuống, đôi mắt nó cũng dần nhắm lại và chờ đợi. Nhưng 1 cái gì đó vô hình đã ngăn lại, nó mở mắt đẩy e ra

-O..a! E ngờ ngác

-A..a..a xin lỗi!

Nó nằm quay lưng lại phía e để che đi sự bối rối của mình. Một bàn tay mềm mại chạm vai làm nó giật mình

-E biết và hiểu vì sao a lại làm vậy! Nhưng e yêu a thật lòng Bảo Nam à! E không bỏ cuộc đâu, e sẽ đợi đến khi nào a nói yêu e! E sẽ bên a mãi mãi, vì e đã hứa với ba mẹ a là làm cho a được vui rồi, lời hứa của một người con dâu đấy! Chụt!

E thom má nó

-A yêu ngủ ngon!

Nó lặng thinh đến 15p sau mới dám quay lại, e ngủ say rồi. Nhìn e mà nó chỉ muốn tiến lại ôm e vào lòng và xin lỗi e, nhưng nó vẫn chưa đủ can đảm để vượt qua bức tường vô hình kia để đến với e. Nó thở dài đầy chua chát rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Sáng hôm sau, nó và e thức dậy sớm. Nó thật mừng vì e không có gì là giận dữ nó cả, nó ân cần với e hơn. Ăn sáng xong, nó và e sắp sửa đồ đạc lên đường trở về HN. Lúc gần đi, bác D kéo nó ra một góc rồi đưa nó một bọc giấy vuông vức. Thì ra đó là toàn bộ số tiền hơn một năm qua nó gửi về, bác không tiêu mà giữ cho nó. Nó chần trừ nhưng bác nói không cần, bác bảo nó cần số tiền để lo cho “bạn gái” hơn, nó đành nhận và cũng để lại e Dream cho bác dùng. 8h, nó và e chào bai bác và lên xe, kết thúc ba ngày về quê. Trên đường, nó ghé hẳn vào Hoà An mua bánh đậu rồi đi mua bánh gai về làm quà cho mọi người. E ôm eo nó suốt dọc đường đi, tình cảm e trao cho nó thật nhiều và cũng thật tự nhiên, e không chê bai gì nó cả. Nó dè dặt đặt tay mình lên tay e nắm nhẹ. Vừa lúc ấy nhìn ra gương, e cười thật tươi ôm chặt nó, nó thấy nhẹ lòng hơn, hai người cứ như thế cho tới khi con SH dừng lại trước cổng trung cư. Người đầu tiên nhận được quà của nó không ai khác chính là bác Q bảo vệ, ông thích lắm. E phụ nó mang đồ lên phòng. Xong xuôi, e cũng nhận từ nó một túi to dùng

-Bống giúp a đưa tí quà này về biếu hai bác và mọi người nha!

-Dạ! Hihi!

Nó tiến e ra cửa

-E về đây!

-Ukm!

E toan đi thì

-Bống!

-Dạ! E quay lại

Nó tiến đến rồi hôn lên chán e, nó thấy rõ e mừng mình khi nhận được nụ hôn từ nó

-Hihi! Đáng ghét lắm cơ!

E đỏ mặt lườm yêu nó rồi lạch bạch bước đi, ra đến cầu thang, e quay lại vẫy tay chào nó, nó cười tươi đáp lại. Vào phòng 10p sau có tin nhắn từ e

-Hihi!

-Uà? E về đến nhà rồi hà?

-Dạ không! E đang ở cây xăng!

-Uống giải khát à?

-Khát cái đầu a đó! Ghét!

-Hề hề!

-A!

-Oii!

-E yêu anh!

-Ukm! A thích e!

-A không dùng được từ nào thay từ thích hả?

-À à có! Để tra từ điển cái!

20s sau

-Đây rồi! Tìm mãi mới ra! A GHÉT E! Hehe!

-Đáng ghét! Úi thêm nhắn tin với a nữa! “ícon tức giận”!

-Bye e! A ngủ đây khò khò!

E không nhắn lại nữa, nó lắc đầu cười rồi ngã ra giường đánh một giấc đến tận chiều

Sáng hôm sau, nó đi làm với một thùng giấy to đựng. Mấy a chị trong phòng thích lắm, cả chị Vân nữa, nó không ngờ thứ “quà quê” lại được ưa chuộng đến vậy. Nó thấy thật thoải mái, vàng anh ta đã trở lại và đòi bại à nhầm lợi hại gấp 3 hehe. 12h, bữa trưa hôm nay có thêm món bánh gai. Buổi chiều nó nhận được cuộc gọi của ba e xin lỗi vì không biết ngày gỗ của ba mẹ nó và cảm ơn về món quà quê. Mấy ngày sau, nó không còn ngồi trong văn phòng làm việc nữa, nó trở thành học trò của ba e. Ông dẫn nó đi đến sàn giao dịch, truyền dạy kinh nghiệm của mấy chục năm qua của mình cho nó. Sau đó nó và bác đi đến mấy bãi đất và công trình đang thi công do tập đoàn của nó làm chủ thầu. Sáng và chiều nó đi làm, tối nó dẫn e đi chơi ở khu giải trí hay đến quán cafe của a. Từng tâm sự và hát. Dần dần nó đã nắm bắt được tình hình công ty và kinh nghiệm ngày càng được nâng cao nhưng chưa được thể hiện. Rồi cũng đến, thứ hai đầu tuần công ty nó gặp đối tác ở bên Quảng Ninh về một dự án mới về đất đai. Nó được ba e giao trọng trách thuyết trình về công ty nó và dự án. Đây là lần đầu tiên lên nó đã chuẩn bị thật kỹ càng. 9h, cuộc họp bắt đầu, e đi theo ba đến đó

-Cố lên a yêu! E biết a làm được mà!

-Ukm, a sẽ cố gắng! Nào vạch móng ra thom cái lấy tự tin nào hehe!

-Đáng ghét!

E bấm môi véo hông nó, nó nhăn mặt đau thấu trời xanh luôn. Đi vào phòng, khi đã yên vị cho cả hai bên, máy chiếu cũng đã bật, nó hít môi hơi thật sâu rồi đứng dậy nói. Lúc đầu có hơi run nhưng nó trấn tĩnh ngay vì được ba e, e, chị Vân và a chị phòng nó đưa mắt truyền lửa. Nó trình bày trôi chảy về tập đoàn Thành Long. Sau đó là vấn đề chính, nó thuyết trình về dự án mà cả hai bên đang muốn kí hợp đồng. Nó trình tuần tự mạch lạc từng phần một của khu trung cư hiện đại nhất HN đang sắp mọc lên. Ý tưởng của nó kết hợp giữa hiện đại và cây xanh. Vì thế hàng loạt câu hỏi được đặt ra từ bên kia dành cho nó, không dễ dàng gì cả nhưng nó vẫn vượt qua tốt. Sự tự tin cùng tài ăn nói và vốn hiểu biết làm cho người nghe chỉ còn biết gật đầu răm rắp. Thành công rực rỡ là đây, hợp đồng cuối cùng cũng đã mở ra, nó vinh hạnh khi được thay ba e kí

-Tôi hi vọng Thành Long sẽ thực hiện tốt những gì đã hứa! Ông Đạt, đại diện cho bên kia lên tiếng

-Tất nhiên rồi thưa ông! Chúng tôi sẽ làm hết sức có thể! Hợp tác vui vẻ!

-Hợp tác vui vẻ!

Ông Đạt cười, hai bản hợp đồng được trao nhau, với dáng vẻ tự tin nó bắt tay ông Đạt trong tiếng vỗ tay ròn rã của mọi người. Cuộc họp kết thúc, hai bên nâng cốc

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

...chúc mừng cho buổi họp thành công và bản hợp đồng được kí kết. Nó nhận được li rượu tán thưởng và ánh mắt hài lòng từ hai bên, nhất là ba và e. Đến giờ phút này nó vẫn không thể tin được mình có thể làm tốt như vậy. Lúc nâng ly cùng e nó thấy ba e và ông Đạt nói chuyện rất vui vẻ và hợp nhau, như là đôi bạn thân hầy, còn nhìn nó gật gù điều gì đó, nó không để ý chắc là đang khen nó đẹp trai khoai to à nhầm tài giỏi đây mà hĩa hĩa! Đến 1h chiều bữa tiệc kết, ai về nhà nấy còn bên đối tác lên xe về khách sạn. Hôm nay quả là một ngày vui với nó, trên đường về nó rẽ ra chợ mua vịt để tối lại rai với bác Q bảo vệ. Bác Q cũng vui vẻ và đối xử với nó chả khác gì con đẻ, nó góp mời bác góp rượu. Nó điện cho e đến ăn cho vui nhưng e không đến được vì theo mẹ đi đâu đó, thế là nó xuống nhà bác làm luôn. Nói thế thôi chứ có mỗi gần nửa lít rượu mà cũng không hết. Bác Q vừa uống vừa rít thuốc lá kể cho nó nghe chuyện thời bác đi chiến tranh mà hấp dẫn quá. Xong xuôi, hai ông đực rửa dọn dẹp rồi ai về phòng nấy. Nó vẫn tỉnh táo vì uống “rất là nhiều”, tâm hai chén! Nó trở lại bàn làm việc cùng cốc cafe. Đang đánh máy tính thì điện thoại reo, số lạ

-Alô?

-Dạ cho hỏi đây phải số của a Bảo Nam phải không? Một giọng đàn ông trầm rần rồi vang lên, chất giọng chuẩn của một tay xã hội đen

-Vâng! Mà xin hỏi ai đó?

-Tôi là Mạnh, thuộc hạ của ông Đạt!

-Vâng?

-Tôi điện để mời a đến khách sạn XXX! Ông chủ tôi cần thương lượng với a vài điều!

-Ok! Tôi đến liền!

-Vâng chào a!

Nó thay quần áo rồi phi xuống nhà. Hơn 20p đồng hồ, cuối cùng cũng đến nơi. Đang định tiến lại tiếp tân thì có 5 người đàn ông mặc cây đen toàn tập tiến lại chỗ nó, một người bước lên và bỏ kính ra

-Chào a Bảo Nam!

-Vâng! Chắc a là a Mạnh!

-Dạ! Ông chủ tôi đang đợi a, mời a đi theo chúng tôi!

Nó gật đầu rồi đi theo 5 người. Đến nơi, a Mạnh gõ cửa

-Ai? Đúng ông Đạt rồi

-Dạ thưa ông! Cậu Bảo Nam đã tới!

-Vào hết đi!

-Dạ!

Nó cùng 5 người đi vào, ông Đạt đang mặc đồ ngủ ngồi trể trể trên xalon hút xì gà, căn phòng này rộng hơn phòng bình thường trong khách sạn

-Dạ! Cháu chào bác! Nó kính kẩn

-Ukm! Cháu ngồi đi!

-Dạ!

Nó ngồi đối diện vs ông

-Dạ thưa bác! Bản hợp đồng có gì sai sót ạ?

-Không, tuyệt lắm!

-Vậy?

-Không lằng nhằng nữa, vào thẳng vấn đề luôn! Ta muốn thương lượng một vụ làm ăn vs cháu!

-Dạ?

-Ta muốn con cho ta biết toàn bộ thông tin về Thành Long!

-Bác cần những thứ ấy làm gì thưa bác?

Nó thay đổi thay thái độ ngay vì biết được mục đích của ông ta là gì rồi

-Ta cần những điều đó để chiếm được Thành Long!

-Bác..?

Nó trợn mắt nhìn ông Đạt

-Nếu con không đồng ý thì sao bác? Nó cố giữ bình tĩnh

-Con sẽ đồng ý thôi! Ta và con cùng hợp tác, hai bên đều có lợi. Ta có được Thành Long còn con có được thứ mình cần!

-??!

Ông Đ hát hăm, a Mạnh gật đầu rồi lại phía tủ, mò ra, lấy một tờ giấy đưa cho nó. Nó cầm lên, là một tấm séc 500 triệu

-Đây là 1/4 coi như tiền công con đánh máy tính! Xong việc, khi nào chiếm được Thành Long, con sẽ nhận được 1,5 tỉ và ngồi vào ghế giám đốc!

Nghe những lời ấy, nó điện tiết lên, nhưng vẫn thản nhiên giả vờ mừng rồi rít

-Vâng vâng! Con đồng ý ạ! Con cảm ơn bác, con sẽ làm theo lời bác ạ dạ dạ!

Nó xuýt xoa, ông Đ nge xong thoáng thất vọng nhưng tươi ngay

-Ok tốt! Giờ con về đi! Ta đợi tin tốt lành của con!

-Dạ dạ! Con chào bác!

Nó đứng dậy cúi chào lia lia rồi đi về. Nhưng ra đến cửa, nó quay lại

-Gì thế con? Ông Đ hỏi

-Dạ con quên chưa hỏi bác điều này ạ?

-Nào hỏi đi chàng trai?

Nó tiến lại đứng trước mặt ông ta

-Dạ con muốn hỏi này giờ bác có thấy con diễn đạt không ạ?

-CÁI GÌ? Ông Đ tròn mắt

Nó nhếch mép cười khinh bỉ rồi cầm tờ séc lên xé thành từng mảnh, đáp lên không trung

-Mày?

-Ông Đ, ông thật là thằng khốn nạn nhất tôi từng gặp đó!

-Mày dám!!

-Ông nghĩ vài đồng rách này có thể mua được thằng Bảo Nam này à, xin lỗi nhá, đừng có hòng! Tiền có thể mua được mọi thứ nhưng không thể mua được nhân cách và lương tâm con người đâu ông Đ! Xì, tôi không có cái phúc nhận tiền của ông mà làm cái truyện cảm thú ấy được! Hãy dùng tiền mà làm việc thiện đi, may ra Trời cho ông sống mấy năm nữa để hại người khác đấy! Hừ! Thế nhé! Chào!

Nói xong nó hùng hổ đi ra ngoài, nhưng đến cửa nó lại dừng và quay lại. Ông Đ và 5 người cười tươi vỗ tay nhìn nó

-Khá lắm Bảo Nam! Thật đúng với những gì ta đã nghe về cháu!

-Ồ..dạ?

Thay đổi thái độ ngay lập tức, ngơ ngác nhìn ông Đ. Cánh cửa gần bàn làm việc của phòng mở, nó há hốc mồm khi cả nhà e từ trong đó

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

...bước ra

-Ồ bác, Bống, bác gái..! Sao mọi người lại ở đây ạ? Nó nhăn mặt không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây

-Con quả không làm cho ta thất vọng, Bảo Nam à!

Ba e cười thật tươi gật đầu hài lòng nhìn nó, e và mẹ cũng thế

-Chuyện này là sao? Con không hiểu gì hết?

Nó rồi mắt nhìn xung quanh

-Là thế này! ABC...XYZ!

Ba e ôn tồn nói cho nó nó rõ

-Hả? Nó tròn mắt

Hoá ra đây là 1 màn kịch mà ba e và ông Đ đã bày ra để thử lòng nó

-Giờ đã hiểu chưa Bảo Nam? Ba e hỏi

-Dạ! Con đã hiểu! Nhưng vì sao bác lại làm thế ạ?

Nó nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng. Tuy tất cả đã đủ chứng minh

-Ta xin lỗi! Ta biết làm như vậy là có lỗi với con! Nhưng ta phải làm thế để có đủ lòng tin mà trao cả tập đoàn lớn cho con quản lí chứ!

-Dạ..! Bác nói sao ạ? Nó như không tin vào tai mình nữa

-Ukm! Ta không nhắc lại nữa! Con chỉ cần biết con sắp làm con rể ta và thời gian sắp tới Thành Long sẽ có một người đứng đầu mới là được khả khả!

-Dạ hìhì! Nó thật sự như nở từng khúc ruột khi nghe được những lời ấy

-Lại đây nào công chúa của ba! Bác vẫy e, e tùm tùm tiến lại

-Sao hả? Giờ có muốn để con tát cho tên khốn kia mấy cái không con gái? Ba đá đều e

-Ba nàyyy! E đỏ mặt cười ngượng

Bấy giờ bác gái, ông Đ, và 5 người áo đen tiến lại

-Bảo Nam! Con thứ lỗi cho ta và ông bạn già này nhá, dân làm ăn phải cẩn thận chắc chắn nên có gì mong con thứ lỗi cho! Hai ta đã không nhìn nhầm người phải không Long Béo?

Bác Đ gật đầu nhìn nó rồi quay sang ba e, ông cười tít mắt

-Dạ! Con cũng xin lỗi vì ban nãy nặng lời với bác ạ!

-Ukm, không sao con trai! Bác Đ cười vỗ vai nó

-Bảo Nam con trai! Đây là Mạnh, là thuộc hạ thân tín của ta! Ba e chỉ tay về a Mạnh

-Dạ, e chào a! Khi này có gì không phải mong a bỏ quá cho!

-Không sao đâu e! A rất khâm phục chú đó!

-Dạ dạ! Nó phồng cả mũi lên

Mẹ e không lên tiếng mà chỉ đứng cười nhìn mọi chuyện diễn ra

Vậy là mọi chuyện đã xong xuôi, “vàng thật không sợ lửa”, nó đã xuất sắc vượt qua thử thách để chứng minh và thể hiện tư cách cao đẹp của con người của những người nghèo khó khăn và chung của bất cứ ai có lương tâm. Chào tạm biệt bác Đ xong, nó và gia đình e đi xuống để ra về. Đi và đứng đợi bác Hai đánh xe đến đón, e cứ nắm chặt tay và nhìn nó âu yếm, ba mẹ e cứ nhìn hai người làm nó ngượng ngùng đỏ mặt. Khi xe đến

-Hai bác và Bồng về trước đây, con về sau nhé! Ba e nói

-Dạ! Mọi người đi cẩn thận!

-Cô về đây con! Mẹ e xoa má nó

-Dạ! Hìhì!

Ba mẹ e lên xe, e còn đứng đó

-E về nha!

-Ukm!

E cười tươi rồi vào ngồi cùng mẹ, nó đứng ở đó khi ô tô của ba e hoà cùng dòng xe cộ tấp nập mới ra về. Vào phòng, nó kènh ra giường vươn vai một cái thật thoải mái. Thực sự lúc này nó rất sung sướng, vì ông Trời đã ban sự may mắn đến với nó như một phép màu. Một lúc sau có tin nhắn từ e

-Hìhì! E về nhà rồi nè!

Nó muốn nhắn lại lắm nhưng muốn trị e một trận cho bồ ghét. 15p sau nó mới nhắn lại

-Uk!

-A sao thế?

-Giận!

-??!

-Aj vừa muốn tát tôi đấy nhĩ?

-Thôi mà, e xin lỗi! E biết lỗi rồi mà! Nhưng lúc ấy tại a nói những lời ấy e mới tức chứ!

-Uk!

-Thôi e xin lỗi, xin lỗi mà! Đừng giận nữa a yêu! “icon xin lỗi”

-Thâu được râu! Ta tha cho cô đó! Lần sau mà thế nữa là chém đầu biết chưa!

-Dạ, tuân lệnh hihi! Yêu a nhất! “Chụt! Chụt! Chụt!”

-Uầy! Sau đừng có hôn trong tin nhắn nhé e! A được có một cái vô má thôi, còn hai cái vào hết miệng rồi nè hehe!

-Đáng ghét! A hư lắm, ừ thêm nhắn tin với a nữa híc!

-Hihi! A đùa thôi mà! Còn không xin miếng dê!

-Không cho! Ghét!

-Uk, để dành đó đi! Mai a đến lấy ^^!

-Ai cho mà lấy! Hứ!

-Nàng tiên Bống hihi! Đừng giận nữa, tối mai a đưa đi chơi được chưa nào?

-A hứa nhá!

-Rồi rồi a hứa!

-Hihi!

-Nhưng đó là tối mai! Giờ thì nghe lời a đi đánh răng rồi đóng bím vào và lên giường ngủ đi nhé!

-Ghét! Cứ trêu người ta!

-Sao kêu ghét hoài thế hả?

-Hihi! Ghét lắm thì mới yêu!

-Ukm hihi! Thôi a ngủ đây, ngủ ngon nha cá Bống con!

E không nhắn lại nữa, nó lác đầu cười tưởng e ngủ luôn rồi, nó cười bật dậy vô bàn làm việc. Nhưng 10p sau thì điện thoại reo, nó cầm lên, là tin nhắn từ e

-BN ngốc! E biết giờ này a chưa ngủ! E xin lỗi vì đã hiểu lầm a! Nhưng sau đó lại khác, e tự hào và hạnh phúc về a lắm đó a biết không? E yêu a chồng ngốc ạ! Hihi!

Nó cười thật tươi khi đọc tin nhắn từ e

-Cảm ơn e nhiều lắm! Ngủ ngon công chúa của a!

-Hihi! Khò khò!

Đồng hồ đêm 22h40, nó tắt máy tính rồi trèo lên giường, đem theo niềm vui và hạnh phúc chìm vào giấc mơ đẹp.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Từ sau lần thử lòng ấy, nó nhận được nhiều tình cảm của gia đình e hơn. Trưa nào nó cũng e về nhà ăn cơm, không phải vì những món ngon hơn hẳn khay cơm bụi ở công ty mà nó thèm, thèm cái không khí ấm áp của một gia đình quây quần bên mâm cơm cho đến hơn chục năm nay nó mới tìm lại được. Buổi tối nó lại e đi ăn kem, đi vào vui chơi hoặc lên cây cầu gió thổi lồng lộng ngắm thành phố về đêm hay chỉ những lúc yên hai người tay trong tay từng bước từng bước dạo quanh Hồ Gươm, Tây hồ ngắm cảnh, tất nhiên là không thể thiếu những cái ôm và nụ hôn ngọt ngào hai người dành cho nhau, tuy thế e vẫn là người chủ động. Thứ bảy chủ nhật nó đến nhà e thể hiện tài năng nấu nướng, nó làm được nhiều món chay nên ai cũng thích, vừa ngon vừa tốt cho sức khỏe và còn giúp e giữ eo nữa, nó cùng ba e và chú H chăm sóc vườn cây cảnh không thì ba người ra ao sen cạnh nhà thả câu kiếm con cá để trưa lại rai. Thỉnh thoảng nó cùng e về quê chơi, họ hàng nhà e đã không còn lạ gì e nữa, khi lên HN nó lại mang quà là khoai tây, khoai lang, gà mà nhà bác D tự trồng và nuôi lên biếu ba mẹ e và a chị phòng nó, ai cũng nghiện. Cuộc sống e dần cứ thế trôi qua, nó và a chị cùng phòng đã giúp công ty ba e luôn đứng đầu về giá cổ phiếu và giành được nhiều hợp đồng nhà đất cũng như đơn đặt hàng máy móc. Thế nhưng cuộc đời không đoán trước được điều gì, họa vô đơn trí và cuối cùng sóng gió cũng ập đến bất ngờ. Buổi tối chủ nhật hôm ấy, sau khi ăn uống vui vẻ ở nhà e xong, nó, ba e và bác Hai đi ra chợ cây cảnh để lựa mấy chậu hoa lan hàng mới về còn e cũng lên xe đi mua gì đó. Chỗ bán hoa đặt ngay trên vòng giao thông, người và xe sáng đèn nối đuôi nhau như những đàn cá bơi lặn dưới dòng đại dương vô tận

-Mấy giò này đẹp quá bác à? Nó vừa ngắm vừa xoay đi xoay lại mấy chậu hoa lan

-Ukm! Giống lan này quý lắm đó, có tiền cũng không mua được đâu. Bác và ông trồng hoa có quen biết lắm người ta mới ưng cho đấy! Ba e nói giọng tự hào lắm

-Dạ hihi!

-Thôi được rồi! Cho lên xe nào các chiến hữu! Ba e nói, chú Hai và nó cười gật đầu rồi mỗi người một chậu bê lên

-Ba oiii!

Ba người cùng ngược lên, e đang ở bên kia đường một tay vẫy chào một tay giờ túi gì đó lên. E hồ hởi bước nhanh qua chỗ họ đâu biết một chiếc ô tô đang lao đảo, loạng choạng lao nhanh tới. E đi được nửa đường thì chiếc xe kia đến rất gần, quá nhanh quá nguy hiểm

-YẾN MI COI CHỪNG!

Nó hét to. Nhận ra e choàng tỉnh. Ánh đèn xe chiếu rọi vào mắt e

-Píp..píp!!!

-Á...á...á..á! E nhắm chặt mắt đứng im

-YẾN MI CẦN THẬN! Ba e quát to lên rồi chạy xô đến đẩy mạnh e ngã ra

-Kééétttt! “BUP!” A!

Một cú va chạm rất mạnh

- Xoảng chátttt!

Nó chết lặng người đánh rơi chậu hoa trên tay. Ba e và e đang nằm trên đường, đều bất tỉnh, mọi người xung quanh đứng như chôn chân xuống đất vì quá bất ngờ, tên lái xe khôn kiếp kia hốt hoảng bỏ chạy nhưng đã bị giữ lại, người hẳn nòng nặc mùi rượu. Nó và chú Hai chạy vội đến nâng ba e lên

-Bác Long! Bác Long!

Ba e đã bất tỉnh, máu đầu tuôn ra, nó cời áo đen ra quần đùi, tay nó run run, trông ngực đập thành thịch

-Đề chú đi lấy xe! Chú Hai tái mét chạy xồng xộc đến ô tô. Đám đông đã xúm lại, có hai cô đã dìu e lên, e vẫn bất tỉnh và trên trán cũng có một vết trầy. Xe tới, mọi người đỡ ba e và e lên, xe nó vọt đi, đúng lúc ấy cảnh sát giao thông cũng tới. Chú Hai phóng thật nhanh, vừa đi vừa rú còi inh ỏi. Đến bệnh viện, nó nghiêng răng bẻ ba e ra xe, chú Hai cũng bẻ e luôn

-CỨU! CỨU VỚI BÁC SĨ ƠI!

Nó nấc lên gào to, bác sĩ và y tá lao ra cùng giường bánh. Ba e và e đưa vào hai phòng cấp cứu

-Yêu cầu người nhà ở ngoài đợi! Cô y tá đẩy nó ra và đóng cửa phòng lại. Nó và chú Hai thần thờ ở ngoài, máu ba e chảy ướt đầm áo ba lỗ của nó và thậm cả xuống quần nữa. Chú Hai điện về báo cho mẹ e và chị giúp việc đến. Cô y tá đưa cho nó bộ đồ người nhà bệnh nhân để nó mặc. 10p sau, cửa một phòng cấp cứu mở, e được đưa ra, trên đầu đã quấn băng ,nó vội vàng tiến lại

-Dạ cô ấy sao rồi bác sĩ?

Ông bác sĩ bỏ khẩu trang ra

-Không sao cả, chỉ bị sứt sứt nhẹ với lại hoảng quá lên ngất thôi, một chút nữa là tỉnh lại!

-Dạ vâng, cảm ơn bác sĩ nhiều lắm ạ!

-Không có gì! Trách nhiệm của chúng tôi mà!

Rồi y tá đẩy e qua phòng 208, cách phòng cấp cứu 5 phòng. Còn ba e vẫn ở trong đó. Một lúc sau mẹ e và chị giúp việc tới, ai nấy đều sụt sướt

-Sao rồi Bảo Nam? Chồng cô sao rồi hả con?

Mẹ e đưa đôi mắt vô hồn nắm chặt tay nó

-Cô bình tĩnh cô! Bác sĩ đang chữa cho bác Long mà, bác ấy không sao đâu cô!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nó cố trấn an mẹ e mà trong lòng như lửa đốt. Cuối cùng thì đèn ở tám biển phòng cấp cứu cũng tắt, cửa mở, ông bác sĩ đi ra, họ luống cuống tiến lại chỗ ông ấy

-Sao rồi bác sĩ? Chồng tôi sao sao rồi ạ? Mẹ e run rẩy nắm tay ông bác sĩ. Ông ta bỏ khẩu trang ra, thở dài

-Rất xin lỗi gia đình! Bác trai mất quá nhiều máu, não và nội tạng bị tổn thương rất nặng do va đập mạnh! Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bác không qua khỏi! Mọi người vào gặp mặt bác ấy lần cuối đi!

Ông bác sĩ nói xong lắc đầu rồi cúi mặt bước đi. Câu nói của ông như nhát dao cứa vào lòng của nó và mọi người. Mẹ e không chịu được đã ngất lịm đi. Cô y tá bước ra

-Bệnh nhân đã tỉnh, người nhà có thể vào được rồi!

Nó vội vã đi vào, quỳ xuống trước giường ba e

-Bác Long ơi!

Nó kim nước mắt gọi ba e, thấy nó, ba cười tươi với đôi môi nhợt nhạt

-Ukm! Con trai!

-Bác thấy sao rồi ạ?

-Khà khà, sắp chết rồi nên ta thấy tiếc lắm!

-Bác đừng nói gở mà, bác sĩ không sao cả, chỉ cần nằm viện một tuần là khỏi! Nó nói mà nước mắt trào ra

-Người ta ta biết chứ! Bác không thể sống thêm được nữa! Ta có chuyện muốn nhờ vả con!

-Dạ hức hức! Nó không thể nói thêm được nữa rồi!

-Bảo Nam à! Ta không vòng vo! Ta trao công chúa của ta cho con! Yến Mi yêu con nhiều lắm, từ khi gặp cháu e nó đã đổi thay nhiều lắm, không chua ngoa tiểu thư nữa! Vì vậy con phải hứa yêu thương và chăm sóc con bé thật tốt có biết chưa!

-Dạ con hứa mà bác, con hứa hức! Nó nắm lấy tay ba e

-Tốt! Con trai, ta giao Thành Long cho con, vì ta chỉ biết tin vào con mà thôi! Ta biết đối với con là hơi khó nhưng ta chỉ biết tin vào con thôi Bảo Nam à! Hãy giúp ta quản lý và phát triển tốt nữa nhé, ta tin con sẽ làm được!

-Vâng vâng, con hứa, con hứa! Nhưng con vẫn cần bác chỉ giáo thêm ạ! Bác cố lên! Hức!

-Ta biết nhưng ta xin lỗi!

Cánh cửa mở ra, mẹ e hốt hải đi vào, chạy lại nắm lấy tay ba e áp vào má, nước mắt bà tuôn rơi

-Bà xã à đừng khóc mà! Con người sớm hay muộn ai cũng phải chết thôi! A xin lỗi vì không thể bên mẹ con e được nữa! Giúp a chăm sóc và bù đắp yêu

thương cho con gái chúng mình bà xã nhé!

-Ông xã nói bậy gì thế, ai chết hức hức! E ghét ông xã toàn nói gở không à! Hức hức!

Mẹ e áp chặt tay bác vào má hơn, ba e không nói gì lắc đầu cười xoa má bà âu yếm

-A tự hào lắm bà xã à! Ít ra thì người cha vô tâm này cũng đã làm được điều gì đó cho Yên Mi !

Mẹ e nhắm mắt lắc đầu nức nở

-Bảo Nam!

-Con đây bác! Nó quệt nước mắt rồi nắm lấy tay ông

-Con có thể gọi ta một tiếng ba được không? Hơi thở ba e yếu lắm rồi

-Ba..a.a! Ba..aa oi!

Nó thốt lên trong tiếng nấc nghẹn ngào, tiếng ba thân thương hơn chục năm nay nó định nói trong dịp vui nhưng số phận trớ trêu đã ép nó nói ra từ thiếng liêng ấy khi một người thân như ruột thịt của nó sắp ra đi

-Hà hà Bảo Nam, con lại cho ba một món quà vô giá rồi đây! Giọng của con y giọng Hoàng Thiên hồi nhỏ khóc đòi ba cồng! Bảo Nam con trai, con rể tốt của ba, Bồng, vợ ta và công ty nhờ cả vào con đó! Hãy nhớ những gì con đã hứa nha! Ta chúc con và Yên Mi hạnh phúc! Ba....a....!

Nó và mẹ e chết lặng khi tay ba e buông thông xuống tuột khỏi tay hai người, mặt ông gục xuống

-Điiiiiiiiiiii...ii..ii!

Chiếc máy đo nhịp tim huyết áp ngân dài tiếng kêu tê tái, báo hiệu chấm dứt sự sống của một con người

-BA OI! BA OI! BA TỈNH LẠI NHÌN CON ĐI BA! BA ĐỪNG LÀM CON SỢ! BA CÒN CHƯA UỐNG RƯỢU MỪNG CỦA CON VÀ BÔNG MÀ! BA TỈNH LẠI ĐI BA!

Nó lay mạnh vai ông, nhưng ông đã đi thật rồi, mẹ e khóc thét lên đau đớn, chị Xuân và chú Hai nghe tiếng đi vào, chị tiến lại ôm mẹ e , mẹ e ngất lịm đi, còn chú đứng như chôn chân xuống đất lau nước mắt bất lực. Mấy chị y tá vào tháo dây chuyên nước và đồ của máy móc y tế trên người ba e ra, cuối cùng, một tấm mền trắng toát phủ lên khắp người ông, mấy chị đó đẩy giường ba e nằm đi. Cánh cửa phòng cấp cứu lại mở ra, e xồng xộc đi vào, e mặc đồ áo bệnh nhân, trên đầu quần băng. Thấy tình cảnh đau khổ ấy, e trợn mắt lắc đầu dậm lệ bước lại gần

-Sao mọi người lại khóc? Ba có làm sao đâu? Ba còn chưa ăn chè bưởi con mua cho mà!

Rồi e nhìn vào mấy chị y tá

-Mấy chị đưa ba e đi đâu, sao lại phủ khăn lên người ba e thế, như vậy sao ba e thở được chứ? KHỔN KIẾP! BỎ KHĂN RA LŨ NGU!

E quát lên rồi xô tới, nhưng nó đã ôm được e

-Bình tĩnh đi e, ba đã không còn nữa rồi!

-Không! A nói dối e! Ba không thể bỏ e và mẹ được! E nùng nịu ba chưa đủ mà! THẢ E RA! Huhu!

E vùng vẫy, nó chỉ biết ôm e thật chặt. Chiếc giường ba e lại lặn bánh

-Mấy người đưa ba tôi đi đâu? BẢO NAM thả e ra, e phải gọi ba đây! BA OI!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

E vùng vẫy, lồng lộn lên như một con điên, nó chỉ biết ôm lấy e thật chặt, chú Hai phải cùng nó mới giữ e lại được. Chiếc giường ba e nằm tiếp tục được đẩy đi

-BA OI, CON LÀ BÔNG CỦA BA ĐÂY BA! BA TỈNH DẬY NHÌN CON ĐI BA! BA TỈNH LẠI CHƠI VỚI BÔNG ĐI BA! BA OIIII!

Huhu!

E hét lên trong vô vọng. Giường ba e khuất bóng sau cánh cửa phòng cấp cứu thì e nấc lên một tiếng nghẹn ngào rồi ngã vào lòng nó ngất lịm đi. Mẹ e vừa tỉnh, thấy mọi thứ xung quanh, bà vội bò tới chỗ e. Chân tay bà run rẩy, mắt chổng, bà chỉ biết ôm lấy e nức nở. Một chị y tá đi vào

-Bác trai vừa được nâng lên xe! Mời người nhà đi trước dẫn đường để chúng tôi đưa bác trở về!

Chị nói rồi lắc đầu đi ra. Nó bế e lên còn chú Hai và chị Xuân dìu mẹ e đứng dậy. Ra đến cửa, khi mọi người đã yên vị trong xe

-Chú lái xe cẩn thận! Con ở đây thanh toán rồi còn về liền! Nó nói

-Ukm!

Chiếc ô tô chậm rãi đi ra khỏi cổng bệnh viện, theo sau là xe chở ba e. Nó thờ dài rồi quay vào, hoàn tất mọi thủ tục xong, nó bắt taxi về. Trên đường tới nhà e, nó về khu trung cư thay đồ và hai bộ quần áo để thay. Khi đến nơi thì bệnh viện cũng vừa rời đi và đã có rất nhiều xe máy dừng ở ngoài đường rồi. Vào trong thì nó thấy a Mạnh và rất nhiều người khác đang khênh bàn ghế ra khỏi phòng khách làm nơi đặt linh cữu, ai cũng bận cây đèn toan tập, không khí trong nhà thật ảm đạm và não nùng. Thấy nó, a Mạnh tiến lại, nó gật đầu chào

-Haizz! Bác Long ra đi đột ngột quá! A và ae mang ơn bác ấy nhiều lắm! Nói rồi a lấy khăn lau nước mắt, thương cho vị ân nhân của mình

-A đừng đau buồn nữa, sống chết do số a à! Bây giờ anh em mình và mọi người phải lo hậu sự cho ba thật tốt!

-Ukm! A hiểu mà!

-Thôi a giúp e ở dưới này, e xin phép lên lầu!

-Uk!

A gật đầu rồi đi ra, nó đi lên luôn. Vào phòng ba e, ông nằm trên giường như người ngủ và đã được thay bộ vét sang trọng. Ở đây đã có mẹ e và mấy người họ hàng, đều là những người giàu có cả, nó chào họ rồi đi ra luôn vì ai cũng nhìn nó như người ngoài hành tinh trừ mẹ e và chị Xuân

Đến cầu thang nó quay lại thì thấy một cô dìu e đi vào, nó muốn quay lại đến bên e nhưng có lẽ lúc này không được, nó thờ dài bước xuống. Một lúc sau thì có thêm nhiều người họ hàng nữa đến, họ tập trung xuống dưới nhà bàn bạc làm cỗ ma chay cho ba e, xong xuôi thì mỗi người một việc. Nửa tiếng sau có sư thầy đến. Mẹ e ra tiếp chuyện, hỏi han một tí thì ông bấm đốt tay và phán rằng 8h sáng mai mới cho ba e vô áo quan được, sau đó thì ông, mẹ e và mấy cô bác sùng đạo lên phòng tụng kinh cho ba e, một bức tượng Phật bé bằng ngọc xanh được mang lên nữa. Đứng từ ngoài nhìn vào, nó thấy e ngồi gần giường ba, e như cái xác không hồn, cúi gằm mặt mà nước mắt vẫn tuôn. Nó đau lắm, muốn vào ôm lấy e nhưng cái gì đó đã ngăn nó lại, nó đi xuống nhà vào phòng chú Hai chợp mắt vì quá mệt, đồng hồ điểm 1h25 sáng. Lúc nó tỉnh dậy mới có hơn 4h, ra khỏi phòng thì tiếng chuông tiếng mõ và câu niệm vãn vang lên đều đều. Đồ đạc, hương hoa đã sắp sẵn và một chiếc áo quan nữa, nó vào nhà tắm vsen. Đi ra ngoài thì tất cả đã được dọn dẹp sạch sẽ, nó đến chào hỏi a Mạnh và những người khác, nó hoà đám người có việc gì là làm. 6h25 sáng, chị Xuân và hai người nữa xuống kêu làm cơm cúng đức Phật và ba e, nó theo vào luôn. Bê mâm cơm vào phòng ba, nó đặt lên và quỳ xuống cạnh e, thấy nó, e nhìn nó bằng đôi mắt ngấn lệ đầy đau khổ, nó nắm lấy tay e rồi đặt lên đó một nụ hôn, e nắm chặt tay nó như không muốn rời, nó cũng vậy nhưng lại phải đứng dậy ngay vì còn phải xuống nhà, ông thầy theo nó xuống để thắp hương cúng Phật trước, qua chỗ mẹ e nó nháy mắt với bà, bà hiểu ý tiến lại ngồi bên e. 7h30, tất cả đã sẵn sàng, chị Vân và anh chị phòng nó cũng đến. Trước mặt e, mẹ e và mọi người

-Thưa các bác, các cô, các chú và a chị! Con tên là Bảo Nam, là cấp dưới của bác Long! Con và bác ấy có duyên gặp mặt và giúp đỡ nhau rất nhiều và có tình cảm sâu nặng! Bác coi con như con đẻ và con cũng đã gọi bác một tiếng ba rồi ạ! Vậy con xin phép cô Lan và mọi người cho con được đứng ra làm người chống gậy cho ba Long!

Nó nói thế, cô Lan và họ hàng gật đầu đồng ý. 8h, sau khi ba được bó bằng áo choàng Phật, sư thầy làm lễ nhập quan. Tất cả mọi người đều oà khóc khi ông được đặt vào trong, e khóc to rồi lại ngất đi. Lễ viếng bắt đầu, đầu tiên là nội, ngoại tộc, sau đó là hàng xóm, bạn bè, cấp dưới, bạn đối tác rồi những họ hàng thân thích đơn lẻ. Nó và e ở bên bàn thờ đáp lễ.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

...mẹ e thì tiếp truyện mấy người vào viếng, nó chắc một điều rằng họ không khỏi ngạc nhiên khi có sự xuất hiện của nó. Tiếng kèn trống vang lên đầy đau khổ, khi không còn ai viếng nữa, nhạc đám ma nghe thật bi ai não nùng. 10h sáng, khách và người thân của gia đình e đưa nhau sang mấy nhà kề bên ăn cơm. Nó làm đại gói mì tôm cho qua bữa để còn bên linh vị hương khói cho ba. Một lúc sau thì chị Xuân mang một bát cơm đầy thịt lên cho e ăn. Nhìn e ăn từng hạt từng hạt mà còn vãi ra nữa làm nó thấy thương e quá, e ăn được có ba thìa tẹo thì lắc đầu không ăn nữa, chị Xuân dỗ thế nào e cũng không ăn. Nó tiến lại cầm bát cơm từ tay chị Xuân, chị gật đầu đi ra. Nó ngồi xuống bên e, xúc một thìa ra, thấy nó, mắt e lại ướt

-Nào! A dứt e ăn nào!

-Không, e không đói!

E lắc đầu và lệ lại rơi, nó lấy khăn lau nhẹ lên đôi mắt thâm quầng sưng mọng của e

-Bóng ngoan nghe lời a không khóc nữa! E ăn một chút đi, ngày mai ba đi rồi! Ngoan, e ăn để lấy sức tiễn ba chứ nào! Há to ra a thương nào!

Thế là e há miệng ra thật và ngoan ngoãn ăn hết từng thìa cơm nó dứt

-Bóng ngoan lắm! Ở đây a lấy nước e uống nha!

Nó cười véo nhẹ má e rồi đi vào trong pha nước cam ngọt cho e uống. Trong nhà trật kín vòng hoa, nó đi qua linh cữu ba, nhìn mặt ông qua tấm kính, ông vẫn đang ngon giấc, một giấc ngủ nghìn thu! Buổi chiều vẫn còn rất nhiều người đến viếng. Bác Đ bây mới đến, phúng viếng xong bác hỏi thăm động viên mẹ và e. Xong bác ra chỗ nó

-Con chào bác!

-Ukm! Chào con trai!

Bác gật đầu rồi ngồi xuống bên nó

-Haizz! Mới tuần trước ta và Long béo còn uống rượu mừng với nhau xong, thế mà h đây ta đã uống rượu tang của ông ấy rồi! Bác lắc đầu ngán ngẩm

-Thôi, bác đừng quá đau buồn! Sống chết do ông Trời mà! Muốn tránh cũng được ạ!

-Ukm! Con cũng vậy nhé Bảo Nam! Con phải mạnh mẽ lên. Thành Long và mẹ con cô Lan đang rất cần con đó! Bác Đ vỗ vai nó

-Dạ, con nghe lời bác! Con sẽ cố gắng hết sức!

-Ukm!

Đêm đến, nó cùng bác Đ và vài bác trai trong họ nhà ba e ngồi canh cữu. Trời lại đổ mưa càng làm không khí thêm lạnh hơn, cũng may bớt một chút nhờ điện tròn 200w sáng trung và một cái bếp củi nữa. 0h00, tiếng chuông trống điểm giờ, sư thầy tụng kinh. Mẹ ôm e vào lòng ngồi bên ba e, lại một đêm nữa thức trắng. Sáng và trưa hôm sau, người đến viếng đã thưa dần. Thời gian trôi qua nhanh thật, cuối cùng 13h30, giờ phút chia ly cũng đến. Sắp xếp vòng hoa và mọi thứ, sư thầy làm lễ đưa ba e lên xe. Đoàn ô tô đi thật chậm nhưng vẫn đến, nó đến đó trước cùng bác Đ và sư thầy để làm lễ hạ huyệt và đón ba e xuống. Lúc quan tài tiếp đầy huyệt, mẹ e ngất lịm đi, e khóc thét lên lao tới nhưng đã có người đỡ e lại, và e cũng ngất đi. Còn nó, tìm nó lại quận thất khi phải chịu nỗi đau mất người thân một lần nữa, nhưng nó không khóc, nó không còn là thằng nhóc 13t ngày nào nữa

-BA! Ba hãy yên nghỉ và tin ở con! Con sẽ không làm ba thất vọng đâu ạ!

Nó găm từng lời vào trong nắm đất rồi đặt xuống. Xong xuôi, bác trưởng họ nội thay mặt gia đình cảm ơn mọi người và mời họ ăn cơm. Khi đoàn xe trở về, khách đi ăn còn người nhà vào làm lễ cho ba e. Mọi việc hoàn tất lúc 23h30, đêm nay có nhiều người ở lại lên nó chào mọi người ra về, qua chỗ e, e vẫn thế, nó chỉ thờ dài rồi ra công. Về đến nhà, nó tắm gội rồi lăn ra giường ngủ luôn, một vì quá mệt mỏi, một nó cần ngủ để lấy sức, lấy sức để đối chọi với những thử thách đang đợi nó ở phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Hai ngày sau đám tang ba e, mọi việc ở công ty và ở nhà diễn ra tạm ổn. Nó đi làm, nhưng không như những lần khác, bắt đầu từ khi ba e mất nó làm việc rất nghiêm túc, quyết đoán và tất nhiên nó không còn ngồi yên một chỗ nữa rồi. Nó ghé qua nhà e thường xuyên để thắp hương cho ba và coi tình hình e ra sao. E vẫn thế, ủ rũ và không chịu ăn uống, nó đau lắm mà không làm được gì cho e cả, chỉ biết nhìn e co ro thất thểu trong vòng tay của mẹ ngồi bên bàn thờ ba. Hai ngày nữa, phiên tòa xét xử tên khốn kiếp đã cướp đi sinh mạng của ba diễn ra, tên khốn bị tù 10năm, xe e được trả về và nhà e được đền bù 400tr. 400tr hay 400ti thì cũng không tài nào đền nổi một mạng người vô giá! Mấy ngày sau e khá hơn một chút, nó thấy yên tâm hơn. Còn về công ty, ba e mất như rấn mất đầu, chị Vân tạm thời làm giám đốc, cái ghế đó thực ra của nó nhưng nó không muốn ngồi vào ngay vì sợ dị nghị, phải lập công đã rồi mới nhận thưởng được. Tối thứ 7, đang lìm dim sau ngày làm việc mệt mỏi thì điện thoại reo, nó lò dò mở mắt, là mẹ e

-Dạ con nghe!

-Huhu! Bảo Nam, cái Bóng lên xe đi đâu mất rồi, cô ngăn không được! Giúp cô với! Hức!

Nghe thế nó liền bật dậy

-Vâng vâng! Con biết rồi ạ! Con đi liền!

-Ukm! Hức!

Nó mặc quần áo vội rồi phi xuống nhà lấy xe lao đi. Nó sợ lắm, sợ e làm truyện đại đột, e mà làm sao chắc nó chết mất. Nó đi ga thật nhanh đến những khu sông hồ, điện cho e thì e không nghe máy. Nó biết tìm e ở đâu ở cái thủ đô rộng lớn này bây giờ? Đang hoang mang thì điện thoại reo, là a Mạnh

-Dạ e nghe a?

-Chú đến vũ trường XXX ngay đi, đàn e của a thấy Yến Mi vừa phi xe vào đó! A cũng đang đến đó đây!

Nó vui như mở cờ trong bụng

-Dạ dạ! E biết rồi, e tới liền ạ!

Tất mảy xong nó lao vun vút đi. Khi xe nó đi vào nhà xe thì a Mạnh và đàn e cũng vừa tới. Nó gật đầu chào tất cả rồi họ đi vào. Cánh cửa vừa mở ra là thứ nhạc ỉnh tai nhức óc buả vầy lấy nó, bọn choai choai đầu tóc xanh đỏ rũ rượi, ăn mặc hở hang đang nhảy nhót điên cuồng. Nó mặc kệ, a Mạnh ra lệnh cho đàn e rẽ lối đi tìm e. Kia rồi, e đang ngồi với bọn thanh niên trai gái ở một góc khuất, tiếng nhạc cũng đã bớt. Nó, a Mạnh và thuộc hạ chưa vội làm gì, đứng từ xa quan sát. E và lũ trâu ấy rồ uống bia ầm ĩ cả lên. Sau màn uống bia kia, nó không thể tin được vào mắt mình, thằng ôn ngồi bên cạnh e rút ra một túi trắng bé, nó nói vài câu gì đó e gật đầu. Thằng kia cười rồi lấy ra một tép ra, nó gật thót khi biết đó là cái gì, nó tức điên người lên khi thằng chó kia dám cho e dùng thứ chết người ấy mà tức e gật đầu dùng thử. Thằng chó kê mẫu giấy bạc lên gần mũi e, thằng đó chuẩn bị bật lửa thì “Vụtttt!”, một thứ gì đó từ đằng sau nó lao ra

-A..AAA! Á Á!

Tiếng thằng chó kêu với lũ con gái la oai oái vang lên, e cũng xanh mặt không kém.

-ĐKM! Thằng chó nào làm bước ra đây! Thằng ôn kia nhăn mặt quát lên vì bàn tay nó đang có một con dao găm thẳng vào. Nó và anh em lạnh mặt tiến lại, e nhìn nó tỉnh bơ, còn nó, bộ quần áo e đang mặc càng làm nó tức hơn, áo trễ ngực và chiếc quần đùi bạc sáng loáng ngấn cùn cùn. Nó tiến lại nắm mạnh tay e kéo đi

-Bỏ tôi ra! E vùng vằng

-Bỏ e ấy ra thằng chó! Một thằng đứng dậy nắm lấy tay giằng lại, vừa dứt thì một chai bia vô đầu thằng ôn

-AE! Đập chết lũ chó cho tao!

A Mạnh quát lên, tức thì gần 20 người anh em lao vào bốn thằng trâu. Nó lòi mạnh e ra ngoài mặc cho e vùng vằng

-Bỏ tôi ra!

E vùng vằng, nó kệ kéo e ra chỗ đường vắng tanh mới chịu thả tay

-E vừa làm cái gì thế hả?

-Làm gì thì kệ tôi, a làm gì có quyền xem vào!

-Ukm, a không là gì của e! Nhưng a không thể để e như thế được, e có biết thứ đó chết người không?

-Chết thì sao! Một đứa chỉ biết ăn bám và giết hại người khác thì sống để làm gì chứ!

-BỐP!

Một cái tát khá mạnh vào e, e thần thờ roi lệ ôm má nhìn nó, nó mắt đỏ hoe ôm lấy e

-A xin e đừng hành hạ mình như thế nữa! E làm vậy thì ba có sống lại được không? E như thế a đau và sợ lắm đấy e biết không?

Nghe những lời ấy e oà khóc lên ôm chặt nó

-Huhu! A oi ba đâu rồi, ba đi đâu rồi! Huhu!

Nó đẩy nhẹ e ra, lấy tay lau nước mắt cho e

-Thôi ngoan nào đừng khóc nữa! Ba đã không còn trên đời này nữa rồi e à! Nhưng còn a, a sẽ yêu thương và chăm sóc cho e mà Bồng!

-Huhu, e xin lỗi! E sai rồi!

Nó lắc đầu

-Không sao, vẫn chưa quá đáng mà! Xin lỗi vì đã làm e đau!

Nó đưa tay xoa má vừa tát e, e lắc đầu nắm lấy tay nó. Nó đặt tay lên vai e

-Yến Mi! A...a...a yêu e!

Cuối cùng nó cũng đã nói ra những lời từ bao lâu chôn dấu trong lòng. Còn e, nghe những lời ấy...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Nghe những lời ấy, đôi mắt e long lanh đầy hạnh phúc nhưng rồi vài giây sau e lạnh mặt và lại bật khóc

-Huhu! A cú đi!

Nói xong e thụi nó một phát đau điếng vào bụng

-A...AA!

Nó gập bụng nhăn mặt

-Huhu! A cú đi!

E hét lên rồi chạy đi

-Yến Mi, đứng lại nào!

Nó đuổi theo e thật nhanh. Một đoạn, nó ôm lấy được e từ phía sau, lờ đờ lên cả hai ngã dúi xuống đường

-Bỏ tôi ra!

E vùng vẫy lồng lộn thoát ra nhưng không được, nó vẫn ôm e thật chặt

-A không bỏ!

-A CÓ BỎ RA KHÔNG?

-Không bao giờ! Trừ khi e nói là e không yêu a thì a mới bỏ!

E quay lại ôm lấy nó, nó đang tay đón e vào lòng

-Huhu! Sao bây giờ a mới nói chứ? A có biết e đợi câu ấy bao lâu rồi không? A ác lắm! Huhu!

-A xin lỗi! Tại trước đây a quá nhút nhát, a sợ những lời đàm tiếu từ miệng lưỡi của thế gian! Nhưng bây giờ a mặc kệ, a không thể dối lòng mình thêm được nữa! A không thể để người con gái mà a yêu phải đau khổ thêm nữa! Yến Mi! A xin lỗi, là lỗi tại a!

-Huhu! A xin lỗi thì được cái gì chứ! A có biết khi ba e mất e cần a như thế nào không? Mẹ ôm e, nhưng người e muốn ôm và muốn nghe những lời an ủi nhất là a đấy! A dứt cho e vài miếng cơm xõng a bơ e luôn, e đau khổ lắm a biết không? A ÁC LẮM! E GHÉT A! E HẬN A! Huhu!

E đâm vào lưng nó nhưng yếu ớt. Tất cả như vỡ oà, nó mới là người quan trọng nhất với e, e cần nó mà nó lại...

-A xin lỗi vì đã làm e tổn thương! Nhưng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu! A YÊU E NHIỀU LẮM YẾN MI À!

-Huhu!

Nó vuốt ve e âu yếm, e cứ úp mặt vào ngực nó mà khóc, ướt cả áo nó. Hai người cứ ngồi ôm nhau giữa đoạn đường vắng. Một lúc sau e không khóc nữa, nó nâng đầu e dậy, vén gọn tóc rồi lau nước mắt cho e

-A yêu e!

-E cũng vậy! E yêu a!

Hai đôi mắt nhìn nhau đắm đuối, nó từ từ cúi xuống. Vâng, sau rất nhiều nụ hôn của hai người, đây là lần đầu tiên nó chủ động. Hai bờ môi quấn lấy nhau rồi lưỡi, e nằm im trong vòng tay nó còn nó xoa má e âu yếm, vị ngọt của nụ hôn hoà quyện vị mặn nước mắt. 10p sau hai người mới buông rồi mở mắt nhìn nhau

-E muốn nữa!

-Hihi của e đây!

Hai đôi môi lại tìm đến nhau, lần này nó hôn và liếm môi e nữa, e lim dim mắt tận hưởng. Một lúc sau nó mới bỏ e ra

-Eo ơi! Mồm a hôi quá à! E giả vờ rùng mình nhăn mặt

-Chê mồm người ta hôi á! Thế mà vừa nãy có đũa mút chùn chụt đấy hehe!

-Đáng ghét!

E đỏ mặt đắm yêu nó, nó mặt chạm mắt đánh môi với e, e cười tí mắt

-Về nhà với a nào! Chứ cứ ngồi giữa đường thế này, ai đi qua người ta tưởng là bệnh nhân tâm thần quá!

-Dạ! Hihi!

Nó đỡ e đứng dậy, nắm tay e kéo đi nhưng e không chịu

-???

E cười cười nắm lấy tay nó nũng nịu, nó biết ý lườm yêu e rồi cúi xuống

-Nào lên đây công chúa!

-Hihi!

E cười toe toét lên lưng nó. Tối tháng 11 khá lạnh, nó công e từng bước chậm rãi trên con đường rộng chan hoà ánh vàng của đèn điện

E cứ hôn hít cổ và ôm chặt lấy nó

-Nè!

-Dạ?

-Đừng ôm chặt quá, lưng a đau lắm đó hehe!

-Đáng ghét! Bảo Nam dâm dê!

E chồm lên cắn tai nó, nó để yên cho lành. Một lúc thì điện thoại reo, là a Mạnh

-Alô e nghe! Dạ xong rồi hả a? Vâng ok? Dạ, cô ấy không sao, ổn rồi a ạ! Vâng, a cho người đưa xe e về nhà cô Lan và báo cho cô ấy đỡ lo ạ! Vâng, bye a!

Xong nó lại tiếp tục công e. Trời về đêm càng lạnh và sương rơi. Nó đặt e xuống, cởi áo sơ mi ra mặc cho e, e cười hạnh phúc. Giờ nó không công mà bế e, thấy taxi qua, nó vẫy lại

-Bóng à! A có thể thế này bế e về tận nhà được! Nhưng a không thể để thứ quan trọng nhất của đời mình phải đi đêm hứng sương gió được! Minh lên xe e nhà, về nhà a sẽ bù đắp cho e, được không?

-Dạ hihi! E yêu a!

Nó cười đặt lên trán e một nụ hôn rồi bế e vào xe luôn. E nhắm mắt nũng nịu ngồi trong lòng nó, nó ôm chặt e vỗ về như truyền thêm hơi ấm cho e

-Hai đứa con đẹp đôi lắm! Chúc hai con hạnh phúc!

Bác tài nhìn hai người từ gương chiếu hậu cười hiền hậu

-Dạ! Con cảm ơn!

Nó cười với ông rồi ghé sát tai e thủ thủ

- Yêu Bồng của a lắm đó!

Nói rồi nó véo nhẹ má e, e mỉm cười rồi núp vào ngực nó nũng nịu và chìm vào giấc ngủ. Còn nó, hôm nay là một ngày rất rất vui sướng với nó. Nó đã vượt qua mọi rào cản để nói lời yêu thương với một người con gái và được cô ấy chấp nhận. Vâng, đó là một lời tỏ tình! Một lời tình tuy rằng có chút muộn màng nhưng đây hạnh phúc!!!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Khi taxi về đến cổng, nó phải chật vật mãi mới nhẹ nhàng bế e ra khỏi xe được vì e đã ngủ say trong lòng nó từ lúc nào rồi. Nó nhờ bác tài bấm chuông hộ, xong xuôi bác chào nó rồi lên xe. Một lúc sau mẹ e và chị Xuân ra, thấy nó bế e, hai người không khỏi lo lắng

- Yên Mi làm sao vậy con? Mẹ e và chị Xuân rom róm nước mắt

- Dạ không sao đâu, e ấy ổn rồi cô, chỉ là ngủ thiếp đi vì mệt thôi ạ!

- Ukm! Thôi vào nhà mau kéo lạnh con!

- Dạ!

Mẹ và nó vào trong, chị Xuân ở lại khoá cổng. Nó bế e lên lầu, tuy đến nhà e rất nhiều nhưng đây là lần đầu tiên nó đặt chân vào phòng của e. Một màu hồng bao kín và thơm dịu, nó đặt e xuống giường, đắp chăn cho e, hôn nhẹ lên trên e rồi nhẹ nhàng đi xuống. Lúc nó xuống đến chân cầu thang thì mẹ e cũng đi ra, trên tay là chai sữa

- Ra bàn uống nước đi con!

- Dạ!

Nó và mẹ e ngồi xuống

- Dạ con mời cô!

- Ukm! Con cứ uống đi, kệ cô!

Nó gật đầu

- May quá! Hôm nay có con và Mạnh không thì cô chẳng biết nhờ vả ai cả!

- Dạ không có gì đâu cô! Trách nhiệm của con mà! Ủa chú Hai chưa lên hả cô?

- Ukm chưa con! Chiều mai bác ấy mới lên!

- Dạ!

- Bảo Nam! Từ sau khi ba mất đêm nào Yên Mi cũng nằm mơ và khóc nhiều lắm! Con bé gọi tên ba và cả tên con nữa! Con bé đòi cô gọi cho con đến đây với nó, cô phải dỗ mãi nó mới nín và không đòi con đây! Trong mơ Yên Mi toàn kêu tên con thôi con biết không?

Nghe những lời ấy mặt nó trùng hấn xuống, tim nó lại reo đau đầy ân hận vì những ngày qua đã không quan tâm đến e

- Con xin lỗi cô, tại con vô tâm quá! Nhưng từ giây phút này trở đi cô an lòng ạ! Con yêu Yên Mi, con hứa sẽ yêu thương, chăm sóc và không làm e ấy phải đau buồn nữa đâu!

- Ukm! Có câu này của con cô yên tâm rồi!

- A ời! A đâu rồi? A đâu rồi? Huhu!

Tiếng gọi to của e từ trên lầu vọng xuống, nó và mẹ e đứng dậy

-Bảo Nam! Con lên với Bồng đi! Con bé đang rất cần con đó!

-Dạ! Mà cô không sợ con làm gì e ấy à?

-Làm gì là làm gì? Thằng quý! Lên mau không cô đánh đít mày bây giờ!

Mẹ e lườm yêu rồi cốc đầu nó

-Hihi!

Nó gãi đầu cười rồi phi lên tầng. Đến nơi nó thấy e đang tìm nó, ọc e đã mặc bộ đồ ngủ màu hồng rồi! Thấy nó, e mếu máo chạy lại ôm trằm lấy nó, nó đón e vào lòng

-Huhu! A đi đâu vậy?

-O a có đi đâu đâu! A ở dưới nhà nói chuyện với mẹ mà hi!

-Hức! E không cho a đi đâu hết, a phải ở đây với e! A có biết e sợ lắm không hả? Huhu!

-A xin lỗi! Thôi ngoan nào đừng khóc, a sẽ bên e suốt đời được chưa nào! Giờ để a bế Bồng của a vào phòng nhé!

Chưa nói hết câu e đã nhảy bổ lên co cả bốn cẳng ôm chặt lấy nó rồi, một tay nó đỡ e còn tay kia vỗ vỗ nhẹ đầu e âu yếm

Vào phòng, nó từ từ ngã xuống giường. E vẫn ôm nó chặt cứng và thỉnh thoảng giật nhẹ lên vì nấc. Nó nằm bên xoa đầu e, một lúc sau e không khóc nữa nhưng nấc thì vẫn còn. Nó nắm lấy e

-Bồng ơi a xin lỗi vì những ngày qua đã vô tâm không để ý đến e! Nhưng từ giờ a sẽ không để việc đó xảy ra nữa đâu! A yêu e nhiều lắm Yến Mi ạ!

Nói xong nó hôn vào trán e, lúc này mặt e mới giãn hẳn ra, tiếng nấc giảm dần. E ngược lên nhìn nó bằng đôi mắt long lanh pha chút ngái ngủ, nó cười hôn nhẹ vào môi e

-Bồng baby ngoan lắm! Nhắm mắt vào đi! A ôm e ngủ nhé tình yêu của a!

E cười tươi gồi đầu lên tay rồi áp má vào ngực nó nũng nịu, nó ôm chặt e hơn. E ngủ nhìn thật đẹp, làn mi cong vút chập vào nhau, cái mũi gọn xinh phả ra từng hơi thở dài thơm tho và ập ập, đôi môi mọng đỏ chúm chím khẽ chu lên cùng khuôn mặt trắng hồng bầu bĩnh càng làm e đẹp hơn. Nằm ngắm e mà nó không biết chán mắt, bây h nó và e gần thật gần, nó cảm nhận rõ từng hơi thở, nhịp đập con tim và sự chuyển động nhẹ nhàng của cơ thể e. Nó vui lắm, vì giờ đây e là của nó rồi, ở bên e nó thấy mình đàn ông và mạnh mẽ hơn, còn gì hạnh phúc bằng khi được lấy tấm thân và bờ vai ra để chõ che, chăm sóc và đùm bọc cho người con gái mình yêu chứ! Nó cười áp má mình vào má e rồi cũng chìm vào giấc ngủ. 5h30, e 2730 huyền thoại của nó kêu la ầm ĩ lên, nó giật mình tỉnh giấc. Chết tiệt nó không tắt báo thức, thế là cu cậu cứ gọi là đến hẹn lại “kêu” thôi. Vội vàng vợ lấy nhưng không kịp, e cựa mình mở mắt

-Chào buổi sáng e yêu! Xin lỗi vì đã làm e thức giấc hi!

-Tên kia! Ai cho mi ngủ trên giường của ta, lại còn ôm ta nữa hả? Biến ra mau hihi!

E cười tinh nghịch, biết là e trêu lên nó huà theo luôn

-Mi và mẹ mi cho ta đây! Hehe!

-Thả ta ra! Thả ta ra! E vờ vùng ra

-Không thả đây!

-Có ai không cứu tôi với hihi!

-Có a đây hehe!

-Thả ra! E chọc léc nó

-Never! Trừ khi mi nói mi yêu ta, ta mới thả!

-Hihi! E yêu a!

Được thế nó ôm e chặt hơn

-Thả e ra đi! Ta đã nói yêu mi rồi mà!...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

-Mi đã nói là mi yêu ta thì ta càng không thể bỏ mi ra được! Mi là của ta rồi haha!

-Huhu! Ứ chịu đâu! Chồng bắt nạt e! Huhu! E úp mặt vào ngực nó

-Uả? Mới yêu nhau thôi mà! Đã cưới đâu mà gọi chồng thế hả?

Nghe thế e ngẩng mặt lên luôn

-Trời, thế mà cũng đòi biết! Người ta yêu nhau ai chả xưng vợ chồng cả! QUÊ! PIÊ!

E lè lưỡi, còn mặt nó chuyển từ cầu hình bình thường sang thốn với chế độ “quê”!

-Ờ ờ!

-Mà nè! Hôm qua người ta ngủ có đỡ trò gì không đấy? Cái mặt kia nhìn rõ chữ dê kìa!

-Ec, đỡ trò gì! À hình như có! Nó giờ bàn tay lên

-Có hôn một tí, sờ một tí, xoa một tí, nắn một tí, bóp một tí! Đủ bàn tay rồi e này! Hehe!

-Đáng ghét!

E bặm môi nhéo hông nó, đau thấu trời xanh

-Ui da! Đùa thôi mà!

-Cho chừa cái tội dê đi hừ!

E lờm lờm nó, nó bật cười kéo e vào lòng

-Thôi nào không đùa nữa! Tối qua e ngủ ngon không?

-Dạ! Có hìhì!

-Ukm! Giờ mình dậy chào mẹ đi e!

-Dạ!

Nó đứng dậy, e lại nhõng nhẽo bắt nó đỡ dậy trông yêu phết. Khi hai người xuống thì mẹ e cũng lượn cừu âm chân kinh xong(đùa đấy) đang đọc báo

-Mẹ!

E reo lên rồi chạy tới sà vào lòng cô, mẹ e cười xoa má e

-Ukm con gái!

-Tối qua mẹ ngủ ngon không ạ?

-Ồ ngon! Cha bố cô có người ôm ngủ biết gì đến bà già này nữa!

-Hìhì!

-Dạ con chào cô! Giờ nó mới tiến lại

-Ukm! Chào con Bảo Nam!

-Dạ!

-Thôi hai đứa vào đánh răng rửa mặt rồi ra ăn sáng kéo nguội!

-Dạ! Đồng thanh

Trong nhà tắm, nó cứ nhìn e chăm chăm trong gương

-A in dèi ày? (Anh nhìn gì vậy?)

-Ấu óó! E e! (Đâu có! Hehe!)

Thế là e cúi xuống nhìn cô áo, thôi hết được xem miễn phí và cũng xong đời nó luôn rồi

-Ồ âm ê! (Đồ dâm dê!)

E lờm lại nheo nó, nó phọt cả kem đánh răng ra. Xong thì hai người ra bếp, hai tô phở tim cắt đã được múc ra. Nó cầm mặt mà ăn vì cứ hề ngẩng lên là nhận được ánh mắt rất chi là thiện cảm từ e. Nó để cho e rửa bát rồi chuồn lẹ lên phòng e “trốn”

Vào phòng e, giờ nó mới ngắm kĩ phòng e. Cũng chẳng khác gì phòng nó là mấy. Nó ngồi vào bàn học của e, thật là ngăn nắp nhưng mà toàn sách 12 thôi, vì e có thi đại học đầu mùa. Chợt có quyển nhật kí của e không khoá lại, quá tò mò nó cầm lên. Tuổi thơ của e quả là đơn độc và có thể nói là “tù túng” vì sự hà khắc của ba e. Và sự việc và cảm xúc của e từ khi gặp nó đến giờ đều được e ghi lại. Nhưng nhất là

-Ngày..tháng..năm!

Khi bị ng yêu đá mình cảm thấy đau khổ! Mình đã gọi cho a vì a vừa là thù và cũng thế coi là bạn, mình bị a ấy chửi cho một trận, nghe mà mình càng đau thêm, nhưng lại ngộ ra được rất nhiều. Mình và a đã uống, mình uống đến say mềm người ra không biết gì hết. A đã đưa mình về và chăm sóc cả đêm. Vậy mà đáp lại mình lại chửi a thật tệ và còn tát a nữa! Mình biết a bị tổn thương nhiều lắm! Chỉ vì chị hàng xóm không mặc quần áo cho mình và không hỏi đầu đuôi mình đã nghĩ xấu về a. Khi tất cả được giải toả thì mình thấy ân hận lắm! A là người đầu tiên mình cảm thấy có lỗi nhiều đến vậy! A chăm sóc mình chu đáo từng tí vậy mà mình lại.....haizz!

-Ngày..tháng..năm..!

Mk tổ chức sinh nhật cho chàng ngốc để xin lỗi a. A ấy không giận mình nữa hihi! Lúc dọn dẹp mọi thứ, tay mình chạm tay a và có lúc mặt hai đứa gần thật gần, mình có thể ngửi và cảm nhận được mùi hương cùng hơi thở ấm nóng của a. Lúc ấy tim mình đập loạn, mặt mình nóng bừng lên và cứ đần đần sao sao ý, a không đánh động có lẽ mình chết lịng ở đó! Không thể chối cãi! Mình thích a!

-Ngày..tháng..năm..!

Hôm a nằm viện! Mình lo quá, may là a không bị sao! Hôm ấy mình và a đều trao cho nhau nụ hôn đầu tiên. Đêm ấy nữa, mình sang ngủ với a vì sợ ma hihi! Lần đầu tiên mình ngủ chung với con trai. Tuy là lần đầu nhưng mình thấy rất an toàn khi ở bên a! Có phải là a đang bệnh nên không giám làm gì không? Không! Câu trả lời là không! A là con người đứng đắn! Sáng hôm sau a còn tá hỏa khi thấy mình nữa mà! Nhìn bộ dạng của a lúc ấy làm mình vừa yêu, vừa ghét vừa buồn cười nữa! Nhưng yêu chiếm tới 97% đó hi! Sau nụ hôn đầu tiên ấy mình đã...mình đã yêu a mất rồi!

-Ngày..tháng..năm..!

Mình theo a về quê! Họ hàng nhà a ai cũng thân thiện và tốt bụng cả! Mình không biết về là để gỡ ba mẹ! Nhưng rồi mọi việc vẫn diễn ra xuôn xẻ! Tới a đưa mình đi chơi, ở quê thật thích, khác xa thành phố! Tới hôm ấy a đã làm một việc không tưởng. Mình bị sặc nước, thế là a..a vuốt ngực mình luôn. Lúc ấy mình dò người ra vì lần đầu tiên người khác sờ ngực mình, cái cảm giác ấy lạ lắm, tim mình như muốn bắn ra ngoài luôn. Như thế đủ để mình cho a một cái tát nhưng mình biết a không cố ý! Mới biết a quan tâm tới mình rất nhiều! Mình yêu a nhiều lắm!..

Chưa hết nhưng đã đủ để nó cười tươi! Nó gấp lại thì một vòng tay ôm cổ nó, là e, này giờ nó chú tâm quá mà không biết e.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

...e vào phòng lúc nào mà nó không hề hay biết

-Ai cho a đọc trộm nhật kí của e hả?

E cười áp má e vào má nó

-E có khoá lại đâu mà bảo a đọc trộm! A đọc công khai chứ!

-Ghét a!

E cắn vào tai nó, nó cười kéo e ra phía trước rồi bế e vào lòng

-Không giận a chuyện vừa nãy à?

E không nói gì, lắc đầu mỉm cười rồi úp mặt vào ngực nó nũng nịu

-Sao cứ rúc vào ngực người ta hoài vậy?

-Tại thích hìhì!

Nó bật cười nựng nựng e trên tay. Rồi nó nâng e dậy cho đầu e tựa vào vai nó. Hai đôi mắt nhìn nhau không chớp, nó cười vuốt tóc e âu yếm, e thì thờ ơ và tìm lại đập loạn lên rồi. Hôm qua khác, giờ đây ngắm nhìn khuôn mặt trắng hồng không son phấn của e nó thay đau lắm, vì đôi mắt e thâm quầng đã giảm nhưng nhìn rất rõ. Nó hôn và liếm nhẹ lên đôi hai cánh cửa sổ tâm hồn đang bị ô màu ấy, xong nó bỏ ra, e mở mắt long lanh nhìn nó

-Ng yêu oi a xin lỗi vì đã làm e tổn thương! Nhưng từ giây phút này a không như thế nữa! A bên e, yêu thương và chăm sóc cho cả đời!

-Chồng nhớ đấy nhé!

-Rồi rồi chồng nhớ! Thề luôn!

Nói rồi nó giơ ba ngón tay lên

-Tôi Ng Nhật Bảo Nam hứa sẽ yêu thương cô Trần Thị Yến Mi suốt đời! Có nửa lời nào gian dối thì sẽ bị xe...!

E bịt miệng nó lại, khuôn mặt không giấu nổi niềm hạnh phúc

-E tin a! A không cần thề độc đâu! E yêu a!

-Hihi! Yêu vợ nhất đó! Nào a thưởng cho nhé!

-Hừ! Không thêm!

E vừa dứt lời ngay lập tức nó cúi xuống hôn e, e không chống cự mà đáp trả nồng nhiệt, đôi môi rồi hai cái lưỡi quấn chặt lấy nhau. Lúc lâu sau nó mới bỏ e ra

-Eo! Bảo không thêm mà cứ chùn chụt thế hả?

-Hihi!

-Nữa nhé e yêu!

-Dạ!

E đỏ mặt gật đầu lí nhí, nó cười rồi lại “cưng” e lần nữa. Giờ thì tay nó “giở trò” thật rồi, nhưng e không đẩy nó ra mà còn xoa má nó âu yếm

-Gét chồng! Mới nói yêu ng ta có một ngày thôi mà hôm nay cái tay đã nghịch ngợm rồi! Lại còn cái kia nữa chứ! Ghét!

E mở mắt lờ mờ yêu nó sau nụ hôn dài

-Hề! Bản năng mà e!

Nó đỏ mặt gãi đầu cười xoà

-Xì! Chồng hư lắm! Ứ' thêm chơi với a nữa!

E bấu môi rồi bật dậy đi ra khỏi phòng, còn nó thì lắc đầu cười. Một lát sau nó đi tìm e, đây rồi, e đang quỳ trước bàn thờ ba trong phòng, nó đi vào quỳ bên e. Hai ng nắm tay nhau im lặng, nhưng chỉ được một chút là e lại khóc

-Con bé này hay nhỉ? Ai đánh mà e khóc? Ngoan nào nín đi a thương!

Nó đặt tay lên vai xoay người e lại lau nước mắt cho e

-Yến Mi! Đừng khóc nữa e! E phải tự hào lên vì e có một người ba tốt nhất trên đời, ba đã dám dùng tính mạng của mình để cho e được sống! Vì vậy e phải biết trân trọng sự hi sinh của ba! Ba đã không còn nữa nhưng đã có a, a sẽ thay ba chăm sóc cho e, được chưa nào?

E cười gạt gạt cái đầu lau nước mắt nhìn dễ thương lắm

-Thôi không làm phiền ba nghỉ ngơi nữa! Hai đứa mình xuống phụ mẹ và chị nấu cơm đi!

-Dạ hihi!

Nó nắm tay e đi xuống, mẹ e và chị Xuân đang làm bữa, thế là họ nhập bọn luôn. Nó lại thể hiện tài nấu ăn và e cũng khoe năng khiếu của mình với món tũ: trứng luộc! Thời gian trôi qua thật nhanh, nhaoáng cái đã 11h20 trưa rồi. Họ quây quần bên mâm cơm, vị trí chính giữa vẫn để một bộ chén đũa cho một người đã mất nhưng vẫn ở trong tâm trí mọi người. Ăn uống xong, nó và e rửa bát, e làm ok lắm này, chỉ trong bồn rửa thôi mà ba cái bát cũng đi tong híc! Mặt e xị xuống xấu hổ buồn buồn nhìn tội lỗi. Xong xuôi nó đưa e vào phòng ngủ, e tí như bị còn nó lấy lap của e ra xem tình hình biến động trên sàn giao dịch và hoàn thành bản diễn thuyết và họp đồng. Lần này Thành Long họp tác với công ty nước ngoài lên nó sẽ cố gắng hết sức

Chiều thì chú Hai cũng lên, mang theo một bao khoai lang to tướng làm quà, đồ cũng là thứ ba e thích nhất. Nó rẽ về nhà tắm rửa sạch sẽ và dọn dẹp một tí rồi lại phóng đến nhà e ăn tối. Ăn uống xong, 20h nó đeo e đi chơi cho thoải mái. Trời tuy đã về đông nhưng cảm giác mát mẻ chứ không lạnh lắm! Nó thì quần sóc áo thun bó, e thì áo khoác màu hồng và chiếc quần đùi mang theo mùa hè đến giữa trời đông. Nó gửi xe rồi dẫn e đi chơi quanh hồ Tây. Trên đó còn rất nhiều người qua lại và quán vỉa hè cũng không ít. E đòi ăn nhiều thứ lắm, kem, chè, bim bim,...(vãi girl!). Mua xong, e lon ton phía trước, nó xách một túi to theo sau. Chọn một ghế đá, hai người ngồi xuống và bỏ đồ ra chén, vừa ăn vừa ngắm cảnh, món bim bim chấm kem của e ngon ra phết! Giờ hai người ngắm HN lên đèn với cái bụng no căng, trời hôm nay lắm sao ghê

-Cảnh đẹp thiệt chồng nhỉ!

E nói mà mắt e vẫn dán vào làn nước trong xanh, e đưa tay vén tóc nhìn thật xinh

-Ukm! Nó đẹp như e đó!

-Ghét! Chỉ được cái nịnh hót là giỏi!

E cười ngả đầu vào vai..

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

...e ngả đầu vào vai nó, nó đặt tay lên bờ vai bé bỏng của e, vuốt ve cánh tay trắng trẻo ấy

-Ba mua cho con cái này đi ba!

Hai người quay lại, là một cô bé với ba mẹ của e

-Ukm được rồi để ba mua cho!

Ba mua cho e ấy cây kẹo bông

-Công chúa của ba từ nãy đến giờ ăn nhiều quá! Cần thận đau bụng đấy!

-Ba nói đúng đó c0o gái, ăn nhiều cần thận chúng đánh nhau trong bụng đó! Mẹ cô bé thêm vào

-Dạ không sao, ba mua đồ cho con, con ăn khỏe lắm! Không sợ bệnh đâu! Hihi!

-Thế hả? Thương cho con gái của ba nè!

Ba e cười rồi thòm lên má e, e bé cười híp cả mắt

-Hihi! Con cũng thương cho ba nè! Chụt!

Cô bé thòm má a rồi véo một miếng kẹo đút vào miệng ba e ấy!

-Ba ơi đi chơi tiếp đi ba!

-Ukm! Đi thôi! Đi thôi bà xã!

-Dạ!

A ấy một tay bế con, một tay dắt vợ đi tiếp, thật là hạnh phúc, một gia đình nhỏ nhưng ấm cúng! Cả đời nó chỉ có ước muốn như vậy! Nó cười quay sang

e, e nhìn chăm chăm vào ba người ấy, nó biết những gì đang xảy ra trong e. Nó ôm e vào lòng

-Ơ a? E ngược lên nhìn nó ngơ ngác

-A xin lỗi! Trưa nay có nói là muốn nhìn và làm cho nước mắt e rơi nữa! Nhưng giờ hãy khóc đi e! Khóc thật to vào, e sẽ thấy nhẹ lòng đi rất nhiều đấy Bồng ạ! A thương nào!

Câu nói ấy của nó như đã châm ngòi cho quả bom nổ chậm trong lòng e và giờ đây nó vỡ oà

-Huhu!

E ôm chặt lấy nó oà khóc nức nở, nó vỗ vỗ nhẹ đầu e để an ủi, e cứ úp mặt vào ngực nó mà khóc. 15p sau e mới thôi, chỉ còn những tiếng nấc. Nó nâng đầu e lên

-Hết chưa? Để a lau cho nào, nước mắt nước mũi tèm lem hết rồi này!

Nó lấy giấy lau cho e

-Hihi! Hức hức!

E vừa nấc vừa cười nghe đáng yêu lắm, nó cười rồi lại ôm e vào lòng, nó chỉ tay lên trời

-E có nhìn thấy hai ngôi sao sáng quắc gần chúng mình nhất không?

-Dạ có!

-Ukm! Đó là ba và a Thiên đó e! Họ đang ở trên thiên đàng dõi theo e đó! Vậy e đừng buồn nữa nhé! E vui và sống khoẻ thì hai người mới xin Thượng Đế ban phúc lành xuống cho e chứ đúng không nào?

-Dạ hihi!

-Kia nữa! Một ngôi sao gần phía e kia, nó cũng đang rực vàng đó, thấy không?

Nó lại chỉ tay ra, e cười gật đầu

-Ngôi sao ấy là e đấy!

-Hihi! E cười tí mắt

-A sẽ đặt tên cho nó là Bồng Bụt Bấm hehe!

-A chê e béo hả? E chu mỏ lên lườm nó

-Đâu có! E mỉm mỉm a càng thích!

-Sao đặt thế?

-À, câu trả lời rất đơn giản! A đặt thế vì trên người e cái j nó cũng bự cả haha!

Nó bật dậy chạy đi luôn

-Á! Đáng ghét, đồ dê già! Đứng lại cho e!

E đuổi theo nó

-Hehe! Đuổi a đi nào Bồng Bụt Bấm!

-Hừ! Bắt được thì chết với e! Đứng lại!

-Ngu gì mà đứng lại! Hehe!

Nó và e đuổi nhau quanh các gốc cây rồi rượt như máy bay B52 lượn lờ trên vỉa hè, ai đi qua nhìn thấy cũng đều lắc đầu cười hai đứa. Đúng là đôi lứa mới yêu mà, con trẻ quá à nhầm trẻ con quá.....

-Bồng ơi! Ngủ chưa e? Thấy e chưa mình nó với tay bật đèn ngủ lên

-Gì vậy chồng?

E nhăn mặt mở mắt ngái ngủ ra nhìn nó

-Ngày mai e ngủ với mẹ nhé! A về chung cư ngủ! Chứ thế này a thấy không tiện!

-Ừ ừ! E muốn ngủ với chồng cơ!

E xị mặt áp má vào ngực nó nũng nịu tỏ vẻ giận dỗi

-Thôi nào e! A biết, a cũng muốn lắm chứ! Nhưng e hãy hiểu cho a, mẹ e và mọi người quen biết thì không sao rồi! Còn miệng lưỡi thế gian thì không biết được! A không muốn mình bị gọi là thằng đào mỏ, thừa nước đục thả câu, bị rửa là thằng núp váy đàn bà e hiểu không!

E nhìn nó, ánh mắt nó lúc này rất nghiêm túc

-Dạ! E hiểu rồi! E xin lỗi!

-Ngốc! E có lỗi gì mà phải xin chứ!

-Hihi!

-Ukm! Mẹ lúc này đang rất cần e đó! Ba e mất đi đã để lại trong lòng mẹ một sự hụt hẫng và tổn thương quá lớn rồi! E phải bên mẹ, dùng đôi vai ra chõ che, bảo vệ cho mẹ như a đối với e có biết chưa hả?

-Dạ! E biết rồi mà! E chu mỏ lên gật đầu lia lịa

-Ukm! Bỗng ngoan lắm! Thôi ngủ ngon công chúa của a!

-Hihi! Chồng yêu ngủ ngon!

Nó hôn lên trán e, e cười núp vào người nó như con mèo con! Hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon và đợi chờ những điều sắp đến với họ từ ngày mai!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Một tuần làm việc mới lại bắt đầu. Thứ 3, ngày công ty nó làm việc với tập đoàn của Pháp. 8h, cuộc họp bắt đầu, có đông đủ của hai bên, mẹ e tới dự với vai trò là chủ tịch hội đồng quản trị và e nữa. Chị Vân là người điều hành cuộc họp. Đầu tiên là bên B họ thuyết trình mục đích khi đầu tư vào Việt Nam, đại diện bên ấy là một người đàn ông tên Tuấn tầm 50t, giọng nói rất chi là dạn dày kinh nghiệm. Khi xong đến bên A của nó, nó đứng dậy

-(O_O)! Đôi mắt ông ấy không khỏi ngạc nhiên khi thấy nó, nó nhận ra sự coi thường và khiêu khích trong ánh mắt của ông, nhưng nó không sợ, tất cả đã sẵn sàng. Như lần đầu tiên, nó làm rất tốt, giải đáp được toàn bộ thắc mắc của bên B mà không một lần nhú mày, tất nhiên người đặt ra nhiều câu hỏi nhất không ai khác chính là ông T. Buổi họp kết thúc sau 2h làm việc, kết quả họp đồng trao tay

-Họp tác vui vẻ !

Ông T đưa bản họp đồng và chìa tay ra

-Dạ! Họp tác vui vẻ!

Nó cười đáp lễ. Sau buổi họp đó là bữa trưa chúc mừng rồi. Trong bữa tiệc, mọi người đi lại chúc mừng nhau, ông T cầm ly rượu vang tiến đến chỗ nó và e đứng, ông chạm cốc với nó và e

-Khá lắm chàng trai! Xin lỗi vì ban đầu ta có chút xem thường và gây khó với cậu!

-Dạ không sao thưa bác! Con rất thích và ngưỡng mộ phong cách làm việc cũng như sự hiểu biết của bác đấy ạ! Nếu có dịp con mong bác chỉ bảo thêm!

-Khà khà! Ta rất sẵn lòng!

Kết thúc một ngày làm việc thành công mỹ mãn, sau khi tiễn bên kia lên xe, việc đầu tiên nó làm là đi photocopy bản họp đồng vừa kí kết. Về đến nhà e, nó đi ngay lên lầu. Trịnh trọng đặt tờ photocopy lên đĩa, nó thắp hương cho ba e

-Ba ơi! Con lại lập công rồi nè!

Trong làn khói hương, ông như cười với nó. E từ trong đi vào tiến quỳ bên nó, nó cười cầm tờ giấy lên rồi nắm tay e đi xuống dưới. Tờ phôtô cháy, gió lửa mạnh làm tàn đỏ rực bay lên cao tít, nó và e đưa mắt nhìn theo

- Bao giờ thì ba nhận được vậy chồng?

- A không biết! Nhưng mà nhanh thôi Bồng ạ!

- Nhận được ba vui lắm đó! E quay ra nhìn nó

- Hehe!

- Bồng ơi vào giúp mẹ một tay nào!

- Dạ! Con vào liền!

E nói to rồi quàng tay lên cổ nó, nó cười ôm nhẹ eo e

- Hihi! E tự hào về a lắm! Yêu chồng nhất đó! Chụtttt!

E đỏ mặt lạch bạch chạy vô trong, nó đứng ở đấy. Phóng tầm mắt ra xa phía chân trời, hoàng hôn đã quá nửa

Sau lần ấy nó đã đủ để nó ngồi vào chiếc ghế giám đốc. Nhưng mẹ e cho nó làm phó thôi, còn e mới là giám đốc. Nó rất hiểu vì sao mẹ e làm thế, không phải vì bà không tin tưởng nó mà là bà không muốn nó phải chịu lời ra tiếng vào! Tuy thế nhưng quyền điều hành tập trung trong tay nó hết rồi. Chị Vân và những nhân viên khác lễ phép với nó làm nó thấy ngượng nhưng lại thích ^^! Làm giám đốc điều hành của tập đoàn lớn thực sự là thử thách lớn với nó, nhưng sẽ cố gắng hết sức, vì nó không đơn độc mà có rất nhiều người đang kề vai sát cánh cùng nó, nhất là e, người con gái nó yêu thương! Nó cũng đến ở nhà e thường xuyên hơn, tiện để thông báo tình hình công ty cho mẹ e biết. Tuần đầu làm việc từ khi nó “lên chức” áp lực rất lớn, ngày nào nó cũng phải phê duyệt đồng báo cáo, nó hơi xuống sức vì mệt mỏi. Buổi trưa

- Alo a nghe nè Bồng!

- Tí chồng về ăn cơm nhà! Hôm nay mẹ nấu nhiều món ngon lắm!

- Ok baby tí a về! Bye e!

- Hihi! Bye a!

Xong giờ làm, nó phi như bay về nhà e. Họ quây quần bên mâm cơm, mọi người cứ gap liên tiếp cho nó. Nhưng chỉ ăn được vài miếng thì điện thoại reo, nó cầm lên, nghe xong nó thở dài

- Con xin lỗi! Phán xương có chuyện, con phải đến ngay! Cô và mọi người ăn đi ạ!

- Ukm! Cố gắng nhé con trai! Mẹ e trùng giọng hẳn

Nó chào, xoa má e một cái rồi đi ra

- Khô thân thẳng bé! Dạo này tôi thấy nó xanh quá!

Chú Hai nói làm ai cũng buồn, e ăn có bát cơm rồi lui thủ đi lên phòng. Gặp một tí sự cố nhưng nó đã giải quyết ổn. Quá giờ, nó cũng chẳng muốn ăn nữa, lại vô phòng chiến đấu với một đồng giấy tờ trên bàn. 6h30 tối, nó mới về

- Đã về đây hả con? Mẹ em hỏi

- Dạ!

- Ukm! Con đi tắm đi rồi ra ăn cơm!

- Dạ!

Nó cười nhạt rồi uể oải xách cặp lên phòng e. Đặt lên bàn rồi nó nằm vật ra giường. Cửa phòng mở, nó đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn ra, là e. Thấy nó, e xì mặt tiến lại nằm bên nó

- Bồng của a bị sao thế?

Nó đưa tay vuốt tóc e, thật thơm và mềm. E không nói gì, lắc đầu rồi áp má vào mặt nó nũng nịu

- E xin lỗi! A mệt mà e không làm gì được!

Đôi mắt e rom róm nước, nó bật cười xoa đầu e

-Ngốc ạ! Không biết thì không có lỗi! Tại tuần đầu a chưa quen thôi!

E hơi nhắc nhẹ người chống tay

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thử Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

...cầm vuốt tóc nó

-A có mệt lắm không?

-Có, mệt lắm đó! Nhưng sẽ hết mệt nếu như e hôn a hehe!

Nó đá đầu ai dè e cúi xuống thật, hai đôi môi quần lấy nhau. Lúc lâu sau e mới bỏ nó ra

-A đỡ mệt chưa?

Nó lắc đầu ngoáy ngoáy, e lờm yêu nó rồi lại nhắm mắt. Tay nó không yên được nữa rồi

-Đáng ghét! Bao mệt mà cái tay a cứ ngo ngoáy thế hả?

-Hehe!

-Cái mặt a sao mà ghét thế không biết nữa!

E lờm lờm nó, nó cười tí mắt kéo e vào lòng và thiếp đi lúc nào không biết. Nó lờ dờ tỉnh dậy sau giấc ngủ mê mệt, cầm điện thoại lên, mới có 23h45. Nó bật đèn, quay sang thì e vẫn nằm gọn bên cạnh nó ngủ ngon lành. Nó thấy thật hạnh phúc khi e luôn kề bên nó. Nó véo má e, nhẹ nhàng nâng e lên rồi đi ra khỏi phòng. Từ nhà tắm đi ra, hưởng thụ cái cảm giác sáng khoái được có vài chục giây con đười ươi đã ập tới bủa vây lấy nó, thế là nó mò vào trong bếp. Chợt thấy có dáng người trắng trắng đang ngo ngoáy trong đó, tưởng là trộm nên nó vơ lấy cây chổi sắt từ từ tiến lại. Nó giờ vù khí lên và

-Tạch!

Đèn bật lên, “tên trộm” giật bắn người quay lại, vâng không ai khác đó là e, còn đang gặm dở miếng sườn mới ghê chứ!

-Á à! Bắt được tên trộm ăn vụng nhà!

-Hìhì! Tại e đói quá!

E gãi đầu cười xoà, đúng thôi vì e cũng nhịn từ chiều tới giờ còn gì. Giờ nó mới nhìn rõ e, e mặc chiếc váy hai dây trắng làm nó tí xịt máu mũi

-Uà e dậy từ khi nào thế?

-Dạ vừa nãy! Không thấy a đâu e sợ quá nên đi tìm. Thấy nhà tắm sáng đèn và có tiếng nước dội, biết là a ở trong! Thế là e vào đây, đói quá à! E chu mỏ lên trông yêu chết đi được

-Thế mà không dội a, được lắm! Nó vờ lờm e

-Hìhì!

-Hìhì! Đùa thôi! A cũng đói! Mình ăn cùng luôn e nhá!

-Hìhì!

Thế là nó và e mỗi người một tô com nguội đầy oặc với sườn chua ngọt và cà rốt xào, hai đứa đút cho nhau ăn. Xong nó và e rửa bát rồi lên phòng, e nằm còn nó ngồi đánh lap trên giường, bên cạnh là cốc cà phê pha đặc nóng hơi thơm phức

-A yêu không ngủ à?

-Có chứ! Nhưng mà a phải hoàn thành nốt bản kế hoạch này cho xong đã, mai có cuộc họp e à!

-Dạ! Chồng nhớ phải đi ngủ sớm nhé, dạo này e thấy a xanh lắm!

-Rồi rồi! Yêu Bồng của a nhất! Nhắm mắt vào ngủ đi nào!

-Dạ!

E nhắm mắt gối đầu lên đùi nó, nó kéo chăn mỏng đắp cho e rồi lại dán mặt vào màn hình máy tính. 30p sau thì cũng xong, nó tắt máy rồi vươn vai một cái cho thoải mái. E út như bị không biết gì hết, nó cười quàng tay ra sau gáy làm gối ngửa mặt lên trần nhà nghĩ ngợi lung tung, vì lung tung lên nó cũng díp mắt lại lúc nào không hay. Cô lên chàng trai trẻ, tất cả bây giờ chỉ là sự khôi đầu thôi, tương lai huy hoàng còn đang thênh thang đợi chờ cậu khám phá và chinh phục ở phía trước đó.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Thời gian trôi qua nhanh thật và xóa đi nỗi buồn cũng chẳng kém, thoát cái đã qua 49 của ba e rồi. Cuộc sống của nó và mọi người trở lại bình thường, nó đã quen và hoà nhập với nhịp sống của một chàng phó giám đốc trẻ tuổi, bận việc nhưng vẫn không quên chăm sóc cho người con gái của nó. Trưa, nó gọi cho e hơn chục cuộc mà toàn thuê bao

-Con bé này đi đâu được nhỉ?

Nó lắc đầu ngán ngẩm bỏ điện thoại xuống tiếp tục làm việc. Một lúc điện thoại reo, nó mừng rỡ cầm lên, tưởng e gọi nhưng không phải, là mẹ e

-Dạ! Con nghe nè mẹ!

-Yến Mi có ở chỗ con không?

Mẹ gọi mãi mà nó tắt máy hoài!

-Dạ không mẹ! Con cũng đang sốt ruột về cô ấy từ sáng tới giờ đây!

-Ukm! Trưa nay hai đứa về ăn cơm nhé!

-Con xin lỗi! Trưa nay con phải ở lại công ty làm nốt bản kế hoạch để chiều họp ạ! Nhưng con sẽ gọi cho Bồng bảo e ấy!

-Ukm! Thế thôi được rồi! Nhớ ăn trưa đúng giờ nha con trai!

-Vâng! Bye mẹ!

-Uk bye con!

Nó tắt máy và tiếng lạch cạch từ bàn phím lại vang lên. Mọi thứ hoàn thành nhanh hơn nó nghĩ, hãy còn sớm lên nó xuống lấy xe trở về trung cư lấy ít đồ. Nó và gửi xe, chào hỏi bác Quân vài ba câu rồi đi lên. Tới phòng, lạ thay là cửa không khoá, tưởng trộm lên nó nhẹ nhàng đi vào. Đi đến giữa

-A..AA!

Nó giật mình quay về phía nhà tắm, là e, e đang mặc tạp dề, sau là áo phông vàng và quần bò xanh từ trong đi ra

-Ghét chồngng! Làm e giật cả mình! E lùm yêu nó

-E đi đâu từ sáng tới giờ thế hả, a điện không được?

-E ở đây chứ ở đâu!

E chu mỏ lên

-Thế sao không gọi cho a! Ở đây mà cửa cũng không khoá, hay quá ha, phô trương quầy hàng miễn phí mời mấy a tới lựa rồi mang đi hả? Nó lùm e

-E xin lỗi! Tại điện thoại e tắt nguồn e không biết! Hi! E gãi đầu cười xoa

-Hừ!

Nó đáp cặp xuống ghế rồi đi vào nhà tắm thay đồ cho mát. Xong nó đi vào bếp tính nấu cơm cho hai người ăn trưa. Nhưng vừa vào thì nó há hốc mồm ra, bếp nhà nó lộn xộn, xoong nồi, dao thớt vất đầy lên bồn, rau dưa tứ lung tung cả, nước màu nước mè be bét trên sàn bốc mùi ghê cả mũi, lại còn cái túi đen chất gần đầy mảnh vỡ của bát đĩa nữa chứ

-Trần Thị Yến Mi cô vào đây cho tôi!

-Dạ!

E thùng thảng tiến vào, nó quay ra nhìn e bằng đôi mắt hình viên đạn. E tỉnh bơ, lấy ngón út ngoáy mũi ngo ngoáy cái đầu nhìn sang hai bên đánh trống lảng nhìn ghét lắm

-Không vô giúp một tay dọn cái đồng này còn đứng đây mà ngoáy hả?

-Hihi!

E gãi đầu tiến lại. Gần nửa tiếng sau mới xong

-Cả buổi sáng của e đấy hả, được đấy!

Nó vừa xếp xoong nồi vừa lườm e

-Hihi! E tính nấu cơm cho chồng ăn làm chồng bất ngờ, nhưng giờ hết rồi!

-Rồi! Tí mà không ra hồn chết với tôi!

-^^!

10p sau mâm cơm được dọn ra, có thịt kho, khoai tây xào và canh chua cá

-Nhìn cũng không đến nỗi nào đấy nhỉ? Nó nhìn mâm cơm rồi nhìn e nói

-Chuyện! E mà lì!

E vênh mặt tự hào, nó véo má e, e cười tít mắt. E xới cơm rồi gấp thịt và khoai vào bát cho nó

-Xem nào!

Nó cho vào ăn thử, e long lanh nhìn nó chờ đợi. Vừa đưa vào, vị sượng sùng của cơm, mặn lắm của thịt kho và khoai tây cứ tăng dần lên theo từng cái nhai của nó

-Có ngon không a?

E chớp chớp đôi mắt nhìn nó há hức, nó khẽ nhăn mặt nuốt cái ực, rồi nở nụ cười tươi nhất có thể

-Hihi! Chồng ném thử món cá nấu này đi!

E nói rồi múc một muôi, thổi thổi rồi cho nó. Dạ vâng cảm xúc dâng trào trong nó khi uống muỗng canh ấy, nước mắt nó trào ra vì quá...cay!

-A bị sao zở?

-Không! Tại a hạnh phúc quá đấy mà! Nó lấy tay lau nước mắt

-Hihi!

E cười măn nguyện xới cơm cho mình. Giờ để tác giả chính thưởng thức tác phẩm của mình. Vừa cho vào miệng, e đã nhăn nhó. E nhìn nó rồi cúi gằm mặt xuống mà nhai. E buồn rầu múc một muôi canh, vừa xong e bật miệng bật dậy đi vào nhà vệ sinh, nó bỏ bát cơm xuống, 3,4 rồi 5p sau không thấy e ra, nó đi vào, đẩy rồi, e ngồi khoanh tay bó gối úp mặt khóc đầm đúi ở góc nhà tắm

-O e!

Nó hốt hoảng đến bên e, e khóc to hơn, nó lấy lau nước mắt cho e

-Con bé này hư quá! Sao tự dưng khóc thế hả? E ôm lấy nó

-Huhu! E xin lỗi! E muốn tự tay nấu cơm cho a ăn nhưng nào ngờ! E sợ chồng mắng! E xin lỗi, e đúng là con vô dụng mà huhu!

Nó cười ngồi bệt xuống nền rồi bế e vào lòng

-Thôi nào không khóc nữa! A có nói là giận e đâu cơ chứ! E nấu cho a ăn, a vui còn không hết lấy đầu ra massage e được ngốc ạ!

Nó nựng nựng rồi cúi xuống hôn nhẹ vào môi e

-Cái gì cũng phải từ từ, có thất bại thì mới có thành công đúng không nào! Hôm nay e nấu chỉ đỡ một chút xíu thôi, dần dần mới ngon được chứ! Ngốc lắm! Có thể thôi mà đã cho mình vô dụng rồi! A cảm e không được nói mình là kẻ bất tài nghe chưa?.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

-Dạ! Mặt e vẫn xị nhìn rất đáng yêu!

-Nào cười cái xem nào! Bông của a cười đẹp lắm đó!

-Hihi! E lấy tay quạt cả nước mắt nước mũi rồi cười thật tươi với nó

-Thế chứ! Ngoan lắm! Thương cho e nè! “Chụt!”

-Đáng ghét! Chồng chỉ giỏi lựa thời cơ là làm tôi thôi à!

E đỏ mặt đầm nó một phát

-Hề hề! Đúng lúc đúng chỗ thì mới không có cảnh răng lợi chia ly chứ e!

-Xí! E lẽ lười, nó cười nắm lấy tay e

-A..! E nhăn mặt

-E sao vậy?

-Dạ không sao? Hồi sáng thái thịt không may bị đứt tay thôi ạ!

Nó cầm tay e lên, một vết đứt rõ dài ở đầu ngón trỏ nhưng không sâu cho lắm

-A thương Bông của a nhiều lắm đó!

Nó hôn lên vết thương rồi lên trán e, e cười hạnh phúc ngã vào nó nũng nịu. Nó đưa e vào phòng băng ngón tay lại

-Hôm nay a vui lắm, thật đấy! Hai đứa chúng mình xem đây là một chút kỉ niệm tình yêu e nhé!

- E nhìn nó bằng đôi mắt long lanh tỏ ra rất chỉ là bức xúc à nhằm cảm động. Nó cười xoa má e rồi rút điện thoại ra, mới có 11h10 thôi

- Vẫn còn sớm lắm e à! Thôi mình ra dọn rồi về ăn cơm với mẹ đi! Hồi sáng mẹ có dặn đó!

-Dạ! Hihi!

Nó nắm tay e đi ra, thu dọn xong tàn cuộc của chiến tranh, e và nó xuống lấy xe về nhà ăn cơm. Mẹ e mừng lắm khi thấy hai đứa cùng về. Cơm nước xong, nó và e lên lầu nằm nghỉ một lúc. Nó chống tay vào cằm nằm ngắm và vuốt ve e, e thì gối đầu vào tay và nhìn nó âu yếm

-Chồng oiii! Giọng e ngọt sớt

-Hử? Nó cười xoa nhẹ tóc e

-Chồng không giận e chuyện sáng nay thật chứ!

-Trời! Thật công chúa bé bỏng của a ạ! Lại hỏi ngớ ngẩn! Giận e lấy ai yêu a đây! A còn phải mất vài năm để nấu gọi là tạm được nữa là hi!

Nó nheo mắt e, e lại tút đôi mắt to tròn lên

-Thế chồng dạy e được không?

-Tất nhiên rồi! Sau này a và mấy con cún con của hai đứa còn phải ăn cơm e dài dài mà! Hihi!

-Hihi!

Bên e một lúc nữa thì cũng đến giờ làm

-A phải đi làm rồi! E ở nhà ngoan nhé!

-Dạ! Để e đưa chồng ra xe nha!

-Ukm! Hihi!

Nó và e xuống dưới, mẹ đang ngồi xem thời sự

-Dạ thưa mẹ con đi làm!

-Ồ! Đi cẩn thận nha con! Mà tối thích ăn gì để mẹ nấu!

-Dạ! Canh chua cá mẹ ạ!

Nói xong nó quay ra nháy mắt nhìn e cười cười, e bặm môi véo hông nó một phát, nhưng lần này không đau đâu vì e yêu nó mà!

-Ukm! Thôi con đi đi kẻo muộn!

-Dạ!

E xách cặp cho nó ra tận cổng. Lên xe, e chỉnh cà vạt và cổ áo cho nó

-A đi nha Cún!

-Cún???

-Ukm! Giờ a sẽ gọi e như thế! Vì e xinh đẹp, đáng yêu như con cún con vậy!

-Dạ! Hihi!

E đỏ mặt tùm tím cười. Nó nở má rồi kéo e lại gần nó, ghé sát tai e thủ thỉ

-Lên ngủ đi e, lấy sức tối a đưa đi chơi nhé! Yêu bà xã của a nhất! “Chụt!”

Nó cười rồi vụt xe đi, bỏ lại e đứng đơ như động cơ chết máy. Phải gần 5p sau bộ xử lý trung tâm của e mới hoạt động bình thường. E đóng cổng rồi lạch bạch đi thẳng lên phòng. Ngồi vào bàn học, cầm bút lên xong e chống tay vào cằm cười một mình như con dờ, rồi e nắn nót từng chữ mình trên trang giấy trắng tinh và thơm tho. E viết vào đó phần tiếp theo của cuốn nhật kí mang tên: “Hạnh phúc trời ban!”.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Vậy là 1 năm nữa sắp qua, mùa giáng sinh lại đến. Ở trên những con phố tập trung dân theo Đạo, người ta giăng đèn, trang trí cây thông chào đón Noel và năm mới. Cuối tháng 12, trời ngày một lạnh thêm nhưng nó vẫn thấy ấm áp vì e luôn bên cạnh trao yêu thương và sưởi ấm trái tim nó. Hôm nay là 24/12, ngày Thiên Chúa giáng sinh và cũng là ngày mà trên trần gian, một nàng công chúa ra đời. Ngày hôm ấy nó vẫn tất bật với công việc nhưng là buổi sáng thôi, còn lại nó dành toàn bộ công sức để làm việc khác quan trọng hơn à mà không, phải là việc quan trọng nhất mới đúng. Khi những thứ ở công ty đã ổn thỏa, 11h30, nó lên xe trở về nhà. Trước lúc ấy e có gọi nó về ăn cơm nhưng nó nói dối là đi Hải Phòng xem đất rồi và hứa tối sẽ về đưa e đi chơi, tuyệt nhiên e tin ngay. Từ siêu thị đi ra, nó lẹ khệ bệ thùng giấy to đặt lên xe, những thứ cần thiết để làm lên buổi tối bất ngờ. Về đến phòng, quên cả ăn, nó bắt tay vào làm luôn. Đầu tiên là xếp và dán chữ dạ quang lên tường, gọi là có tí am hiểu về màu sắc nên nó làm khá ổn, nhưng cũng mất không ít thời gian để hoàn thành. Xong

-Cũng đẹp đấy chứ nhỉ!

Nó khoanh tay trước ngực ngắm nhìn thành quả, gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Tiếp theo là thổi bóng bay, cũng may là nó mượn được cái bơm xe đạp của bác Q bảo vệ không thì dù có phòng má tròn mắt, hít căng đầy lồng ngực cổ mà thổi nó cũng chẳng làm mấy quả bóng bay đầy hơi lên được. Buộc xong mấy

chùm bóng bay, nó để gọn vào một chỗ rồi lấy điện thoại lên

-Alô! Một giọng nữ vang lên

-Dạ con chào cô! Con là Bảo Nam, sáng nay con có đến quán để đặt bánh ạ!

-Ukm! Rồi rồi! Thế mấy giờ con đến lấy?

-20h! Có kịp không cô?

-Ừay! Sao lại có với chả không kịp, 5h chiều con đến lấy vẫn ok!

-Dạ! Hihi! Thôi cô giúp con ạ!

-Ukm! Bye con!

Nó tắt máy, cổ lên chàng trai trẻ, kết băng kim tuyến nào! Khi đã trang trí khắp cái phòng chính giữa cho lộng lẫy một tí. Xong xuôi, giờ úp bát mì cho ấm dạ đã rồi làm gì thì làm. Vừa ăn nó vừa chắc mẫm e sẽ sung sướng và hạnh phúc cho mà coi, chỉ nghĩ thôi cũng làm nó cười một mình như thằng điên ý. Tưởng rằng một bữa tối hoàn hảo phải làm rất nhiều việc nhưng nó không thấy thế, căng bụng rồi, giờ ngủ một giấc đã, lấy sức khỏe để chiều chiến tiếp

4h chiều nó tỉnh dậy, vươn vai một cái cho sáng khoái rồi nó phi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt cho tỉnh ngủ. Xong nó lê xác vào bếp phanh phui đông đồ trong tủ lạnh mua từ trưa. Sau 2 tiếng, thức ăn đã khúc nào ra khúc đấy, chỉ chờ lên chảo là ok. Giờ nó đứng lấy tay cạ cạ vào cằm suy nghĩ

-Chữ rồi, trang trí rồi, đồ ăn rồi, quà tặng có rồi, bóng bay rồi, bàn tiệc cũng ok rồi! Còn thiếu gì nữa nhỉ?

-A! Chết cha! Chưa mua hoa và nến!

Như nhà bác học vừa nghĩ ra thứ gì đó, nó búng tay một phát, vội vàng vào thay đồ rồi lao xuống nhà lấy xe phóng vụt đi. May quá 5 rưỡi chiều chợ hoa vẫn nhộn nhịp, nó tiến lại chỗ to và nhiều nhất

-Cô gói cho con 1 bó 99 bông hồng không hơn không kém! Tí con qua lấy ạ!

-Ukm! Cô gật đầu

Nó quay đầu xe vô siêu thị gần đấy mua nến và một chai rượu vang, vâng lại là con số 99 cho những cây nến đỏ rực. Nó quay lại chỗ vừa nãy

-Hoa được chưa cô?

-Đây nè con!

Bà cô đưa ra 1 bó to tướng

-Tặng vợ hả?

-Dạ cô! Hihi!

Nó đón lấy bó hoa thơm ngát, gửi tiền, chào cô rồi nó rò ga, trên đường về nó còn mua thêm rất nhiều bìa cứng nữa. Dính nến lên bìa rồi giăng ra khắp nhà. Buổi tối cuối cùng cùng đến, tám giờ xong, nó lên xe đi lấy bánh, đến tiệm

-Con chào cô!

-Con là Bảo Nam phải không?

-Dạ!

-Ukm thế đợi cô một lát!

-Dạ được cô!

Cô cười rồi đi vào, sau đó cô ra ngay, trên tay là hộp giấy khá to

-Của con đây!

Nó gật đầu đón lấy rồi mở nắp ra

-Đẹp lắm cô ạ! Đúng là người đẹp thì làm bánh cũng đẹp! Hihi! Nó gật đầu tỏ vẻ hài lòng

-Mới gặp có lần mà dẻo mỏ nha ông tướng! Đẹp trai mồm mép chết mấy cô rồi hả? Cô lờm yêu nó

-Cô quá khen! Hề hề!

Nó phồng mũi gãi đầu, còn cô thì cười thất nơ lại cho nó

-Xong rồi đó con!

-Dạ! Con chào cô!

-Uk! Đi cẩn thận nhé con! Lần sau có gì phone cô nha!

-Dạ!

Về đến nhà, nhìn đồng hồ 20h45, nó rút điện thoại ra gọi cho e

-Alô e nghe a yêu!

-A xin lỗi Cún con! Ở đây còn nhiều việc quá nên a về rất trễ! E là..a.!

-Dạ e hiểu rồi!

-Ukm! Noel vui vẻ e yêu!

-Dạ! Mà a có biết hôm nay ngày gì không?

-24/12/2015, giáng sinh chứ gì nữa e!

Nói xong nó tí nữa bật cười

-Dạ thôi! A nhớ ngủ sớm ạ!

-Ukm! Yêu e!

-Dạ! E yêu a!

E tắt máy, giọng e buồn thiu, nó cười tủm rồi vô bếp nấu ăn và chờ đợi.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Sau gần 1 tiếng đồng hồ xào nấu, 21h35 nó đi tắm lại 1 lần nữa cho sạch sẽ. Xong nó gọi cho e

-Aloooo! Giọng e ngái ngủ nghe yêu chết đi được

-A về đến nhà rồi! Khịt khịt!

-Ơ a bị sao vậy? E tỉnh ngay

-Lúc a từ Hải Phòng về trời mưa, chắc là ôm mắt rồi! E đến với a được không? Hừ!

-Dạ dạ! E tới liền!

-Ồ! Khịt khịt! A không khoá cửa đâu, e đến thì cứ vào nhé!

-Dạ!

Nó tắt máy rồi lăn ra cười và không quên day mũi vì tội khịt. Nhanh, nó bày thức ăn ra bàn rồi thấp nền. Xong nó đi xuống chạy xuống cầu thang lót dép tổ ong ngồi hóng! 5p sau, e tới kia rồi! Nó cấp dép vào nấc phi ngay lên phòng đóng sập cửa lại. Còn e, cất xe xong hốt hải đi lên, vội vàng mở cửa ra

-Chồng ời! Ờ ơ!

E ngỡ ngàng khi trước mắt mình là căn phòng lung linh ngập tràn ánh nến, bóng bay và dòng chữ dạ quang sáng loáng “chúc mừng sinh nhật công chúa Yến Mi”

E còn đang đơ thì nó từ bên trong đi ra, trên tay là chiếc bánh ga tô, cùng lúc ấy bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên

-E long lanh nhìn nó, nó tiến lại kéo tay e đi vào

-Chúc mừng sinh nhật công chúa của a! Nào ước rồi thổi nến đi e!

-Dạ hihi!

E chấp tay nhắm mắt lại rồi thổi nến, nó cười đặt bánh xuống, rồi cầm bó hoa và hai hộp quà lên tặng e. E cảm động rơi nước mắt đón lấy

-Bóng của a hù quá! Hôm nay ngày vui mà lại khóc nhè! Nó lấy tay lau nước mắt cho e

-Hihi! Tại a làm e bất ngờ và hạnh phúc quá! E vừa sụi sụi vừa cười nhìn dễ thương lắm!

-Hihi! Nào mời e!

Nó đưa tay ra, e đỏ mặt cười nắm lấy tay nó, hai người ra bàn tiệc. E ngồi xuống, nó đi lại rót rượu

-Nâng ly nào cún con!

-Dạ!

-A làm hết tất cả những thứ này hả?

-Ukm! Hi!

-Thế mà dám nói dối e, lại còn để người ta lo muốn chết! Tưởng a không biết hôm nay là ngày gì? Ghét! E lờm yêu nó

-Hihi! Phải thế mới làm e bất ngờ chứ! Với lại, đến sinh nhật của người yêu mình mà không biết thì còn ra gì nữa!

-Hihi! E cười út mắt

Hai người ăn uống vui vẻ, gần tàn

-A mời e nhảy được không?

-Dạ được ạ!

Nó đứng dậy nắm lấy tay e kéo ra chỗ khá rộng có nền bao quanh, nhạc nhẹ nhàng cất lên

-A học nhảy từ bao Giờ thế?

E quàng tay qua cổ nó đang đưa, nó thì ôm nhẹ eo e

-Sáng nay hi!

-Hihi!

-Yến Mi! A yêu e!

-Dạ hihi! E yêu a!

Hai cái trán chạm vào nhau, hai đôi mắt nhìn nhau không rời, e nở nụ cười thật tươi với nó. Ở trong căn phòng đầy nến, nơi ấy chỉ có hai cún người và tình yêu họ dành cho nhau

Trời về khuya, tiệc cũng đã tàn, nó và e thu dọn, làm thì lâu mà phá thì nhanh vô đối. Lúc ấy hai cánh tay lại vô tình chạm nhau và cả những ánh mắt nữa, nhưng chúng không còn bối rối như lần đầu tiên, cả hai chỉ cười tươi nhìn nhau rồi lại tiếp tục dọn dẹp. Xong xuôi thì cũng đã 23h25, nó ngồi trên giường chơi máy tính, e thì làm gì đó ở trong nhà tắm. Lát sau e trở lại, thì ra là e thay đồ ngủ, mà e mặc cái váy mỏng tang màu hồng mới chết chứ. E ngồi lên đùi nó, nó cười vuốt tóc e

-E đẹp lắm Yến Mi à!

-Chỉ được cái đeo mỏ thôi! Hihi!

E lờm yêu nó

-Thế thôi vậy! E xấu kinh khủng Bồng ạ! Hehe!

-Đáng ghét! Đáng ghét!

E bấm môi đầm bình bịch vào người nó

-A đau! A xin lỗi! A chữa rồi! Hihi!

-Nhớ nhé! Dám trông chị à!

E chu mỏ lên rồi chống tay vào mạn sườn, nó cười ôm eo e kéo mạnh lại. Bất ngờ và gặp ánh mắt trêu mến của nó, người e nóng bừng lên, từng hơi thở gấp gấp của e phả vào mặt nó, nó có thể cảm nhận được tim e đang đập loạn lên. Nó từ từ tiến đến, mắt e cũng dần dần nhắm lại. Hai đôi môi lại quấn chặt lấy nhau, e lấy tay xoa má nó còn đôi tay nó ngo ngoáy nghịch ngợm khắp người e. Thật lâu nó mới nhẹ nhàng buông e ra

-Tay a hư lắm! Cả cái thứ đó của a cũng hư nốt! Đáng ghét!

Má e đỏ ửng lên, e cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ

-Hihi! A xin lỗi!

Nó cũng ngượng chín mặt gãi đầu cười xoa. Nó ôm e vào lòng

-Hôm nay e hạnh phúc lắm! Cảm ơn a đã mang đến cho e những điều ngọt ngào nhất! E yêu a!

-E áp má vào ngực nó nũng nịu rồi ngược lên nhìn. Nó gật đầu cười tươi xoa má e

-Ngốc ạ! E là cả thế giới của a mà!

-Hihi!

-Thôi muộn rồi! Đi ngủ thôi e!

-Dạ!

Nó từ từ nằm xuống giường, e vẫn e áp trên người nó như con cún con

-Ngủ ngon Cún con!

-Dạ! Chồng yêu ngủ ngon!

Nó kéo chăn lên đắp rồi ôm lấy e, hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đêm đông đối với cả hai giờ không còn lạnh giá vì nó đã có e bên cạnh và e cũng đã có bờ vai, đôi tay nó ôm ấp, chở che và chiều chuộng. Thời gian cũng trôi nhanh hơn, nhưng từng phút, từng giây đối với họ đều là hạnh phúc!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Tình yêu chân thật cùng xuất phát từ trái tim hai người là một tình yêu đẹp, nhưng không phải lúc nào nó cũng êm đềm, khi chàng và nàng mang đến cho nhau hạnh phúc dạt dào lãng mạn cảm xúc, có khi chàng vướng phải từng nàng những dối hòn gen tuông rất con gái! Lúc đó chàng phải tìm mọi cách xin lỗi và bù đắp cho nàng một cách xứng đáng nhất!.....

Sau buổi tuổi sinh nhật ấm áp ấy, e càng quấn lấy nó như hình với bóng, điều này làm nó hạnh phúc lắm, vì đó đủ để cho nó biết trong tim e bây giờ chỉ có hình bóng của nó và nó cũng vậy! Nhưng nó đâu biết rằng càng yêu nó thì lòng ghen của e cũng tăng lên không kém! Buổi chiều, gần giờ về nó gọi cho e

-Dạ e nghe nè chồng!

-Bồng của a đang ở đâu thế?

-Ở shop XXX ạ, e đang lựa mấy bộ đồ hì!

-Lại mua quần áo, đúng là con gái có khác! Haizz!

-Hừ! Kệ người ta!

-Tất nhiên là kệ rồi! Bỏ mặc cho a ngắm mà hề!

-Chỉ thế là giỏi! Ghét!

-Tí nữa qua công ty về cùng a nhá!

-Dạ! Hihi!

-Uk thôi bye e!

-Hihi! Yêu chồng nhất! Chụt!

Nó tắt máy và ngả lưng ra ghế thư thái một chút. Đến giờ về, nó đi xuống nhà xe, e chắc cũng sắp đến rồi, vẫn như thường lệ, nó luôn là người về muộn nhất công ty. Nhưng hôm nay lại khác, nó vừa cầm chìa khoá vào ô thì một cô gái hốt hải chạy từ ngoài vào

-Nó trở mặt nhìn vì cô rất xinh, có thể nói là xinh hơn e, hàng họ ngon dữ nữa, thế là chữ “ôi gái” hiện rõ trên khuôn mặt nó. Thấy nó, cô tiến lại kính cẩn, nó mau chóng trở về cấu hình bình thường, không chắc nó xấu hổ chết mất vì mặt cứ dần dần đều

-Dạ e chào giám đốc!

-Ờ ờ! Chào e! Hình như e là người mới đến đúng không?

-Dạ đúng ạ! E tên là Quỳnh ở bên kế toán, mới vô làm được hai ngày thôi ạ!

Nó đoán bữa không ngờ lại trúng, chứ cả công ty hơn ngàn nhân viên ngoài những người nó biết ra còn lại chẳng biết đâu mà lần!

-Ukm! Sao e về muộn vậy?

-Dạ! Tại ngày đầu lên chưa quen lên e đánh máy có hơi trễ hi!

-Uầy giống a lúc mới vào đó!

-Hihi!

-Thôi a về trước!

-Dạ! Hihi!

Nó phóng đi, đến chỗ ngã rẽ nó dừng lại chờ e. Lát sau xe của Q cũng ra, có một sự khó hiểu không hề nhẹ là cô ấy dừng xe bên nó. Cô nhìn nó cười mở cốp xe cầm điện thoại lên, hoá ra ai đó gọi đến, làm nó cứ tưởng bỏ. X0og thấy nó

-A chưa về ả?

-Ukm! A đang đợi người yêu!

-Là chị Yến Mi phải không?

-Sao biết?

-Hihi! Phải nắm bắt thông tin chứ a! Không sao e biết a là giám đốc được!

-Ukm hihi!

Q cười cất điện thoại đi, vừa xong từ nắp cốp có một con chuột to chui ra, chạy qua bên đường, trùng chỗ hai người đứng

-Á Á! Chuột!

Q hét to rồi nhảy lên ôm lấy nó, quá bất ngờ lên nó cũng đứng hình luôn! Đúng lúc ấy xe e tới

Thấy e, nó vội vàng mạnh Q xuống, biết e sẽ hiểu nhầm lên nó chạy ra chỗ e luôn. Còn e, nhìn cảnh ấy e roi nước mắt rồi quay đầu xe phóng đi

-Yến Mi ! Yến Mi! Đứng lại nghe a giải thích đã!

Không kịp, e đi mất rồi, lo lắng, thấp thỏm bây giờ đã bữa vậy lấy nó. Nó thờ dãi tiến lại, Q cũng buồn không kém

-E..e thật sự xin lỗi! E không cố ý! E xin lỗi!

-Thôi không sao đâu e! Sẽ ổn cả! Thôi a về đây!

-Dạ!

Nó phóng xe về nhà e luôn, trên đường nó gọi nhưng e đã tắt máy, lớn chuyện thật rồi! Đến nơi, nó đi vào, có mỗi chị Xuân đang lau nhà

-E chào chị!

-Ukm e!

-Yến Mi về nhà chưa chị?

-Rồi đó e! Mà chị thấy Bồng khóc thì phải!

-Dạ e biết rồi! E xin phép!

-Uk!

Nó phi lên tầng, đến phòng e, cửa đã khoá, nó đập nhẹ

-Bồng ơi mở cửa cho a!

-Huhu! A cut đi! Huhu!

-A xin lỗi! Nhưng e hiểu lầm a rồi! Mở cửa nghe a giải thích đi e!

-Không! Sờ sờ ra đây a còn giải thích gì nữa! Hức! A cut đi!

-Mọi chuyện không như e nghĩ đâu! Mở cửa cho a đi mà!

-Không a có người ta cần gì tôi nữa!

-Không! A chỉ yêu mình e thôi, mở cửa ra đi! A xin e đây!

-Hức! Hết rồi hức! A cut đi! Tôi không muốn gặp a! Mình chia tay đi! Hức!

-Chia tay? E nói sao?

-Phải! Tôi muốn chia tay! A cut đi!

Nó lạng người đi ở cửa một lúc

-Mới có chút hiểu lầm như thế mà e muốn chia tay rồi à, chẳng nhẽ tình yêu a dành cho e không đủ chứng minh sao? Được rồi, nếu đó là điều e muốn, vậy thì mình chia tay! Tạm biệt!

Nó thở dài thũng thẳng đi xuống, lẳng lặng ra về

-Ơ Bảo Nam! E không ăn com à?

-Dạ không! Thôi e về đây!

-Ukm!

Chị X nhìn nó khó hiểu. Về khu trung cư, nó vắt ịch cái cặp xuống giường rồi đi vào nhà tắm. Xong nó úp gói mì ăn tạm. Ngồi làm việc mà nó không tập trung được, làm sao nó có thể làm tốt khi thiếu e chứ! Nó định gọi cho e nhưng lại thôi! Chán, nó nằm vật ra giường, được một lúc thì điện thoại reo, là mẹ e

-Con nghe cô!

-Ukm! Con ăn com chưa?

-Dạ rồi ạ?

-Nghe cô hỏi đây? Hai đứa có chuyện rồi đúng không?

-Vâng!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

-Vâng! Chuyện là thế này cô ạ! ABC...XYZ!

-Ukm! Cô hiểu rồi con! Thế nhưng cũng không trách Yên Mi được!

-Dạ!

-Thôi con lựa mà dỗ ngọt là được! Con gái mà Bảo Nam!

-Còn gì nữa đâu cô, e ấy nói chia tay con rồi! Nó tỏ vẻ dỗi hờn

-Thôi nào con trai! Cô xin lỗi con! Nhưng con thừa biết tính của Bồng rồi còn gì! Giờ con cũng dỗi thì cô biết làm sao đây!

-Dạ con hiểu rồi! Con xin lỗi! Con nghe lời cô ạ!

-Ukm tốt rồi! Yên tâm đi, có cô và chị hậu thuẫn cho con!

-Dạ! Thôi cô ngủ ngon ạ!

-Ukm! Bye con!

Nghe xong nó vững lòng hơn 1 tí, thôi để mai tính, nó tắt nguồn điện thoại rồi ngủ luôn. Một ngày, hai ngày, nó cố gọi cho e nhưng e vẫn thế, nó thực sự cảm thấy mệt mỏi. Trưa, đang ngồi ăn cơm thì Q đến bên nó

-Yên Mi vẫn giận à?

-Uk!

-E đã gặp và nói rõ với Yên Mi rồi! A yên tâm đi!

-Uk!

-Thế thôi e xin phép!

-Ukm!

Nói thì đã rõ nhưng nàng công chúa ương ngạnh của nó có nghe không? Chiều 31/12/2015, ngày cuối cùng của năm, vừa vào công ty chị Vân đã trực sẵn ở đó, thấy nó chị hốt hải chạy đến

-Bảo Nam e đây rồi! Yên Mi vừa quyết định hợp tác với Mạnh Linh! Chị ngăn mà không được!

-Cái gì? Cô ta điên à!

Nó tròn mắt, e đang chơi trò nguy hiểm chết người. Biết lí do tại sao e làm thế, nó tức giận đi ngay lên phòng giám đốc vì chắc chắn e đang ở đây. Nó cứ thế mà mở toang cửa ra, thấy nó, e ngạc nhiên

-A hờn nhí! Vào phòng cấp trên không gõ à? E lờm nó

-E bị điên à? E đang đùa với lửa đó! E có biết Mạnh Linh là công ty con của tập đoàn kẻ thù lớn nhất của ba sao?

-Mặc kệ, tôi làm gì kệ tôi! A đâu có quyền can thiệp!

Đến lúc này nó không nhận được nữa, nó đập bàn cái rầm, e giật thót rơi cây bút trên tay

-CÔ ĐÚNG DẬY CHO TÔI! Nó quát và quắc mắt nhìn e, e tái sắc đi, nó biết e chỉ đang giả vờ thôi!

-A..!

-ĐI RA ĐÂY!

E nhặt môi thúng thẳng bước ra, ngay lập tức nó tiến lại ôm chặt lấy e

-Bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra!

E vùng vẫy thoát ra nhưng nó vẫn khư khư

-Không! Trừ khi e nói không yêu a nữa!

E buông thõng tay rồi ngược lên mắt ướt nhìn nó, nó thẳng rồi

-Thôi nào! A xin lỗi Bồng của a nhiều lắm! Nhưng mà e hiểu lầm rồi, Q đã đến gặp e đúng không! A và cô ấy không có gì hết, a chỉ yêu và mãi yêu e thôi! A biết e giận a! Ủ thì e đánh a, chửi a, xỉ vả a thế nào cũng được, chỉ cần e không giận và nhẹ lòng đi là a sẵn sàng chịu đựng tất cả! Nhưng đừng vì giận a mà e suy nghĩ đại dột. A không muốn vì a mà Thành Long bị sụp đổ, đó là tâm huyết cả một đời của ba đó e hiểu không?

-Huhu! E xin lỗi! E sai rồi! Huhu!

E oà khóc nức nở lên ôm trằm lấy nó

-Rồi rồi! Ngoan nào đừng khóc nữa Cún con!

Nó vỗ đầu e an ủi, một lúc sau nó nâng đầu e lên, lau nước mắt cho e

-Thế h có muốn chuộc lỗi không?

-Dạ có!

-Thế e lập tức kêu chị Vân huỷ hợp đồng đi! Mọi chuyện còn lại a sẽ lo liệu ổn thoả!

-Dạ!

E gạt đầu rồi tiến lại bàn làm việc. Xong xuôi, e thúng thẳng tiến lại chỗ nó đứng, làm khuôn mặt hồi lỗi nhất nhìn nó, nó nghĩ ngay ra trò để trị e một trận

-Ok xong rồi! Đã đến lúc a phải đi rồi! Tạm biệt!

-Uả a đi đâu cơ?

-E còn hỏi nữa sao! Chúng ta chia tay rồi! Công ty đã ổn, a đi đây!

-Ơ ề..!

-18h30p 42s 27/12/2015! Cô Trần Thị Yến Mi đã nói chia tay tôi rồi!

Nói xong nó bước đi, e chạy lại phía trước ôm lấy nó

-E xin lỗi! E biết lỗi rồi! Huhu!

-Không! Bỏ ra!

-Chòonggg!

E gãy nãy, nó bật cười nâng cằm e lên

-Thế giờ còn giận a không?

-Dạ không!

-Sau này có giám gen như thế nữa không?

-Không không không! E lắc đầu lia lịa

-Tái phạm là bị đánh đòn vào đít nhá!

-Dạ!

-Thế thơm a cái coi!

-Hihi! “Chụt!”

Nó cười ôm e vào lòng, e ôm chặt lấy nó, nó không ngờ hai người lại làm lành với nhau trong tình huống này. Mọi việc lại trở về quỹ đạo ban đầu của nó. Trưa hôm ấy nó đèo e về nhà, thấy hai đứa làm lành mẹ và chị Xuân mừng lắm

Com nước xong, nó bế e lên phòng. Máy ngày không bên e, nó thực sự là rất nhỏ, thỉnh thoảng nó cứ cúi xuống hít hà mùi hương của e

-A làm gì kì thế?

-Hêhê! Tại a nhớ e quá! “Chụt!”

-Đáng ghét!

-Thôi nào ngủ đi e! Tôi đưa đi chơi nha!

-Dạ hihi!

E cười áp má vào ngực nó nũng nịu, nó xoa má e cho đến khi nghe thấy hơi thở của e đều đều

-A yêu e nhiều lắm đó ngốc ạ!

Nó hôn lên trán e rồi cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Tối đến, nó đưa e đi chơi, nó và e đi đến những nơi người dân theo đạo, vì ở đó không khí đón năm mới đang tung bừng lắm. E cứ bắt nó chụp hết hình này đến hình khác. Sau đó e đòi nó đưa đi ăn kem, ăn kem giữa trời đông lạnh giá, con gái đúng là khó hiểu mà haizz! Xong e còn bắt nó công đạo khắp con phố. Đến 22h45 nó đưa e về nhà, e xuống xe

-A ngủ với e được không?

-A xin lỗi!....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

-A xin lỗi! A còn phải về làm nốt bản kế hoạch và bản bồi thường hợp đồng nữa!

-E xin lỗi! Mặt e xị xuống trông đáng yêu lắm

-Không sao mà!

Nó kéo e lại rồi hôn lên má e

-Hihi!

-Thôi e vào đi! A về đây!

-Dạ! Về đến nhà nhớ nhắn tin cho e đó!

-Rồi mà!

-Hihi! Bi bi chồng yêu!

Nó cười rồi phóng xe đi. Về đến nhà, việc đầu tiên nó làm là nhắn tin cho e

-A về nhà rồi! Bóng của a ngủ chưa?

-Dạ chưa! Đang nằm đợi tin nhắn của chồng hihi! E nhắn lại ngay

-S2!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

E lờm rồi đâm nó một phát

-Hihi! A đùa chút thôi mà! Ng yêu a vẽ đẹp lắm!

-Thật không?

-Thật! Mà e vẽ nó từ bao giờ thế?

-Hihi! Bí mật không nói được đâu nha!

-Trời! Cứ như là đại sự quốc gia không bằng ý! Hừ!

-Có thích hỏi nhiều không? E lừ mắt giờ vuốt ra, e lại hồ báo với nó rồi. Rút ngay không ăn cầu thần công và nhéo hông đại pháp của e thì khổ!

-Thì thôi không hỏi nữa! Làm gì dữ vậy cô nương! Hề hề!

Nó cười ôm e vào lòng. Nửa tiếng sau thì mẹ và chị Xuân cũng về. Đúng là trời nóng chóng khát, trời mát chóng đói! Chưa gì mà nó đã cảm thấy cái bụng vui rồi, nó và e đi xuống phụ bếp luôn. Chiều đến, nó và e đi mua điện thoại mới, tạm biệt e 2730 đã đi vào lịch sử của nó

-Sao a không bán đi? Nó hỏng rồi mà!

-Ukm! Hỏng nhưng dù sao nó cũng theo a mấy năm rồi! Cũng gọi là có với nhau chút kỉ niệm hề hề!

-Xí! Kì với chả niệm!

E bấu môi nhìn nó, nó cười xoà. Nó và e mua sim đôi nữa, trả tiền xong hai người ra về. Ngày nghỉ ăn cơm sớm, hai đứa vừa vào đến cửa nhà thì nồi lẩu gà đã nghi ngút giữa bàn ăn ở trong nhà bếp rồi, đợi chờ gì nữa, vào chén thôi hehe! Giờ ở đây chỉ có mỗi mình nó là con trai, chú Hai từ sau 49 ba e đã chuyển đến chỗ a Mạnh để phụ xây rồi, vì không còn ai đi xe nữa. Ăn xong nó tắm rửa phát cho thoải mái. Hôm còn sớm, đồng hồ mới có 17h50 thôi, tuy thế mà bên ngoài trời đã tối om rồi! Nó ra ban công trên lầu nằm lên ghế, vừa nhâm nhi ly rượu vang vừa ngắm hoàng hôn. Hoàng hôn mùa đông thật là hiem hoai và cũng thật đẹp! Mặt trời không chói lóa đỏ rực như mùa hè nữa, thay vào đó là sự êm đềm từ từ lặn xuống và ngày cũ đang tàn dần. Cuộc đời con người cũng như vậy đây, có lúc huy hoàng nhưng rồi theo tháng năm sẽ lui tàn dần. Điều đáng nói ở đây không phải là ta sống được bao nhiêu tuổi mà là ta đã làm được những gì khi còn trên cõi đời này! Biết là lòng tham và khao khát chinh phục của con người vô đáy! Nhưng đời người không phải là vĩnh cửu, vì thế hãy làm tất cả những gì ta có thể làm, để khi nhắm mắt xuôi tay không còn gì để luyến tiếc!

-Chồng oiii?

E gọi làm nó giật mình quay ra, e lù lù quần chăn bông đứng giữa cửa nhìn dễ thương lắm!

-Trời! E làm gì mà quần chăn bông khiếp thế?

-Hihi! Lạnh quá à!

E cười rồi kéo hai tấm chăn lên, trời ạ, hóa ra e mặc quần đùi áo ba lỗ, e vừa tắm xong đây mà!

-Rồi rồi!! Lại đây a ôm cho ấm nào Bồng!

-Dạ! Hihi!

E cười tí mắt le te tiến lại rồi xà vào lòng nó, hai người lặng im và cùng nhìn ra ngoài

-Ấm không e? Nó xoa má e dịu dàng

-Dạ ấm lắm! Hihi! E khẽ cựa mình, mùi hương từ tóc và da thịt e lại phả ra bay vào mũi làm nó thấy dễ chịu lắm

-Chồng oiii?

-Hử? Nó quay vào, e long lanh ngược lên nhìn nó

-A không giận e nữa chứ?

- Về cái vụ gen hả?

- Dạ! E xị mặt xoa xoa ngực nó, ra về biết ăn ăn lắm!

- Hihi! Không đâu! E có yêu a thì e mới gen đúng không nào! Nhưng mà không được quá đáng như thế nữa có biết chưa! E phải tin tưởng vào a chứ!

- Dạ! E xin lỗi! E sẽ không thế nữa!

- Hihi! Cún con của a ngoan lắm!

Nó cười véo má e, e tí mắt lên, không gian lại chìm vào im lặng. Nhưng chỉ được một lúc cái mỏ vịt của e lại hoạt động

- A ơii? Giọng e ngọt sót

- Gì nữa thế công chúa?

- A còn nhớ bức tranh e vẽ không?

- Có chứ! Sao e?

- Đó là ước mơ, điều ước mà e ước trong đêm sinh nhật đấy a biết không? Một ngôi nhà nhỏ, có chồng và các con ở bên cạnh! Cùng nhau quây quần vào mỗi buổi tối! Hihi!

- Ukm! Hihi! Đó cũng là điều ước của a đó e yêu à! Thật giản đơn nhưng cũng thật không dễ dàng có và giữ được nó lâu dài phải không e?

- Dạ dạ!

Em ôm chặt nó hơn. Nó nâng cằm e lên, hai đôi mắt nhìn nhau không rời

- E có muốn điều ước ấy trở thành hiện thực không Yến Mi?

- Tất nhiên là có rồi ạ! E gật đầu nghe cái rụp

- Vậy hãy để a cùng e, hai đứa mình cùng thực hiện và biến nó thành điều hiện thực, thành cuộc sống sau này của a và e nhé! Được không e???!

Nó nhìn e bằng đôi mắt chân thành nhất, e rung rung lệ mỉm cười gật đầu

- A yêu e nhiều lắm! Vợ yêu ạ!

- Hihi! E cũng yêu chồng nhiều! Hihi!

Cảm xúc giăng trào nó ngồi dậy ôm e nhẹ nhàng kéo lên, hai bờ môi quấn chặt lấy nhau, e như con Cún con đang được vuốt ve, chiều chuộng trong lòng nó. 10p, nó từ từ buông e ra sau nụ hôn ngọt ngào hoà quyện thêm men rượu, e mở mắt nhìn nó đắm đuối

- E muốn nữa cooo! E không nhẽo

- Eo! E tham quá đấy nhá! Nó véo má e

- Hihi!

E gãi đầu đỏ mặt cười ngượng, nó lại ôm e vào lòng, e áp má vào ngực nó nũng nịu. Hai người cùng nhìn ra xa, phía tím tấp, mặt trời đã khuất núi và thành phố trong đêm đông lại lên đèn!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Vậy là một mùa xuân mới lại đến nữa rồi! Nó mang theo hơi ấm và sức sống mãnh liệt cho vạn vật sinh linh! E và nó cũng vậy, tình yêu của hai người bước sang trang mới và thoát cái cũi được nửa năm rồi. Nó đưa e về quê ăn tết, họ hàng nhà nó cũng chẳng còn lạ gì e nữa. Ngồi bên mâm cơm mà các bác, các dì và mọi người cứ một điều cháu dâu tương lai, hai điều cháu dâu xinh đẹp, lại còn khen hai người đủ thứ làm e đỏ mặt mắc cỡ cúi xuống lấy đĩa soi vào bát không dám ăn còn nó thì gãi đầu cười xoà. Sau 15 ngày nghỉ phép, nó và e tạm biệt vùng đất Hải Dương để trở về Hà Nội sa hoa lộng lẫy. Tết nhất cũng gọi có miếng bánh chưng, tí thịt đắp vào người lên giờ e mập hơn một chút nhìn đáng yêu lắm! Trăm ngày của ba e cũng qua rồi, thời gian

đúng là một vị thuốc hữu hiệu nhất để xoa đi buồn đau và làm lành mọi vết thương tuy rằng nó chữa không nhanh cho lắm! Hôm nay là tối thứ bảy, nó, e, mẹ e, chị Xuân cùng gia đình mấy a chị quen biết trong công ty, cả a Mạnh và chú Hai nữa, họ quây quần bên chiếc bàn ăn uống tổng kết 6 tháng và quý đầu năm của công ty. Mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ, giờ đây vị trí chính đầu chính giữa là của nó, chàng giám đốc trẻ tuổi!

-Hôm nay là ngày vui, chúng ta không say không về nhà mọi người! Chú Hai nói rồi giờ li rượu lên

-Ok ok!

Mọi người lãng lý hưởng ứng, a Mạnh cầm cốc bia

-Nào! Chúng ta cùng nâng ly chúc sức khỏe, chúc mừng cho Bảo Nam! Chúc cho Thành Long mãi mãi trường tồn và ngày một lớn mạnh!

-OK! 1..2..3...zôôô!!!

Chú Hai và mấy a cứ chúc tụng mời bia làm nó không chối được, khổ nỗi tử lượng thấp nên nó say mềm người! 22h, tiệc đã tàn, mọi người chào nhau rồi ai về nhà nấy, mẹ e gọi taxi

-Yến Mì! Con đưa Bảo Nam về nhà mình trước đi! Mẹ e mở cửa xe ra, lúc này nó không biết gì nữa rồi

-Dạ thôi mẹ! Trung cư a ấy gần đây, để con đưa a về đây! Nhà mình xa con sợ a ấy không chịu được!

-Uk, vậy cũng được! Cẩn thận nha Bông!

-Dạ!

Mẹ, chị Xuân và e đỡ nó lên, khi xe e đi thì taxi của mẹ gọi cũng tới. Vừa xuống đến cổng thì nó đã nong tống nòn tháo ra, bác Quân thấy thế chạy ra

-Bảo Nam nó làm sao vậy con?

-Dạ! Hôm nay công ty con mở tiệc lên a ấy hơi quá chén ạ!

-Ukm! Mau đưa nó lên phòng không cảm bây giờ!

-Dạ dạ!

Thế là bác phụ e cõng nó lên phòng luôn, xõng xuôi bác đi xuống. E cởi quần áo, giầy cho nó rồi đi pha nước chanh giải rượu cùng tấm khăn mát mang tới. Giờ nó cũng hơi hơi tỉnh, vẫn như người trên mây không biết gì. E nằm bên chống tay vào cằm vuốt tóc nó âu yếm, nó lờ mờ mở mắt

-A đó! Biết là không uống được mà cứ cốc đầy một! Giờ thì sướng chưa, ghét!

E lờm yêu nó, nó cười nhạt lim dim đôi mắt. Được một lúc, e lấy khăn trên trán nó ra, toan đứng dậy thì bị tay nó giữ lại, nó lờ mờ e nằm bên nó

-Đừng đi! Ở đây với a!

-E có đi đâu đâu! Ngoan để e dậy thay khăn cho chồng nha!

-Không! A không cần thứ gì hết trừ e ra!

Nó loạng choạng vỗ lấy cái khăn trên tay e đáp đi rồi ôm e vào lòng

-Chồng hư lắm!

E cười áp má vào ngực nó, nó nâng cằm e lên hôn hôn ngẫu nhiên, men say nồng nàn đã đánh thức con thú trong người nó rồi! Hơi bất ngờ nhưng sau đó e đáp trả nồng nhiệt, nó đưa tay xuống xoa nhẹ rồi cởi áo e

-Đừng mà a!

E đẩy nó ra nhưng nó đã không biết gì nữa, con ác thú và rượu đã chiếm lấy toàn bộ thân xác nó rồi. Nó đè lên người khoa e lại rồi tiếp tục, mặc cho e chống cự, nó vẫn ra sức vùng vẫy núp lặn, 1 đêm dài!.....S2.....

Sáng hôm sau, tia nắng sớm từ cửa chiếu rọi vào trong làm nó tỉnh giấc. Lờ mờ ngồi dậy, nó nhắm mắt lắc mấy cái rồi đưa tay lên trán bóp bóp, đầu nó đau nhức khó chịu. Tỉnh táo hơn một chút, nó ngồi dậy thì tấm chăn cũng tuột xuống, nó tròn mắt khi mình không có mảnh vải che thân. Ngang đầu lên một chút, thấy cái quần đùi, chưa để ý gì nhiều nó mau mắn phi xuống giường mặc ngay vào. Nó thần thờ khi ngoài của nó ra còn có quần áo và đồ lót của phụ nữ. Nó run rẩy từ từ quay vào, trên tấm đệm trắng muốt lộ rõ vài ba vết đỏ tươi, đủ để nó biết đó là thứ gì! Xa hơn, e mặc áo sơ mi của nó đang nằm quay lưng lại, tấm áo kia chỉ đủ che tạm thân thể cho e thôi

-Trời ơi Yến Mì!

Nó hoảng hốt leo lên giường rồi nâng người e ôm vào lòng, e đã tỉnh giấc

-A yêu dậy rồi à? E giọng cười mà mắt đã đỏ hoe

-Trời ơi Bồng! A xin lỗi! A không cố ý!

Nó xoa e âu yếm, lúc này e cũng không nhận được nữa, e oà khóc to

-Huhu! Đau quá! Đau quááá! Ai cho a lấy mắt của e hả? Huhu không biết đâu! Người ta mất rồi! Bắt đền a đấy! Huhu!

E nghẹn ngào ôm lấy nó giây nảy lên. Cái đó của e chỉ

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

...chỉ có một, giờ nó lấy gì ra mà đền cho e cơ chứ, cảm giác tội lỗi dâng trào trong nó

-A xin lỗi! A xin lỗi e nhiều lắm! Nó chỉ biết nói có vậy rồi ôm chặt e hơn

-Huhu! Ú ớ làm người yêu của a nữa! Huhu!

E lại giây nảy lên, nó lạng người hốt hoảng

-A xin lỗi! Tha lỗi cho a đi mà a...!

-Người ta muốn làm vợ của a cơ! Hức!

E thút thít, câu nói ấy cắt ngang lời nó và chính đó như đưa nó từ cõi chết trở về, nó thở phào nhẹ nhõm, nệm nệm e trong lòng

-Rồi rồi! Bà xã của a ngoan nào không khóc nữa! Mai mình cưới luôn nhé!

-Vângggg!

E xi mặt gât gât cái đầu, nó bật cười xuýt xoa vì e đáng yêu quá! Nó ngồi ôm vỗ về e, e không còn khóc nữa, nằm gọn trong lòng nó như chú mèo con, một lúc sau nó nâng e dậy

-A xin lỗi! Bồng còn đau không?

E long lanh nhìn nó rồi lắc đầu mỉm cười

-E không sao! Nhưng từ giờ trở đi a không được uống nhiều như thế nữa! Đàn ông các a, rượu vào thì người đứng đắn cũng trở lên hư hỏng! A đấy! Hôm qua e đẩy ra mà cứ xấn lại đè người ta xuống mà bắt nạt! A có biết lúc đó e sợ lắm không?

Nghe những lời ấy mặt nó nhạt hẳn đi

-A xin lỗi! Hôm qua a say quá không điều khiển nổi bản thân mình nữa! E đừng giận, thực sự a không cố ý...cường bức e đâu!

Nói xong nó cúi gầm mặt xuống, khoe mắt nó cay cay, nó cũng không ngờ được rằng mình lại dám làm cái chuyện khôn nạn ấy với e, người mà nó yêu thương nhất. Đang chết lặng trong tội lỗi thì một bàn tay ấm áp nâng mặt nó lên. Biết là ai nhưng nó không dám nhìn người ấy. E bật cười, hôn nhẹ lên trán rồi ngả vào lòng nó, e ôm nó thật chặt

-A đừng nói nặng nề như thế mà! E không giận a đâu, lúc đầu e có sợ thật, nhưng sau đó hết rồi! Đêm qua a nhẹ nhàng và ngọt ngào lắm a biết không! Nằm trong vòng tay của a, được a vuốt ve vỗ về, lúc ấy e thấy mình được yêu thương, trân trọng và nâng niu hết sức! E hạnh phúc lắm! E yêu a Bảo Nam à!

Lúc này nó mới dám nhìn vào mắt e, e xoa má nó

-Thật..kô.ô?

-Thật mà! Ghét ngốc của e quá à!

E đắm yêu nó, lúc này nó sung sướng hơn bao giờ hết, nó bế e ngồi lên đùi

- Cảm ơn e Bồng của a!

- Ôn huệ gì chứ, lại ngốc nữa rồi! Mà có người ta cảm lén phét với con nào nghe chưa!

- Dạ dạ! E mà phản bội chị thì ra đường sẽ bị xe cán...!

E bịt miệng nó lại

- E không cần a thể độc đầu, e tin a mà! Nếu không thì hôm qua e đã chết chứ nhất định không để a lấy đi đời con gái của e đâu nữa!

Nó cười nắm lấy tay e, e bung mắt nó từ từ ngã ra giường. Má e đỏ ửng lên nhìn dễ thương lắm! Nó gật đầu cười cúi xuống hôn nhẹ vào môi rồi vuốt tóc e âu yếm, e nhìn nó không chớp mắt, hơi thở e ấm nóng phả vào mặt nó thật dễ chịu! Nó đưa tay cởi từng chiếc cúc áo ra

- Trước mắt nó là một tuyệt phẩm của tạo hoá, nó lại dờ ra

- Gì mà nhìn người ta khiếp thế!

E đắm yêu nó, nó bùng tình đỏ mặt

- A thấy mình thật khéo e à!

- ???

- Cái tên Bồng Bụt Bẩm rất hợp với e đó hehe!

- Đáng ghét!

E lờm lờm tát nhẹ vào má nó, nó nắm chặt lấy tay e. Bắt gặp ánh mắt của nó, e thở mạnh bối rối

- E muốn a..yêu e!

E ngượng chín mặt e then, nó run rẩy nâng cầm e lên vì tim nó đập loạn xạ lên rồi. Nó đè nhẹ lên người e, hôn vào môi, má, mắt và mũi e. Nó kéo ngòai dậy liếm nhẹ vào vành tai của e, e rùng mình rên lên, nó ghé sát vào đó thủ thỉ

- A YÊU E NHIỀU LẮM! NÀNG CÔNG CHÚA BÉ BÔNG CỦA ĐỜI A A!

Nó nhìn e, giờ e đẹp như một nàng tiên, mái tóc thả dài cùng thân hình ngọc ngà trắng hồng hào e áp trong chiếc áo sơ mi rộng của nó làm e thật quyến rũ! E lén mỉm cười, từ khoé mắt e, nước lại chảy ra. Nó liếm vào hai hàng lệ ấy, đan tay hai người vào nhau rồi lại “yêu” e say đắm. Hai đôi môi lại quấn lấy nhau, Hai cơ thể hoà vào làm một. Nó và e vồ vập lấy nhau như hai kẻ say trong cơn men tình ái, trao yêu thương và được nồng nàn đáp trả trở lại! Nó và e cuồng nhiệt, quần quai đón nhận ân ái mà một nửa kia ban tặng. Có bao nhiêu, hai người dành cho nhau hết, nhẹ nhàng không luyến tiếc! E rên như một chú mèo con làm nó thật thích! Lúc sướng ngất, e co giật đùng đùng tội lỗi, nó chỉ biết ôm e thật chặt mà vỗ về! Sau cuộc “yêu” ngọt ngào, người e mềm nhũn ra đầm mồ hôi, e nặng nề đè lên người nó. Một tay nó ôm chặt e, tay kia xoa đầu e âu yếm, nó tựa lưng vào tường mà ngắm e, người con gái xinh đẹp của nó! Gần nửa tiếng sau nhịp thở của e mới bình thường trở lại, e mở mắt ra nhìn nó, đôi mắt chan chứa hạnh phúc

- Cún có mệt không? Lúc này e giật mà thương quá à!

- Híc! Hùng hực bắt nạt người ta như thế lại còn hỏi! Đáng ghét! E ghét chồng!

Tuy nói thế nhưng e cười tươi áp má vào ngực nó nũng nịu

- Hìhì! A xin lỗi! Tại người yêu a....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

- ...tại người yêu của a xinh đẹp và hấp dẫn quá a không kìm lòng được! Hì!

- Hừ! Chỉ được cái nịnh hót là không ai bằng thôi! Ghét!

E bấm môi lấy ngón tay chỉ chỉ vào ngực nó. Nó cười rồi nằm xuống, đỡ e gối đầu lên tay nó

-Mệt thì e ngoan nhắm mắt vào ngủ đi nào, nó sẽ giúp e thoải mái! A yêu và thương bé Bống của a nhiều lắm đấy!

-Hihi! Yêu chồng nhất!

E cười núp vào ngực nó, nó vuốt tóc e cho đến khi hơi thở của e đều đều, khá mệt lên nó cũng thiếp đi. 1h sau nó tỉnh dậy, quay sang thì e vẫn đang ngon giấc, nó nhẹ nhàng gỡ đầu e ra khỏi tay, đặt e lên gối, nó hôn lên trán e rồi dậy đi vào nhà tắm. Xong nó xuống nhà lấy xe phóng đi mua đồ cho e và cả thuốc nữa! Cô chủ hiệu nhìn nó cười cười làm nó ngại đỏ cả mặt. Trên đường về mẹ e có điện cho nó hỏi han, nó qua loa rồi ỏn cả. Về nhà thì e vẫn ngủ, cất đồ xong nó tiến lại véo má e rồi vô bếp nấu nướng. Vừa đóng van ga thì một vòng tay ôm nó từ sau, biết là ai nó quay lại, e cười tươi nhìn nó

-Công chúa của a dậy rồi hả?

-Dạ hihi! Tại chồng nấu thơm quá làm cái bụng của e lại sôi lên rồi này!

Nó cười xoa đầu e

-Hihi! A lấy phở ẽ ăn nhé!

-Dạ!

-Ngon không?

-Chồng nấu là nhất! Hihi!

Ăn xong nó và e rửa bát, lại còn nghịch nước như hai đứa con nít nữa

E đang ngồi thì nó đi ra

-E!

-Dạ?

Nó đưa vỉ thuốc ra

-Gì vậy chồng?

Nó không nói gì, cúi mặt ngượng ngùng

-E hiểu rồi!

E giọng cười rồi cầm lấy đi ra chỗ bình nước. Xong, e quay lại, nó đã ở ngay sau, nó đặt tay lên vai e, e cúi mặt buồn buồn

-Ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt a này Yến Mi!

Nó nói to và lay mạnh vai e, e sợ sệt nhìn nó

-E có yêu a không?

-Dạ có!

-Vậy còn lòng tin ở a?

-E rất tin a!

Nó cười bung mặt e lên, cầm tay e đặt vào tim mình

-A yêu e nhiều lắm! Hơn cả mạng sống của a e biết không? Hai đứa mình đã làm như thế với nhau rồi nên nhất định a sẽ cưới e và chăm sóc cho e cả đời! A biết e đang muốn gì, a cũng muốn lắm nhưng thực a xin lỗi, giờ chưa phải lúc ẽ à! Hãy cho a thời gian, ngắn thôi, để a hoàn thành nốt hai việc. Thứ nhất a muốn điều chỉnh cho công ty trở về thời kì hoàng kim như lúc ba còn sống, vì thực sự lúc này Thành Long chưa ổn cho lắm! Thứ hai, a muốn chứng minh cho họ hàng nhà ẽ biết! Mẹ và e thì quá hiểu a rồi, nhưng còn những người kia, a biết bên ngoài họ cười với a, nhưng bên trong lại là suy nghĩ khác! A muốn thực lực của a để leo lên vị trí cao nhất! Khi hoàn thành xong, a nghĩ mình mới đủ khả năng và tư cách để cầu hôn ẽ! Lúc đó a mới yên lòng mà toàn tâm toàn ý chăm sóc cho e và cả con mình nữa! Được không ẽ?

Nghe xong, e cười tươi rung rung lệ ôm lấy nó

-Hihi! E yêu a! E sẽ đợi chồng mà!

-Bóng của a ngoan lắm!

Nó hôn lên trán rồi bế e đi vào nhà tắm, đến nơi nó đặt e xuống

-E vào tắm đi! A có mua cho e bộ quần áo mới đó! A không có mắt thẩm mĩ nhưng mong rằng bà xã của a sẽ thích!

-Dạ hihi!

E kiễng chân thơm má nó rồi đi vào. Xong xuôi nó trở e về nhà thăm mẹ. Tối đến, 20h, nó và đến quán a. Túng vì hôm nay quán a khai xuân. Chào hỏi, chúc tụng và nhận lì xì của a, hai người ra bàn uống nước. Sau khi Quang hát, nó bước lên sân khấu chúc mọi người

-Sau đây Bảo Nam muốn gửi tới quý vị một ca khúc nhạc trẻ! Bài hát này là một món quà nho nhỏ mà Bảo Nam muốn dành tặng cho người yêu của tôi! Từ khi gặp và yêu e, a đã đổi thay rất nhiều! Cảm ơn e, cảm ơn tất cả những điều hạnh phúc mà e dành cho a! A yêu e nhiều lắm Yến Mì à! Dạ vâng kính mời quý vị cùng thưởng thức “Vì chính e thôi!”

-Hoan hô!

Nó nháy mắt với e, e đỏ mặt. Nhạc bật lên, như đã ngầm ngầm, a. Túng đưa e lên chỗ nó đứng, mọi người ồ lên rõ to rồi vỗ tay chúc mừng làm e xấu hổ

-Nhạc khúc đêm nay dưới ánh trăng rất thơ mộng! Minh a chìm đắm một bản tình ca rất buồn! Chợt tình yêu đến từ bao giờ, lặng lẽ ôm a thật chặt! Âm áp con tim vì có e!

-Ngọn nến lung linh thấp sáng lên một ân tình! Làm a thổn thức vì đôi mắt ấy dịu dàng! Và nụ hôn sẽ chứng minh rằng hạnh phúc trong a mãi mãi! Chỉ cần e luôn mỉm cười, chỉ cần e yêu a thôi!...

-Cảm ơn định mệnh cho a, tìm đến bên e! Như ngày đầu tiên con tim bối rối! Cảm bàn tay e mà không dám nói! Từ lúc yêu e ngập tràn, con người a đã đổi thay thành một người khác! Vì chính e thôi, người a yêu thương nhất đời!

-Cuộc sống mai này cho dầu mình sẽ ra sao? Cho dù mây đen mưa giăng bão tố!

Tình yêu có lúc gặp nhiều sóng gió! A sẽ vô tư đợi chờ, bên người con gái trong mộng của a là e! Tình ta sẽ bình yên!....

-A sẽ vô tư đợi chờ, bên người con gái trong mộng của a là e! Tình ta sẽ...bình yên!

Vừa rút lời, nó quay ra tặng e một nụ hôn, như một lời cảm ơn chân thành nhất.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Thời gian trôi qua nhanh thật! Thấm thoát mà một tháng đã trôi qua rồi, mùa xuân đã tạm biệt đất trời ra đi đầy luyến tiếc, thay vào đó là khúc giao mùa cuối xuân đầu hạ thật rõ ràng! Mặt trời chăm mọng, vì thế mà nắng cũng đã gắt hơn một chút! Nhưng dòng đời vẫn thế! Vẫn không ngừng trôi vô tận cùng với những hàng trăm, hàng ngàn ngã rẽ! Nó và e cùng tình yêu của hai người đã và đang đi trên con đường mà họ lựa chọn, tuy vẫn còn nhiều trắc trở nhưng cả hai đều biết rằng, sẽ có một ngày con thuyền tình yêu sẽ đưa nó và e cập bến!.....

-Chồng ơi vào ăn cơm thôi! E đứng giữa cửa nói vọng ra

-Ukm! A vào liền đây Bóng!

Nó cắt cây kéo tỉa cây đi, rửa tay rồi phi vô nhà. Vào trong thì mâm cơm thịnh soạn đã được dọn ra, có lẩu hải sản, khoai xào và sườn nướng, ba người phụ nữ đang bày bát

-Thơm dữ ha! Nó chà tay xuyết xoa

-Ồ! Hôm nay Bóng trở tài đó con! Mẹ e nói

-Thế ạ!

Nó cười với bà rồi quay sang e

-Hôm nay học trò của thầy nấu hết hả?

-Dạ! Hihi! E cười tí mắt

-Thế mua thuốc hay gọi xe cấp cứu chưa e?

-Ý thầy là sao?

-À! Thầy chỉ là đề phòng thôi mà e! Nhỡ có chuyện gì thì còn xoay xở kịp!

-Đáng ghét! Đây thì xoay xở này!

E lườm rồi nhéo hông nó một cái teo cả tờ rym lại

-Ui da! A đùa thui mà! Gì mà nhéo dữ vậy? Tím vào rồi đây này!

Nó nhăn mặt ôm hông xuýt xoa

-Cho chữa nhá! Dám tròng chị! Híc! E vênh mặt lên

-Dạ vâng e cũng sợ chị rồi! Híc híc!

-Thôi nào hai đứa! Ăn đi kẻo nguội hết bây giờ! Chị Xuân giờ mới lên tiếng

-Dạ!

-Con mời mẹ! E mời chị! Đồng thanh

-Ukm!

Mẹ e và chị cười gật đầu. E gấp cho mỗi người một miếng sườn, nó cho vào miệng, e ngồi đợi kết quả

-Con gái mẹ lớn thật rồi! Ngon lắm! Mẹ e cười hài lòng

-Đúng đó! E chị giỏi lắm! Chị Xuân gật gù. E cười hãnh diện rồi quay sang nó, chớp chớp đôi mắt nhìn nó

-Hihi! Rất ngon! Bổng của a làm tốt lắm! 10 điểm! Nó cười véo nhẹ má e

-Dạ hihi!

E nở nụ cười mãn nguyện nhất rồi tiếp tục gấp cho mọi người, bữa cơm hôm ấy từ trước tới bây giờ có lẽ đối với e là hạnh phúc nhất!

Ăn xong, nó lên phòng e lảng ngấm bên ngoài qua khung cửa sổ

-Chồng oiiii!

Nó quay lại, e le te chạy lại chỗ nó đứng, nó cười dang rộng vòng tay đón e vào lòng

-Hôm nay công chúa của a tuyệt lắm! Hihi!

-Thật hơn?

-Thật mà!

-Vậy chồng thưởng e đi!

Nói rồi e nhắm mắt, ngẩng mặt rồi chu mỏ lên nhìn dễ thương lắm! Nó cười cúi xuống hôn e, e đáp trả nồng nhiệt! 10p sau nó buông e ra, e lim dim, đôi môi thật khiêu gợi! Không kim lòng được nó bế e nằm xuống giường, hai thân thể lại quấn lấy nhau trong vị ngọt ngào của tình ái. Trong căn phòng ấm áp, nó tựa lưng vào tường ôm e vuốt ve âu yếm

-Ghét chồng! Bảo thưởng mà lại làm thế này với người ta hả? Chồng chỉ toàn bắt nạt e thôi à!

Tuy nói thế nhưng e cười tươi ôm chặt nó hơn

-Bắt nạt đâu! Người yêu a giỏi a thưởng thêm cho mà hề hề!

-Hừ! Không thêm! E bủ môi

-Cái gì? Không thêm á? Không thêm mà vừa nãy đứa nào cứ ôm chặt cho tôi úp mặt vào đấy nhỉ?

-Hihi! E đồ mặt xấu hổ núp vào ngực nó

-Eo ơi! Công chúa của a ngượng kìa! Ngượng thì làm một lần nữa cho quen nhá hahaha!

-Đáng ghét! Đáng ghét! Chồng bắt nạt e! Huhu!

Nó lắc đầu cười nằm xuống rồi chồm chặn kín...S2...!

Nó nằm bên chống tay vào cằm mà ngắm e. Khuôn mặt trắng trẻo bầu bĩnh, gò má ửng hồng với đôi môi chúm chím mọng đỏ cùng làn mi cong vút, e đẹp như một thiên thần vậy! E khẽ mở mắt ra long lanh nhìn nó, nó cười vuốt tóc e

-A phải đi làm rồi! Bống ở nhà ngoan nhé!

-Dạ! Chồng nhớ về sớm nha! E nhớ a lắm!

-Hihi! Được rồi mà! Tối nay a muốn ăn cơm e nấu được không?

-Dạ tất nhiên rồi!

-Ukm nấu ngon a lại thưởng! Hehe!

-Chỉ thế là giỏi! Ghét!

E lườm yêu chỉ tay vào trán nó

-Hihi!!

-Thôi ngoan nào! A ru công chúa của a ngủ nhá!

-Dạ! Hihi!

E cười tươi rồi nhắm mắt lại, nó nắm tay e. Được một lúc nó tiến lại giáp mặt e gần thật gần, từng hơi thở thơm tho ấm nóng của e phả vào mặt nó thật dễ chịu!

-Yến Mì! Em làm bà xã của a được rồi đây! Bé yêu ạ!

E nhoeo miệng cười mà đôi mắt vẫn nhắm, từ nơi ấy, hai dòng lệ của e chảy ra, lăn dài trên khoé mắt! Nó cười lấy khăn giấy lau nhẹ cho e. một lúc sau hơi thở của e đều đều, e đã ngủ say mà trên miệng nụ cười hạnh phúc vẫn còn rạng rỡ

-A yêu e!

Nó hôn lên trán e rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng. Chào mẹ và chị Xuân xong, nó xuống nhà lấy xe rồi phóng đi, một buổi chiều làm việc bận rộn lại bắt đầu!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

-A nghe nè cưng!

-Honey đang làm gì zở? Giọng e nghe yêu chết đi được

-Ngắm gái thôi! Có chuyện gì vậy e? Hehe!

-Híc! Ông dám không?

Thấy có biến nó đổi giọng ngay

-Ấy! A nói đùa mà! A đang xem và kí báo cáo, hoa hết cả mắt rồi đây này!

-Ồoooo! Liệu hồn đây! Lêng phéng với con nào tui là tui cắt trym nghe chưa?

-Oc! Cắt đi mất lấy gì a xài hả?

-Lấy ống nhựa dùng tạm đi! Khi nào nó mọc lại thì thôi!

-Thôi thôi được rồi! Sợ e thật đấy!

-Hihi!

-Bóng đang ở đâu vậy?

-E đang lựa mấy bộ quần áo ngủ ạ!

-Uk hay đấy! Chọn nhiều vào! Càng mỏng a càng thích hehe!

-Hừ! Đắm chết đồ dâm dê nhà a zò!

-Hề hề! Thôi bye Cún nha! A làm việc đây!

-Hihi! Yêu chồng! Chụt!

Nó tắt máy rồi ra cửa sổ lặng ngắm thành phố, trời hôm nay mưa nhẹ nên thoáng đãng! Một lúc sau điện thoại công ty reo, nó tiến lại cầm lên

-A ô tôi nghe!

-Dạ thưa giám đốc! Xe của ông Đạt đang chờ a ở dưới ạ!

-Rồi! Tôi xuống liền!

Nó cúp máy, mặc áo vét vào rồi đi xuống. Ra đến cổng thì taxi cùng với thuộc hạ của ông Đạt đã dựng ở đó. Nó chào a, a đáp lễ, ông Đạt ngồi trong cũng vẫy tay, nó cười rồi đi vào

-Chào con trai!

-Dạ! Con xin lỗi vì để bác phải chờ lâu!

-Không sao! Ta cũng vừa mới tới thôi à!

-Dạ!

Khi đã yên vị, tài xế lái xe thẳng tiến đến sân bay Nội Bài. Đến nơi, nó và ông đứng chờ a kia đi làm thủ tục

-Bảo Nam! Con và Yến Mì thế nào rồi? Bao giờ cho ta uống rượu mừng đây? Ông vừa hút nhẹ điếu xì gà vừa hỏi nó

-Dạ! Vẫn tốt đẹp thưa bác! Còn chuyện cưới xin lúc này thực sự con chưa dám nghĩ tới ạ! Nó ngập ngừng trả lời những điều trái với lòng mình

-Ukm! Ta hiểu! Nhưng con trai à! Đời người giống như cuộc chơi vậy, nó cho ta muôn vạn cơ hội, biết trân trọng và nắm bắt thì sẽ thắng, đừng vì một vài lí do vớ vẩn mà tuột mất cơ hội! Dòng đời không chờ đợi bất cứ ai, tình yêu cũng thế, thời gian trôi sẽ làm mọi thứ thay đổi và nhạt dần! Con hiểu ý ta chứ?

-Dạ con hiểu ý bác! Nhưng mà...!

-Không nhưng gì cả! Tình yêu chân thành đâu phải từ vật chất mà ra đâu!

-Dạ!

Đúng lúc ấy thuộc hạ ông chở về và tiếng nhân viên nhà bay cũng phát ra, nó theo ông ra xe

-Ta đi đây!

-Dạ! Con chúc bác, chúc a thượng lộ bình an!

Hai người cười gật đầu rồi lên xe, đi một đoạn cửa mở, ông Đạt thò đầu ra nói to vọng lại

-Bảo Nam! Đừng trần chừ nữa! Hãy làm những gì mà trái tim con mách bảo? Đừng bắt người con yêu phải chờ đợi nữa! Ta chờ thiệp mừng của hai con! Tạm biệt!

-Dạ! Con biết rồi thưa bác! Tạm biệt!

Nó vẫy tay chào, xe khuất bóng. 20p sau tiếng ù ù vang lên, nó đứng đấy nhìn chiếc máy bay chở ông dần biến mất vào bầu trời vô tận

Nó vẫn đứng đấy, tâm hồn và tóc nó bông bênh trong gió lộng

-”Đừng bắt người yêu con phải chờ đợi nữa!”

-”Yên Mi! E làm bà xã của a được rồi đấy bé yêu ạ!”

Những lời ấy cứ vang bên tai nó, nó chột bưng tỉnh

-Bác nói đúng! Con đã thông suốt rồi! Cảm ơn bác!

Nó cười nhìn bầu trời lần cuối rồi lên xe. Về đến công ty, nó phi ngay vào phòng làm việc cũ, mở “cuộc họp” quan trọng. Mọi thứ đã ổn thoả, hết giờ làm nó ra về. Trèo lên xe, nó cầm điện thoại lên: 11/2/2016!

-Mày có 3 ngày Bảo Nam à!

Nói xong nó đóng mũ bảo hiểm, gạt đầu một cái rồi rút ga phóng vù. Tới đến, nó gọi cho a Mạnh và a Tùng nhờ giúp đỡ. Sau khi đi chơi về, e thay đồ, nó ra ban công đứng hóng gió, sáng mới mưa mà giờ trăng đã sáng quắc trên nền trời trong vắt. Một lúc sau e ra, nó đón e vào lòng, e cười ôm chặt lấy nó, hai người đông đưa nhún nhảy

-Mai a phải cùng 3anh đi ra Quảng Ninh hộ việc cho bác Đạt rồi! Chắc phải mất vài ngày!

-Híc! Chồng đi e nhớ chồn lắm! E xị mặt

-A cũng vậy! A hứa sẽ về ngay với e mà!

-Chồng nhớ nhé!

-Rồi rồi! A hứa! Thương Bống của a nhất nhà! Chụt! Nó thom vào má e

-Hihi! E cười tí mắt rồi lại áp má vào ngực nó

-E này!

-Dạ! E ngược lên nhìn nó âu yếm

-E muốn làm mẹ chưa?

-Đáng ghét! Chồng lại muốn giờ trò hả?

E đỏ mặt bặm môi lườm lườm nó

-A hỏi thật mà! E sẵn sàng làm mẹ chưa?

E bỏ nó ra

-Chồng hư lắm! Ứ thêm nói chuyện với a nữa! Đáng ghét!

Mặt e đỏ hơn, đâm vào ngực nó một phát rồi le te chạy vào trong

-!!!

Nó gãi đầu vì câu hỏi quá lớ của mình. Nó đứng đấy thêm một chút nữa mới đi vào phòng. Vào trong thì e ngủ rồi, nó nhẹ nhàng nằm xuống. Được 5p

-Chồng oiii! A ngủ chưa ạ?

Thì ra e vẫn chưa ngủ. E lay vai nó, nó nằm im không nhúc nhích! E chống tay vào cằm vuốt tóc nó, nhìn nó âu yếm, phải cố gắng lắm nó mới không mở mắt ra được.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

-Từ lúc e là của a! Thì lúc ấy e đã cố gắng học hỏi tất cả để xứng đáng làm vợ của a rồi! Bây giờ e rất hạnh phúc! Vì luôn có a bên cạnh chở che, yêu thương và chiều chuộng e hết mực! E yêu a nhiều lắm chàng ngốc ạ!

E cười tươi hôn lên trán rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên nó, áp má vào ngực nó nũng nịu. 15p sau hơi thở của e đều đều, lúc này nó mới mở mắt ra nhìn e. E ngủ trông thật đẹp, e áp trên người nó. Và cũng đến bây giờ nó mới biết bao lâu nay e làm tất cả là vì nó, e âm thầm chờ đợi, một sự cố gắng không ngừng nghỉ. Nó cười lấy tay sửa mấy ngọn tóc rồi rồi ôm e vào lòng nó chặt hơn. Câu nói của e như có một sức mạnh vô hình truyền niềm tin cho nó

-A yêu công chúa của a nhiều lắm đó!

Nó nhắm mắt lại áp má mình vào má e, rồi cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

Sáng hôm sau, ăn uống xong, nó lên phòng thay đồ. Mọi thứ cần thiết đã được cho vào cặp, thứ quan trọng nhất vẫn là quyển nhật kí của e. Nó đi xuống chào mẹ e và chị Xuân, e theo tiễn nó ra công. Nó trèo lên xe rồi đội mũ, e chỉnh lại cà vạt và cổ áo cho nó, nhìn hai người lúc này không khác gì đôi vợ chồng trẻ cả!

-Hihi! Xong rồi!

E cười ngấm nó một chút rồi giờ number one ra

-A đi đây! Bồng ở nhà ngoan nhé!

-Dạ! Chồng nhớ về sớm đó! E nhớ chồng lắm! Mặt e lại xị xuống, mắt rung rung sắp khóc

-Thôi ngoan nào! Bồng của a hư quá à!

-Đến nơi chồng phải nhắn tin cho e ngay đây!

-Rồi rồi! Chồng nhớ rồi! Nào cười cái coi, tiễn chồng đi làm mà mặt méo xẹo thế này à! Ghét chưa kìa

Nó cười véo má e

-Hihi!

-Đây, phải thế chứ! Người yêu a cười đẹp lắm đó!

-Đáng ghét! Chỉ giỏi nịnh!

E đâm yêu vào ngực nó, nó cười rồi vặn khoá, xe nó chuyển bánh. Nó ngoái lại nhìn, e vẫy tay chào nó, nó vẫy lại. Qua kính chiếu hậu, e còn đứng đấy cho đến khi xe nó khuất dần!

-A cũng đã sẵn sàng rồi e yêu! A sẽ không để người con gái của a phải chờ đợi thêm nữa đâu! A yêu e!

Từng câu, từng chữ như khắc vào tim nó, nó kéo nắp mũ bảo hiểm xuống rồi phóng vút đi, hành trình tạo nên điều ngọt ngào nhất bắt đầu!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Sau 30p vòng vèo trên đường phố Hà Thành, nó tấp vào “đại bản doanh”-khách sạn XXX. Về văn à nhằm nói chuyện với nhân viên 1 tí nó nhận chìa khoá rồi lên phòng 234. Vào trong, nó gọi cho a Thiện

-Alô a nghe!

-Mấy a đi chưa ạ?

-Rồi rồi! Bọn a đang trên đường đến thưa sếp!

-Hihi! A vô khách sạn XXX! Nói tên e là họ đưa chìa khoá cho a đó!

-Rồi ok! Bye e!

-Bye a!

Nó tắt rồi mở laptop ra vô mạng xem tình hình chứng khoán. Khoảng 20p sau có tiếng gõ cửa, nó vội ra mở, 3 anh đang ở đó, mỗi người cầm một chiếc cặp nhìn ra dáng sếp lớn lắm, lại còn một cặp to nữa chứ!

-Mấy a vào đi ạ!

-Ukm! Đồng thanh

-Sao 3 người mang nhiều đồ vậy? Vừa nói nó vừa mở mấy chai heineken ra, a Tài cầm lên tu một ngụm rồi nói

-Thì cũng phải làm như thật chứ! Chú không biết đâu, lấy vợ rồi khổ lắm! Noá chỉ dụ dằng lúc đầu thôi, sau này có bầu nó hành cho ốm xác, động tí là gắt gỏng! Sáng nay a đi bà chằn ấy còn dọa sẽ cho a làm thái giám nếu quần áo dính tí nước hoa đây này!

Nói xong a lắc đầu ngán ngẩm, nó thì nuốt hớp bia enzym nghe cái ực!

-Chưa gì mà ông đã đánh vào đòn tâm lý của chú ấy thế? A Tuấn nhìn a Tài lờm lờm

-Hề hề! Chia sẻ kinh nghiệm cho e nó tí thôi mà, kéo sau này vợ nó như thế chú ấy còn biết đường xoay sở chứ, phải không Bảo Nam? A quay sang nó

-!!!

-Được rồi! Bây giờ anh em ta vô cái nào! Chào mừng sếp Bảo Nam vô bang “sợ vợ” của chúng ta à không, của toàn thể đàn ông trên Trái Đất này! A Thiện và 2 anh kia toe toét còn nó cười đau khổ

-1..2..3 zôôô!

Bala bala thêm một lúc nữa a Tài và Tuấn mang đồ về phòng 235 cất đồ, a Thiện ở cùng nó. Gần trưa nó điện cho e

-Alôôô!

-Hả? Công chúa của a vẫn còn ngủ á? 11h43 rồi cưng nè!

-Chồng đi làm một mình e buồn quá à! Chồng đi rồi vợ lên phòng dí luôn! “Ngáp dài”! Mà chồng đến nơi chưa ạ?

-Rồi e à, nhớ Cún của a quá!

-Hihi!

-Thôi ngoan nào dậy đi! A vừa gọi pizza cho Bổng đó!

-Dạ! E dậy liền! Chồng ăn cơm chưa?

-Đang chuẩn bị đi! Thôi bye e, tối a điện nha!

-Hihi! Yêu chồng! Chụt! Khò khò!

Nó lắc đầu cười tắt máy, a Thiện cũng vừa tắt xõng, thế là nó kéo 3 anh xuống nhậu. Ăn uống xong, nó lên phòng ngả lưng một lát. Chiều đến, 3 anh đến sân còn nó thì phi xe đến quán chụp ảnh để làm cuốn nhật kí và bức tranh đặc biệt, nó mặc kín mít như ninja tránh vệ tinh của tổng thống ôba Mi phát hiện! Vào, nó vô nick face của e cop ảnh ra, camera 360 đúng là Ngọc Trinh cũng phải gọi e bằng chị!

-Người yêu e xinh thật đấy! Chị chủ quán vừa lia chuột vừa gật gật mồm nhẵn

-Hihi! Chị quá khen ạ! Nó phỏng mũi gãi đầu gãi tai. Xong xuôi, vậy là ổn, nó lên xe ra về. Tối đến ae nó lại quây quần bên bàn rượu, chém đù thứ trên đời, từ obama mang dép tổ ong đi họp, tổng thống Nga rít điều cây giữa Quốc hội để quảng bá cho thuốc lá Việt Nam đến chuyện Chủ tịch Trung Quốc nước Maria ozawa về làm vợ 2 cũng được đem ra bàn tán, nó nghe mà cười đau cả bụng. Đánh chén no nê, 3 ông kia phê rượu gật gù kéo nhau lên phòng ngủ, nó mở laptop nhận báo cáo của chị Vân và nhắn tin cho e. 22h40, nó nhắn chúc e ngủ ngon. Nửa tiếng sau, vừa tắt máy tính thì điện thoại reo, là e gọi

-Ô! Công chúa của a chưa ngủ à?

-E không ngủ được! E nhớ a lắm! Huhu!

-Ô kìa sao lại khóc thế! Thôi nín đi a thương nào!

-Hức! Ứ chịu đâu! E muốn a về với e cơ!

-Ngoan nào! A đi có mấy ngày thôi mà!

-Huhu! Không chịu đâu! Huhu!

-Thế giờ a hát cho Bồng ngủ nha!

-Dạ! Huhu!

-Thế nín đi a mới hát!

-Vângggg! “sựt sựt”

-”Bé ơi ngủ đi, đêm đã khuya rồi! Để những giấc mơ đẹp sẽ luôn e!”

-Hihi! Ghét quá à!

-Ghét gì? A đang hát mà!

-Làm như người ta trẻ con lắm ý! Híc!

-Hềhề! Giờ a hát thật nè! Nó lấy e 27 ra bật nhạc nhẹ

-Nằm nghe sóng vỗ từng lớp xa, bọt tràn theo từng làn gió đưa. Một vầng trăng sáng như tình yêu chúng ta vượt ngàn hải lý cũng không xa!

-Biển rộng đất trời chỉ có ta thì dòng ngân hà mình cũng qua. Thuyền không biên giới như tình a với e, hơn cả những vì sao khuya!

-Trăng nhô lên cao trăng gác trên đầu núi, mây xanh xanh lơ vì đắm say tình mới! Đến đây với e mà ngỡ trong giấc mơ mắt e âu sầu là cả một trời thơ! Không gian im nghe nhịp đôi tim hẹn ước, mong sao tương lai đường chắc ta cùng bước. Siết tay dắt nhau mình lánh xa thế nhân, lánh xa u phiền đắng cay trần gian!

-Đời a sẽ đẹp vì có e. Ngày dài sẽ làm mình nhớ thêm. Biển xanh cát trắng sóng hòa nhịp ái ân, không còn những chiều băng khuâng!

Xong

-A lô! A lô! E ngủ rồi

-Ngủ ngoan thiên thần bé bỏng của a! A yêu e!

Nó hôn vào điện thoại rồi tắt đi, và cũng chìm vào giấc ngủ. Hết ngày thứ nhất-ngày đầu nó xa e!...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

5h sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, việc đầu tiên nó làm là nhắn tin chào buổi sáng và gọi cho e và mọi người ở nhà mấy xuất bún thịt xiên nướng. Xong nó phi vào trong vsen rồi đánh thức và gọi 3anh dậy ăn sáng. Ngày hôm nay, theo kế hoạch họ sẽ đi tìm nơi làm “sân khấu”. 20p sau nó và 3 anh chia làm 2 top, nó và a Thiện 1, còn lại 2 người kia 1, lần này cả bọn diện cây đen nhìn như xã hội đen ý! Hơn 2 tiếng đồng hồ lượn lờ mà cả 2 không có thông báo gì với nhau, nó đâm ra chán nản và lo lắng. Nhưng ông Trời không phụ lòng người, đang trong tình trạng bế tắc thì điện thoại reo, nó cầm lên, là a Mạnh

-Dạ e nghe này a?

-Ồ ờ! Chú đến cầu ABC thử xem, bọn a đang làm ở đó! A thấy dưới có cái bãi cát rộng lắm!

Nó mừng quýnh lên

-Dạ dạ e đến liền!

-Ukm!

-Mình đi thôi a! Có chỗ rồi hehe! Nó với a Thiện rồi trèo lên xe

-May quá! Quát thôi!

Nó phóng như bay đến chỗ đó, a. Thiện gọi cho 2anh kia. Khi xe nó đến thì a. Tài và Tuấn cũng vừa tới. Quá tuyệt vời, khu bãi rất rộng và bằng phẳng. Đứng một lúc thì a Mạnh đi ra

-May quá! Chỗ tuyệt lắm a à! E và mọi người tìm suốt từ sáng đến giờ mà không thấy đây!

Nó xuýt xoa, 3 anh gật gật ra về

-Hề! Cũng gọi là trùng hợp thôi mà e! Thế bao giờ e làm? A Mạnh hỏi nó

-Dạ chiều nay! Vừa làm vừa sửa cho kịp a ạ!

-Ukm! Chiều người ta mang đồ tới thì alo a một tiếng. A cho đàn e ra giúp!

-Dạ được!

-Ok! Thôi mọi ng ở đây nhé! A/e xin phép vào làm!

-Vâng! Đồng thanh cả 4

A Mạnh chào họ rồi đi, thế là khâu quan trọng nhất không phải lo nữa, nó thở phào nhẹ nhõm rồi cùng 3a lên xe ra về!

Chiều, nghỉ ngơi một chút rồi nó và mọi người ra bãi cát lúc sáng. 20p sau cuộc điện thoại, 3 chiếc ô tô tải đi tới. Cả bọn tắt máy gần 30 người bê đồ xuống. Phải mất thêm gần một tiếng tranh cãi, bàn bạc về vị trí đặt đồ, họ mới bắt tay vào lắp ráp mọi thứ. Tầm 4h chiều họ giải lao rồi làm tiếp. Công việc đảm bảo sự chắc chắn nên đến 20h mới hoàn thành được 20% thôi. Thấy gần đây có quán cơm thịt chó, thế là nó kéo tất cả vào làm vài mâm, dân quê cứ gặp nhau là xoa thôi, mấy chục mông đực rửa nói chuyện, tâm sự âm cả quán, đến 10 rưỡi đêm thì ai về nhà nấy. Hôm nay là một ngày khá mệt với nó, nhưng cũng không bằng một buổi vật lộn với đồng xỏ sách ở công ty được. Tắm rửa xong nó lăn ra giường nằm vron vai cho dần gân dần cốt, nhắn tin hỏi han e vài điều và lại làm nhiệm vụ cao cả- hát ru e ngủ! Haizz!

13/2/2016, vậy là chỉ còn một ngày nữa mà mọi thứ mới chỉ bắt đầu nên sáng hôm ấy nó và mọi người dậy sớm tuy rằng có chút mệt mỏi. Ai cũng làm gắng sức nên quên cả thời gian, đến tận 3h chiều thì họ mới nghỉ tay ăn cơm, quá đói nên ai cũng đánh sạch 2,3 hộp cơm bụi không thừa một hạt. Làm hết công suất nên mọi thứ gần như đã hoàn thành, còn lại là một vài việc lật vật thôi! Tối đến, ăn xong, cả bọn vào phòng ngủ luôn. Nhưng vừa ngã lưng được 5p thì điện thoại lại kêu, là e

-A nghe nè cưng! Giọng nó uể oải

-Chồng e bị sao zô?

-À! Không sao đâu e! Công việc có chút trục trặc nên a hơi mệt!

-Dạ! Chồng đừng có làm cố! E lo lắm!

-Ukm hihi! Yêu Bồng của a nhất nhà luôn! Nghe thấy giọng nói của e a hết mệt rồi này!

-Chỉ giỏi nịnh thôi! Ghét!

-Mà gọi cho a có việc gì vậy?

-E hỏi a có lấy nhật kí của e không? Đâu mất tiêu rồi? Híc!

Nghe xong nó xun tở rym luôn, tìm nó đập thành thịch

-À không không! A lấy làm gì chứ?

-Hihi e hỏi vậy thôi! Để e tìm kĩ lại, chắc lẫn đâu đó ấy mà!

-Uk ukm! Có lẽ vậy!

-Hihi thôi chồng ngủ đi ạ!

-Ukm! Vợ yêu ngủ ngon!

-Dạ! Bye a!

Nghe xong nó thở vào, may mà e tin ngay, chứ không là lộ hết cmnr! Thôi kệ, dịp nào, mệt quá rồi! Nó tự nhủ rồi dùng hết sức mình đập đầu thật mạnh vào gối, kết quả làm nó bất tỉnh luôn đến sáng. Ngày cuối cùng cùng tới, thời gian đến khoảnh khắc quan trọng chỉ còn tính bằng giờ, mọi việc phải gấp rút hoàn thành nốt. 8h30, 3anh lên xe ra chỗ bãi cát còn nó phóng đến quán chụp ảnh

-Của e đây!

Chồng chị chủ quán cầm 2”tác phẩm” ra chỗ nó đứng, nó cầm lên xem xét lật đở qua loa rồi gật đầu cái rụp

-Đẹp lắm a!

-Ukm! Uy tín làm nên chất lượng mà e! Mà người yêu e xinh thật đấy! Bọn e nhìn đẹp đôi lắm!

-Dạ a quá khen hihi! Thôi e xin phép!

-Ukm! A chị chúc e thành công!

-Dạ! E cảm ơn! Bye a!

-Ukm bye e!

Nó lên xe đi về, vô phòng, giờ nó dán ảnh của e và nó vào nhật kí, vừa làm vừa bật nhạc lên hát nhảm theo! Xong rồi, giờ nó đi tới bãi cát. Đến nơi thì...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

...mọi thứ đã hoàn thành được 90%, mấy a đang dòng dây điện. Giờ nó chỉ việc ngồi nghe nhạc và hát theo. 5h chiều, tất cả đã sẵn sàng, hoa và đồ cũng đã được chuyển tới. Xong xuôi, nó và mọi người chụm đầu vào bàn tán, sắp xếp nhiệm vụ cho mỗi người, rồi ai về nhà nấy tắm rửa sạch sẽ. 20h20, cuối cùng cũng đã đến giờ, nó thật sự hồi hộp, đứng ngồi không yên, trống ngực đập thình thịch

-Thả lỏng đi nào e! Đừng lo lắng quá, a tin e sẽ làm được mà!

A. Tùng vỗ vai nó, a chị cũng gật đầu

-Dạ! Hihi! Nó gượng cười

Đến giờ, nó thở phào một cái rồi lấy điện thoại gọi cho

-A lô honey e nghe nà!

-Ukm a về rồi Bống à!

-Dạ hihi! E nhớ a lắm!

-Ukm, a cũng nhớ cung nhiều! E ra chỗ cầu ABC đi, a đang ở đó nè! Ăn xong a đưa Bống của a đi chơi ha!

-Dạ! E tới liền! Hihi!

E tắt máy rồi tung tăng đi thay quần áo. Lúc con SH của e đi khỏi thì một chiếc ô tô đến cũng vừa tới cổng

-Ok rồi! Mọi người vào vị trí đi! Nó nói

-SẴN SÀNG! Đồng thanh

Khi xe e gần tới thì a. Tùng và Quang cũng đi cùng

-O! A. Tùng, a. Quang!

-Hihi! Bảo Nam gọi cho bọn a tới! A Tùng cười với e

-Dạ!

Sang bên kia cầu

-Xuống xe đi Yên Mi! Quang nói

-??? E không hiểu gì nhưng vẫn làm theo, đứng xuống khó hiểu

-E ở đây đợi bọn a một chút!

-Dạ! E vẫn ngo ngác, 2 anh cười cười đi xuống, trên cầu yên tĩnh, có vài đôi đang đứng ngắm cảnh, thỉnh thoảng có 1,2 chiếc xe máy đi qua thôi

5p sau

-Chúuu! Bùm! Một quả pháo hoa bắn lên, ngay lập tức đèn bật lên, lung linh sáng rực cả bãi cát. Không chỉ e mà tất cả người trên cầu đều sùng sốt. Tiếng nhạc du đưa vang lên, vang cả một vùng, nổ đi ra

-Khi a đưa mắt nhìn e qua tấm gương! Ta đã gặp nhau, bối rối thật lâu! Đêm nay dường như những ánh mắt muốn đi kiếm tìm nhau!

-A muốn nói với e những điều thật lớn lao! Sẽ luôn ở đây, nơi tìm a, tình yêu bất tận! Phút giây a ghen lời, vì biết e yêu a!

-Và a sẽ là người đàn ông của đời emmm!

-A đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ!

(Nó đưa tay ra, lửa bùng lên, cháy lan thành hình ngôi nhà, cây và 4 hình người)

-Vì yêu e, ngày mai a thêm vững bước trên con đường dài! Em có nghe mùa đông, những ngọn đèn vàng?

-A nhớ e! A nhớ e, miên man bên trang thư tình gửi đến e! Bạn đời ơi!

-A mơ mỗi sớm tinh giấc, mắt a kiếm tìm, tai a lắng nghe, môi a cất tiếng gọi! Và vòng tay a rộng mở đón e vào lòng!

-“Và a sẽ là người đàn ông của đời e! A đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ! Vì yêu e, ngày mai a thêm vững bước trên con đường dài! E có nghe mùa đông, những ngọn đèn vàng? A nhớ e! A nhớ e, miên man bên trang thư tình gửi đến e! Bạn đời ơi! A mơ mỗi sớm tinh giấc, mắt a kiếm tìm, tai a lắng nghe, môi a cất tiếng gọi. Và vòng tay anh rộng mở đón em vào lòng!”

Nó cười thật tươi với e, e long lanh nhìn nó

-Yến Mi! Xuống đây với a nào tình yêu của a!

E cười gật đầu, a. Tùng và a Mạnh đi ra

-Rất hân hạnh cho bọn a, nào mời e! Đồng thanh rồi đưa tay ra, e nắm lấy, họ dắt e đi một đoạn rồi dừng lại, nâng e đứng lên bậc thang

-E bám chắc nhé Yến Mi!

-Dạ! E vịn vào thanh sắt, a. Tùng bấm nút, e từ từ đi xuống như tiên nữ hạ phàm trước bao nhiêu con mắt ngạc nhiên của mấy đôi trên cầu. Gần chạm đất thì dừng lại, nó đi tới và đưa tay ra, e cười nắm chặt lấy tay nó bước xuống, nó chỉ tay sang bên trái rồi nhìn e, tay đưa ra một chiếc chìa khoá to

-Yến Mi! Kia là bức tranh mà e đã vẽ! Là điều ước giản đơn của e! Còn đây là chìa khoá mở cửa ngôi nhà! E có đồng ý cho a đi vào đó cùng e không?

E không nói gì, mỉm cười gật đầu, nó cầm tay e đặt lên chiếc chìa khoá. Tức thì một hòn lửa tròn xoe ở trên theo dây thép lao xuống, châm ngòi cho trái tim ở trong ngôi nhà bùng cháy, nó nắm tay e đi vào đó. Nó cầm bó hoa lên

-Tặng e! 99 đóa hồng-99 lời yêu của a gửi đến e!

E đón lấy, nó quỳ xuống dưới chân e

-Hôm nay là một ngày đặc biệt, cho phép a được quỳ gối tại đây nhé! Yến Mi! Hai đứa mình đã yêu nhau được hơn 7 tháng rồi đúng không e? 7tháng-1quãng thời gian không dài nhưng đối với a đó là ngày tháng hạnh phúc nhất, vì đã quen biết và yêu e! Tình yêu 2 ta vui có, buồn có, đau khổ có nhưng a tin rằng một điều từ giây phút này trở đi nó sẽ toàn là hai chữ hạnh phúc!

Nói rồi nó cầm quyển sách lên

-A xin lỗi, a đã lấy quyển nhật kí của e! Đây là cuốn nhật kí mới, e cho a được cùng e viết những phần tiếp theo của nó chứ?

E lại gật đầu nhưng lần này nước mắt e đã rơi

-A đã từng nói với e khi nào a làm xong hai việc a sẽ cầu hôn e! Nhưng a không thể chờ được nữa và cũng không thể để người con gái của a phải đợi nữa! A nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Đan Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

...a nghĩ mình không đủ sức, a cần e, cần e bên cạnh kề vai sát cánh cùng a, truyền cho a sức mạnh để hoàn thành nó! Từ lúc nói lời vớ e thì a đã gieo một hạt cây hạnh phúc ở mảnh đất mang tên “tình yêu” rộng lớn, nó đã nảy mầm rồi e biết không? Và a muốn, a muốn e cùng a vun trồng và chăm sóc cho nó mãi mãi!

Nói xong nó đưa tay vào túi áo vét, lấy một hộp nhỏ màu đỏ, mở ra rồi đưa lên trước mặt e, một chiếc nhẫn lấp lánh

-Yến Mi! Đồng ý làm vợ a e nhé?

-E đồng ý! E yêu a! E cười mãi nguyện lau nước mắt gạt đầu, nó lấy nhẫn đeo cho e rồi đặt vào tay ấy một nụ hôn. Không kìm nén được nó ôm e mà quay trong sự vui sướng, e cười tít mắt quàng tay vào cổ ôm chặt lấy nó. Biết được kết quả, tất cả mọi người chứng kiến đều vỗ tay chúc mừng, nhiều người còn quay lại. Nó bỏ e xuống, hai đôi mắt vẫn không rời nhau

-Hôn dê! Hôn dê! Hôn dê! Hôn dê...!

Nó quay ra rồi quay vào nhìn e, e đỏ mặt xấu hổ cúi xuống e ấp. Nó cười nâng nhẹ cằm e lên, e nhìn nó một chút rồi từ từ khép bờ mi lại, nó cúi xuống, một nụ hôn ngọt ngào!

-Hoan hô! Hoan hô!

Một lúc lâu sau e bỏ e ra, quàng tay ôm e vào lòng rồi vỗ tay chào mọi người như để cảm ơn! Nó và đi ra chỗ mẹ e, bà cười tươi, nó và e nhìn nhau rồi quý xuống, mẹ vội đỡ 2 đứa dậy

-Thôi được rồi! Mẹ hiểu, con rể và con gái của mẹ ngoan lắm! Mẹ chúc 2 con hạnh phúc! Nói rồi bà cầm tay 2 đứa lồng vào nhau, lại một tràng vỗ tay vang lên

Cuộc vui nào rồi cũng tàn, chúc phúc cho hai đứa xong thì mọi người lần lượt ra về. Trên bãi cát giờ còn nó và e, e ngã vào lòng, hai người lặng ngắm bầu trời đầy sao. Thình thoàng nó cúi xuống, e nhìn lên, hai ánh mắt gặp nhau, nó cười véo nhẹ má e còn e cười ôm chặt nó hơn

-Muộn rồi! Mình về thôi e à không bà xã!

-Dạ hìhì!

Nó công e chậm rãi từng bước

-Chồng oiii!

-Oii!

-Chồng còn nhớ lần đầu chồng công e không?

-Có chứ! Quên sao được! Nhưng lần này không như lần ấy!

-???

-Lần này a sẽ công vợ a về đến tận nhà!

-Hìhì! Yêu ông xã nhất! Chụt! Chụt! Chụt!

-Ồ! Tí về phải thưởng cho a đấy nhé hehe!

-Rồi rồi! Về e thưởng cho được chưa! Ghét! Xem tí còn sức đè người ta ra mà bắt nạt nữa không? Hừ! E néo tai nó

-Hìhì! Trời lạnh rồi kia! Ôm a chặt thêm tí nữa cho ấm nào!

-Dạ!

Đêm thanh rất vàng ánh sáng của đèn điện, nó công e-thể giới của nó trên con đường hạnh phúc!

Một tuần sau đám cưới được tổ chức ở khách sạn sang trọng trong sự hân hoan của hai gia đình, người được chàng rể quý, bên được nàng dâu xinh đẹp,

dịu dàng! Hôm đấy e mặc áo dài trắng hoa sen, tóc nhuộm vàng mái ngố, điểm thêm hai bông tai tròn hồng nhìn e thật đẹp, nét đẹp của thiếu nữ tuổi thanh xuân. Hai người khoác tay nhau đến từng bàn tiệc mời rượu. Ai cũng khen người rất đẹp đôi, lúc đó nó nháy mắt với nhìn e, e đỏ mặt ngượng ngùng. Ngày hôm đấy nó vui lắm, vì đám cưới của nó có thầy Lâm đến dự, người mà đã giúp nó có được mọi thứ như bây giờ!

Đêm tâm hôn, dù đã là của nhau lâu rồi nhưng nó vẫn không hồi hạo hức và hồi hộp!

-Chồng oiii!

Nó quay ra, nàng đang đứng ở cửa và trên người không còn một mảnh vải. Nó há hốc mồm, dưới sắc hồng của ánh đèn ngủ, nàng đẹp và hấp dẫn lạ kì! Một bàn tay mát lạnh đặt lên vai làm nó giật mình trở về thực tại. Nàng đang ngồi bên cạnh nhìn nó triu mến

-Làm gì mà ông xã của e ngây người ra vậy?

-Hihi! Tại lần đầu a thấy tiên nữ đó mà!

-Hihi! Để e cởi áo cho a nhé!

-Ồ ukm hihi!

Nàng dịu dàng cởi từng cúc áo của nó ra rồi ôm lấy nó, nó đón nàng vào lòng mà tim rạo rức. Nó nâng nàng đầu nàng lên, vuốt tóc nàng âu yếm, má nàng đỏ ửng nhìn dễ thương lắm

-Yến Mi của a xinh đẹp quá!

-Hihi! Nàng xấu hổ núp vào ngực nó, nó từ từ đỡ nàng nằm xuống giường, nàng áp hai tay vào má nó. Hai đôi mắt nhìn nhau không chớp, hai khuôn mặt nóng bừng cách nhau vài cm

-A yêu e!

-Hihi! E cũng vậy! E yêu chồng! Nàng nhắm mắt lại và nâng cằm lên. Nó cúi xuống trao cho nàng nụ hôn ngọt ngào và nồng cháy. Nó hôn môi, lên mắt nàng, nó liếm nhẹ vào vành tai rồi cắn nhẹ

-Ư ư ưm..m! Nàng rùng mình. Rồi tai, nó liếm vào mũi, nàng cắn móng tay rên khẽ. Nó hôn dần xuống dưới, nàng cong người mỗi khi môi nó chạm vào. Nó mê mẩn úp mặt và đôi gò bồng đảo căng tràn nhựa sống của vợ

-A a a um! Con Cún của emm! Nàng ôm chặt xoa đầu nó để mê. Nó ngẩng lên nhìn nàng

-Hihi! Vợ làm a ngộp thở quá à!

-Hihi! E xin lỗi! E vuốt tóc nó triu mến

-Không sao! Của e cứng hết rồi nà! Vừa nói nó vừa xoa ngực nàng

-Tại chồng hết đấy!.....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

...nàng lườm yêu đâm vào ngực nó, nó cười toe toét. Nó mon trón khắp cơ thể nàng, da nàng thật mịn màng và mát lạnh! Nàng lại cong người lên đón nhận từng dòng xúc cảm từ nó. Mắt và tay nó dừng ở vùng tam giác tình yêu của vợ. Cô bé của nàng thật đẹp, mũm mĩm khoác trên mình bộ cánh màu hồng rực, chiếc mũ con đồ xinh và điểm thêm vài sợi kim tuyến đen óng mượt nữa, nó bị hút hồn nhìn chăm chăm vào đó. Nàng khép chân che đi vì xấu hổ, lần đầu tiên có người nhìn ngắm nàng trong tình cảnh không một mảnh vải che thân như thế này! Nó cười xoa xoa đùi rồi mở chân nàng ra, nàng chống cự một chút rồi ngoan ngoãn thả lỏng

-Chồng làm gì mà lâu zò? Nàng ngẩng mặt lên hỏi nó lí nhí

-A ngắm vợ a một lát hè! Mà công chúa của a nhìn dễ thương lắm hihi!

-Hứ! Ai bảo của chồng hả? Của người ta chứ? Nàng chu mỏ lên

-Rồi rồi! Thi của bà xã và của a được chưa!

-Hihi! Mà nó có đẹp thật không? Nàng thẹn thùng

-Thật! Đẹp thì a mới khen đúng không nào!

-Hihi! Nàng đỏ mặt cười tủm tỉm. Nó ghé sát vào, mùi đặc trưng của con gái hoà quyện cùng hương thơm sữa tắm làm nó ngây ngất

-Trời ơi! Đáng yêu quá đi mất thôi! A hôn nhé cưng!

-Thôi! Dơ lắm! Nàng khẽ lắc đầu rồi lại khép chân vô, nhưng nó giữ được

-Không dơ đâu! E vừa tắm xong mà! Mà kể cả dơ a càng thích!

-Eo ơi khiếp! Nàng nhắm mắt

-Ngoan! Thả lỏng ra e! A thương nàng! Nói rồi nó xoa lên bụng nàng, mặt nàng dần dần rã ra tỏ vẻ bằng lòng. Nó hôn lên đó, nàng giật thót khi môi nó chạm vào cùng tiếng rên khẽ

-Bà xã a thấy sao nào?

-Hihi! Thích lắm!

-Vậy chồng làm tiếp nha!

-Dạ! Nàng lí nhí gật đầu. Cảm xúc dâng trào, nó úp mặt vào mà hôn, mà mút, mà ngửi, mà liếm thật say xưa. Nàng há hốc mồm thở hắt vào đầu nó, người nàng như có từng luồng điện chạy tới não rồi lan toả ra toàn bộ cơ thể, nàng quặn quại trong sung sướng

-A.A.A! Ưừ...um! Ôi Bảo Nam, tình...yêu...của...e! Cùng làm e sướng quá! Áaaaaa!

Cô bé của nàng “khóc sướt mướt” vì bị nó “bắt nạt”, từng giọt lệ ngọt tuôn ra là nó uống sạch. Nó gi chặt nàng xuống và càng làm mạnh hơn, đôi tay nó xoa bóp bầu ngực và vân vê nhũ hoa hồng hào căng cứng của nàng. Nàng đang rộng chân hơn xiết chặt tay nó, đỡ đỡ đỡ đỡ

-Aaaa...um.um.! Chồng ơi...e...raaaaa!

Nàng bật dậy cong quẩy đập mạnh đầu vào lưng nó rồi nằm vật ra giường, người nàng co giật đùng đùng vì tê dại, cô bé của nàng cũng không kém, e khóc to hơn, nước trào ra khoé miệng nó

Không kịp được nữa, nó hôn miết khắp bụng nàng rồi cời nốt chiếc quần đang mặc ra tới âu yếm nàng thật dịu dàng. Bên dưới nó uốn éo thật đều và nhịp nhàng, nó lấy tay cho nàng gối đầu lên, hai đôi môi quấn chặt lấy nhau, nàng quàng tay qua cổ vỗ về nó, lìm dìm tận hưởng yêu thương mà nó trao tặng. Nó vừa cung nàng vừa hôn lên ngực nàng, càng làm nàng ngất ngư khoái lạc! Không có gì che đậy, nàng rên như chú mèo con nghe thật êm tai và kích thích tốt độ! Lúc sướng ngất, nó và nàng đều ra một lúc, hai thân thể cùng tất cả những gì thuộc về họ hoà quyện với nhau làm một. Nàng khóc thét vì quá hạnh phúc, nó ôm chặt lấy nàng nâng niu. Gần một tiếng sau nàng mới hết khóc và trở lại bình thường. Nàng mở mắt ra long lanh nhìn nó, hơi thở nàng ấm nóng có chút mệt mỏi phả vào mặt nó thật dễ chịu!

-A xin lỗi vì đã làm Bồng đau! Nói rồi nó lấy tay vuốt mái tóc bết lại vì mồ hôi của nàng

-Dạ không sao! E có đau đâu chồng yêu! Nàng nín cười lắc đầu

-Vậy sao cưng lại khóc? Lúc a thương mà lại khóc! Hư lắm nhá! Nó véo nhẹ má nàng

-Tại vì chủ tớ nhà này làm chị e tui sướng quá phải nức nở lên đó nỡm ả! Khiếp, ăn gì mà bự thế, lại còn hùng hục như trâu ấy! Làm người ta chết đi sống lại mấy lần à! Ghét! Nàng tỉnh ngịch nhéo mũi nó

-Hihi! Nó cười ôm chặt e hơn

-Bà xã oi e tuyệt lắm!

-Hihi! Ông xã của e cũng vậy mà! Nàng xoa má nó âu yếm

-Thôi được rồi! Giờ mình ngủ thôi, khuya lắm rồi đó!

-Dạ! Ông xã ngủ ngon!

-Hihi! Bà xã ngủ ngon! Yêu e!

Nàng áp má vào ngực nó nũng nịu, nó hôn lên trán nàng rồi áp má vào má nàng rồi kéo chăn lên. Hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ êm ái sau cuộc yêu đầy ngọt ngào, dịu dàng và say đắm!...

Chương 58

Sau ngày cưới, nó và nàng đi hưởng tuần trăng mật ở Nha Trang và đi du lịch ở một số nơi nữa. Hai vợ chồng quấn quýt lấy nhau không rời, họ đang sống và cảm nhận vị ngọt mà tình yêu và tuổi thanh xuân mang lại. Hạnh phúc là những lúc dắt nhau đi mua đồ, là những lúc nó và nàng tay trong tay dạo bước trên bờ biển đầy cát lắng nghe tiếng sóng vỗ rì rào, cảm nhận từng cơn gió mát lạnh và nhìn ngắm bầu trời lấp lánh ánh sao; là lúc ái ân mặn nồng cùng những nụ hôn ngọt ngào say đắm! Nó và nàng vô vấp lấy nhau, mê mẩn như kẻ say trong hơi men tình ái! Sung sướng, hạnh phúc vì được yêu và trao yêu! Trong suốt một tháng trời ấy, nó đã dạy nàng làm mọi thứ, làm tất cả để nàng tự tin làm một người vợ đúng nghĩa! Sau đó, họ tạm biệt mảnh đất du lịch thơ mộng, kết thúc khoảng thời gian nghỉ ngơi, trở về Hà Nội, trở về với những tháng ngày sống và làm việc. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là bước tiếp con đường mà hai người đã chọn và biến điều ước giản đơn của nó và nàng trở thành hiện thực!.....

Cuộc họp kết thúc

-Hôm nay mát trời! Ae mình làm bữa tâm sự đề sếp! A.Thiện vừa cất quyền sở vừa nói, mấy a cũng gật gù cái đầu

-Thôi e xin lỗi, hôm nay e hơi mệt! Mấy a cứ xoa đi ạ!

-Chán nì! A Minh lắc đầu

-Chán gì! Sếp Nam nhà ta có vợ đẹp đang đợi ở công rồi, cần gì ae mình nữa! Cu Hiếu thêm vào! Minh và Hiếu là nhân viên mới của công ty

-Rồi rồi! Bữa nay e trả coi như chịu phạt được chưa?

-Thế chứ? Bọn a đợi một câu này của cung! Hề hề! Mấy ông đực rựa cười toe toét, chị Vân và 2chị Ánh, Bích cũng tùm tùm

-Nó xót lòng mở ví ra rồi mau chóng đi xuống lấy xe! Về nhà, vừa vào trong nó đã thấy mẹ và chị Xuân đang lau bàn ghế

-Dạ! Con chào mẹ! E chào chị!

-Ồ! Mẹ và chị gật đầu

-A! Chồng yêu đã về!

Nàng ào tạp dề từ trong bếp phi ra ôm chầm lấy nó, nó bế nàng vô trong đó luôn. Vừa khuất bóng thì hai đôi môi lại quấn chặt lấy nhau, nàng quàng tay qua cổ nó âu yếm! Lúc lâu sau nó mới buông nàng ra

-Hôm nay xem bà xã của a nấu gì nào?

-Dạ! Có nem rán, canh chua cá và thịt bò xào lăn!

-Hihi! Thơm quá! Ngửi là biết ngon lắm đây!

-Đáng ghét! Chỉ được cái đeo mỏ là không ai bằng thôi à! Nàng trí tay vào trán nó

-Thôi chồng yêu đi tắm rồi xuống ăn cơm nào!

-Ukm! Sờ phát nào!

Nó đưa tay lên bóp bờ mông bụ bẫm tròn trịa của nàng

-Hứ! Chồng xấu tính lắm!

Nàng lườm lườm đánh vào tay nó

-Hehe! Nó cười toe toét rồi phi lên lầu. 10p sau nó mâm cơm thịnh soạn đã được dọn ra. Bữa tối ấy lại đầy ắp tiếng cười và ngập tràn không khí ấm áp của một gia đình!

Thời gian cứ thế êm đềm trôi. Nó giờ đây đã là chàng Chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi tài ba, Thành Long dưới sự lãnh đạo của nó đã trở thành tập đoàn chứng khoán và bất động sản số 1 Việt Nam! Còn nàng, hình ảnh cô tiểu thư đánh đá, kiêu căng ngày nào đã không còn nữa, thay vào đó là Yến Mi xinh đẹp, dịu dàng, một người vợ đảm đang, tháo vát, người con, người cháu gái ngoan, lành lặn. Khi đi dự tiệc, cả hai đều tự hào về người bạn đời của mình trước mặt bạn bè và đối tác. Ai cũng trầm trồ khen ngợi và không khỏi ghen tị trước tình yêu của đôi vợ chồng trẻ!

Nửa năm sau!....

-A a aaa! Nàng nhăn mặt khẽ kêu

-Bóng của a đau lắm hả?

-Dạ hông!

Nàng lắc đầu cười tươi nhìn nó, nó hôn lên trán rồi đưa tay xoa xoa cái bụng căng tròn của nàng

-Con gái của ba hư quá! Chưa ra mà đã đập lung tung rồi! Ngoan không quấy mẹ nữa nha con, ba thương!

-Con nó như chồng đấy, chỉ giỏi bắt nạt e thôi à! Nàng lấy ngón tay trí trí vào ngực nó

-Hehe!

Nó cười tít mắt bẻ nàng vào lòng nựng nựng

-Bắt nạt gì chứ! Yêu bà xã của a không hết lấy đâu bắt nạt e được!

-Hihi! Nàng cười hạnh phúc áp má vào ngực nó

-Sau khi con ra đời, e mập lên, chồng còn yêu e không?

-Không hehe! Nó lắc đầu cười đều, nàng nguyền nó một cái rồ dài

-Không phải yêu mà là rất rất yêu đó hihi!

-Đáng ghét! Chi giỏi nịnh!

Nó chỉ cười rồi ôm nàng chặt hơn! Một lúc sau, nó nâng cầm nàng lên, hai đôi mắt nhìn đắm đuối

-Yến Mi à! Giờ đây a rất hạnh phúc, vì a có được e, bé yêu ạ! A cảm ơn ông Trời đã ban xuống đời a một nàng công chúa xinh đẹp, một người vợ đảm đang, dịu dàng! Dầu thế giới này có thay đổi, e có mập lên hay già đi nhưng 3 chữ a dành cho vẫn sẽ không bao giờ mờ nhạt! Đó là: Anh yêu Em!

-Hihi! E cũng vậy! Em yêu chồng!

Hai đôi môi quấn lấy nhau. Nó từ từ buông nàng ra sau nụ hôn dài và ngọt ngào!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

...nàng mở mắt ra long lanh nhìn nó, nó mặt giáp mặt đánh mũi với nàng, nàng cười tươi híp cả mắt. Nó véo má nàng rồi đi lên phòng. lát sau nó xuống, trên tay cầm quyển nhật ký của cả hai

-Bà xã của anh còn nhớ cái này chứ?

-Tất nhiên là nhớ rồi ông xã! Đây là kỉ niệm tình yêu của hai đứa chúng mình mà!

_^^!

-Anh nghĩ vợ chồng mình viết nốt phần kết vào đây được rồi phải không em?

-Hihi! Yêu chồng nhất! Chụt!

Nó lại ôm nàng vào lòng vuốt ve, nàng cười áp má vào ngực nó nũng nịu

-Chồng bật Itv nghe nhạc đi!

-Rồi ok! Chồng bật liền!

-Hihi!

Nhạc cất lên ngọt ngào

-Trời đã ban cho đời em một người thật đáng yêu! Một người cho em bờ vai mỗi khi buồn!

-Trời cũng ban cho đời anh một người yêu dễ thương! Trải qua cùng anh muôn ngàn giông tố!

-Nguyện cầu ơn trên trời cao trọn tình se chỉ duyên! Để ngàn năm sau ta còn mãi bên nhau!

-Và anh cảm ơn người đã bên cạnh anh tháng ngày! Đã cho đời anh muôn ngàn tin yêu!

-Tình yêu sẽ có lúc sóng gió chông gai

Và anh biết lắm lúc làm em dỗi hờn! Nắng mưa trần gian không phai tàn tình ta! Hãy luôn vị tha những lỗi lầm đã qua!

-Trời sẽ ban hạnh phúc trọn kiếp cho ai, là người biết nắm giữ tình yêu chính mình!

-Chớ nên vội yêu xa rồi hận thù nhau! Có qua bão giông ta mới càng quý hơn!

-Hạnh phúc trời ban!!

-”Tình yêu sẽ có lúc sóng gió chông gai! Và anh biết lắm lúc làm em dỗi hờn! Nắng mưa trần gian không phai tàn tình ta! Hãy luôn vị tha những lỗi lầm đã qua!

-Trời sẽ ban hạnh phúc trọn kiếp cho ai, là người biết nắm giữ tình yêu chính mình! Chớ nên vội yêu xa rồi hận thù nhau! Có qua bão giông ta mới càng quý hơn!“.....

-”HẠNH PHÚC TRỜI BAN!”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trời Ban (Chàng Ngốc Nhà Nghèo Và Nàng Tiểu Thư Danh Đá)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.